

Οι περιπέτειες των κυβρέξων και των γαμστέρων

Οι παραδίδοντες τα τιμαλφή

Ευχαριστούμε θερμά την μεταφράστρια Kira Vereshchagina, για τη βοήθειά της στη μετάφραση του βιβλίου σε Ελληνική γλώσσα.

Ευχαριστούμε θερμά την Αιμίλια Τουρναβίτη, εκπαιδευτικό δημοτικής εκπαίδευσης, για τη βοήθειά της στη επιμέλεια κειμένου.

Η ομάδα των συγγραφέων

Κεφάλαιο 1. Γνωριμία με τους γάμστερες

Μια φορά κι ένα καλοκαίρι, σε μια ευήλια άκρη του δάσους, πέρα από την οποία έρεε ο ποταμός Μοσχοβόλα, από τα χορτάρια βγήκε μια χαριτωμένη μαύρη μύτη.

Η μύτη μύριζε προσεκτικά τον αέρα και έπειτα εμφανίστηκε ολόκληρη η μουσούδα ενός κατοίκου του δάσους. Το ζώακι ζάρωνε τα τριχωτά του φρύδια. Έμοιαζε με χάμστερ, γοπχερ, σκίουρο και όλα τα τρωκτικά ταυτόχρονα. Εάν κάποιος από τους ανθρώπους τον έβλεπε, αμέσως θα εξέπεμπε ένα επιφώνημα έκπληξης, γιατί το ζώακι ήταν ένας εκπρόσωπος του γάμστερα, ενός σπάνιου είδους ζώων για τα οποία σχεδόν κανείς δεν γνώριζε τίποτα.

Ο γάμστερας ίσιωσε τα γυαλιά του με το ποδαράκι του. Ναι, αληθινά γυαλιά! Το ζώακι κάποτε τα είχε βρει κάτω από μια παλιά βελανιδιά και έκτοτε θεωρούσε τον εαυτό του τον πιο έξυπνο στο χωριουδάκι, αν και δεν ήταν ακριβώς έτσι. Εκτός από τα γυαλιά του, φορούσε ένα κίτρινο πουκάμισο και ένα πορτοκαλί παντελόνι, από το οποίο προεξείχε μια μεγάλη χνουδωτή ουρά με φούντα. Το όνομα αυτού του γλυκούλη ήταν Φοξάκης.

Το ζώακι για άλλη μια φορά κούνησε τα φρύδια του και εύστοφα ανέβηκε σε ένα κούτσουρο πεύκου.

«Αυτό είναι πράγμα!.. Κοίτα, Τσουπόξ!» Είπε με ενθουσιασμό, κοιτάζοντας το ξέφωτο.

Αμέσως ένας δεύτερος γάμστερας πήδηξε δίπλα του Φοξάκη, επίσης ντυμένος με φωτεινά ρούχα και επίσης με μια φουντωτή ουρά.

Ο Φοξάκης και ο Τσουπόξ κοίταζαν με ενθουσιασμό τους ανθρώπους, που ήταν στο γρασίδι. Για την ακρίβεια, κοιτούσαν ένα πλαστικό φορτηγάκι στα χέρια ενός αγοριού.

«Είναι ένας τέρας, όχι απλώς αυτοκίνητο!» Πετάχτηκε ο Τσουπόξ.

«Να είχαμε ένα τέτοιο,» είπε νοσταλγικά ο Φοξάκης. «Δεν θα χρειαζόταν να κουβαλάμε τους θησαυρούς εμείς...»

Εκείνη τη στιγμή, συνθλίβοντας τα λουλούδια και επισκιάζοντας τον ήλιο, προσπέρασε ένα κορίτσι, και τα ζώακια έπρεπε να κρυφτούν το συντομότερο δυνατό.

Συνολικά, στο ξέφωτο υπήρχαν τέσσερα άτομα: ο μπαμπάς, η μαμά, ένα αγόρι ο Βίκτωρ και ένα κορίτσι, που οι γονείς του το ονόμασαν Σοφία.

Ο πατέρας ψάρευε, η μάνα διάβαζε ένα βιβλίο και τα παιδιά έκαναν αυτό που συνήθως κάνουν τα παιδιά της ηλικίας τους στην αγκαλιά της φύσης: έκαναν πολλή φασαρία, έτρεχαν μέσα στο δάσος, έπαιζαν με τα παιχνίδια τους και τα πετούσαν παντού.

Η Σοφία ήταν ένα φιλικό κορίτσι, πολύ λάτρης της φύσης και των ζώων. Για το λόγο αυτό, συχνά ζήταγε από τους γονείς της ένα μεγάλο σκυλί και κατά προτίμηση περισσότερα από ένα. Τουλάχιστον δύο, ίσως έξι. Αφού η οικογένεια ζούσε σε ένα μικρό διαμέρισμα, θα έπρεπε να βγάζουν βόλτα τα σκυλιά τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα, να τα ταΐζουν, να μαζεύουν τα μαλλιά τους... και όχι μόνο το μαλλί, να πλένουν τα πόδια τους και να τα εμβολιάζουν. Η Σοφία διαβεβαίωσε τους γονείς της ότι θα τα έκανε όλα αυτά, αλλά ο μπαμπάς και η μαμά της ήξεραν πολύ καλά ποιος θα το έκανε αυτό, και σίγουρα δεν θα ήταν η Σοφία. Επομένως, προς το παρόν βρήκαν την εξής λύση. Στο κορίτσι πήραν χρυσόψαρα, ένα χάμστερ και έναν παπαγάλο.

«Αν καταφέρεις να τα φροντίσεις, τότε θα σκεφτούμε για το σκυλί,» είπε η μητέρα της, δίνοντας στο χαρούμενο κορίτσι τα κατοικίδια.

Σήμερα με τους ανθρώπους στη φύση πήγε μόνο το χάμστερ και ο παπαγάλος έμεινε σπίτι. Η Σοφία έβαλε το κλουβί του ζώου κάτω, δίπλα σε νερό.

«Κοίτα πόσο όμορφα είναι, Χαμς!» Αναφώνησε το κορίτσι, αναφερόμενη στο χάμστερ.

«Ναι, απίστευτο,» σκέφτηκε το χάμστερ χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό. «Καλύτερα να επιστρέψουμε όμως».

Το χάμστερ Χαμς ήταν ένα κατοικίδιο ζώο και η συνάντηση με την άγνωστη και απρόβλεπτη άγρια φύση δεν τον ενθουσίασε. Μάλλον του προκαλούσε μια ήπια ανεξήγητη ανησυχία.

«Μείνε εδώ και θαύμασε τη φύση, εγώ τώρα πάω να παίξω.» Η Σοφία ευχαρίστησε το ζώο και έτρεξε μακριά του, πηδώντας πάνω-κάτω με έναν αστείο τρόπο. Ο Χαμς την ακολούθησε με το βλέμμα του και έμεινε απολύτως μόνος.

«Πόσο θα ήθελα φέτα τώρα,» πέρασε μια σκέψη από το μυαλό του. Δεν υπήρχε τυρί. Υποκύπτοντας στη σκέψη ότι δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν όλα τα όνειρα των ζώων, το χάμστερ κοίταξε το νερό για λίγο, βαρέθηκε, ξάπλωσε και οκνηρά άρχισε με τα πίσω του πόδια να γυρίζει τον τροχό στο κλουβί. Όμως η φέτα αρνήθηκε να αφήσει τις σκέψεις του...

Λίγο μετά το μεσημέρι, ο πατέρας, αφού έλεγξε για άλλη μια φορά τα δολώματα στα καλάμια, σήκωσε το κεφάλι του και είδε να πλησιάζει ένα μικρό σύννεφο. Αποφάσισε να αρχίσουν να μαζεύουν τα πράγματά τους και να φύγουν για την πόλη, ώστε να μην τους πιάσει βροχή και βραχούν. Ακόμα να τσιμπήσουν τα ψάρια... Αλλά ποιος μπαμπάς θα άφηνε τη φύση για μια τέτοια σαχλαμάρα; Είναι όμως ένα σύννεφο, ένα σύννεφο..! Αυτό είναι σοβαρό. Τα παιδιά συμφώνησαν απρόθυμα ότι το σύννεφο είναι σοβαρός λόγος και όλοι άρχισαν να μαζεύονται. Ο Βίκτωρ και η Σοφία μάζευαν τα παιχνίδια τους, οι γονείς τους μάζευαν τα πράγματα και τα φόρτωναν στο αμάξι.

«Μπαμπά, δεν μπορώ να βρω το φορτηγάκι μου!» Το σαστισμένο αγόρι άρχισε να ψάχνει στο γρασίδι και να κοιτάζει ξανά στους θάμνους.

«Είσαι ξεχασιάρης!» Η αδελφή του γέλασε χαρούμενα και συνέχισε να μαζεύει τις κούκλες της και τα λούτρινά.

«Δεν είμαι ξεχασιάρης, θυμάμαι καλά ότι το έβαλα κάπου εδώ,» απάντησε συνοφρυωμένος ο Βίκτωρ και γονάτισε για να ψάξει καλύτερα στο χόρτο.

«Μάλλον το έχουν κρύψει οι κύβρεξοι». Η μαμά μάζευε το τραπεζομάντιλο, γέλασε και έκλεισε το μάτι στον μπαμπά.

«... ή γάμστερες... χαρούμενα συνέχισε ο μπαμπάς.» Ο πατέρας βιαζότανε να φύγει πριν ξεκινήσει η βροχή και πρόθυμα έλαβε μέρος στο παιχνίδι.

«Ποιοι γάμστερες;» Μουρμούρισε το αγόρι, που γονατιστό έψαχνε στα χορτάρια ανοίγοντάς τα με τα χέρια του.

«Μαμά, ποιοι είναι οι κύβρεξοι;» Ρώτησε το κορίτσι, που τίναζε την κούκλα για να την καθαρίσει από τα σκουπίδια που είχαν κολλήσει.

« Οι γάμστερες είναι μικροί κάτοικοι των δασών, λίγο μεγαλύτεροι από τους κοινούς χάμστερ, συνέχεια τρώνε, κάνουν γαμ-γαμ-γαμ, εξ ου και το όνομα – γάμ-στε-ρας!» είπε ο μπαμπάς συλλαβίζοντας.

« Και τι κάνουν οι γάμστερες και πού ζουν; Πώς φαίνονται;» το αγόρι ρώτησε γεμάτο απορία και για ένα λεπτό σταμάτησε να ψάχνει το αυτοκίνητο.

« Οι γάμστερες ζουν στο δάσος, λίγοι τους έχουν δει, αλλά λένε ότι αυτό είναι ένα τριχωτό ζώο με ουρά σαν σκίουρος και στα αυτιά του έχει φούντες,» είπε ο μπαμπάς.

« Και οι γάμστερες κλέβουν όλα όσα βρίσκουν ή αυτά που τα ξεχνούν οι άνθρωποι,» πρόσθεσε η μαμά.

« Ένας κοινός γάμστερας μοιάζει σε χάμστερ ή γοπχερ, ντυμένος με παντελόνι και πουκάμισο. Μιλάει τόσο ανθρώπινες όσο και ζωικές γλώσσες. Γενικά, είναι ένα υπέροχο πλάσμα.» Ο μπαμπάς έβαλε το καλάθι με το φαγητό που είχε απομείνει στο αυτοκίνητο και έκλεισε το πορτμπαγκάζ.

« Και ποιος είναι ο κύβρεξ;» το κορίτσι υπενθύμισε την ερώτησή του.

« Οι κύβρεξοι είναι όπως είναι και οι γάμστερες, αλλά από άλλη φυλή, των κυ-βρέ-ξων,» πρόσθεσε συλλαβίζοντας η μάνα. «Οι κύβρεξοι κλέβουν επίσης τα πράγματα των ανθρώπων, και παίρνουν τα πράγματα που βρίσκουν πεταμένα αριστερά και δεξιά».

« Πού μπορούμε να δούμε αυτούς τους γάμστερες και τους κυβρέξους;» Ο Βίκτωρ δεν έψαχνε πλέον το χωματοουργικό του, αλλά άκουγε προσεκτικά την περιγραφή των γονιών του.

« Πουθενά!» απάντησε ο μπαμπάς.

« Πώς έτσι, πουθενά;» Απογοητεύτηκε το αγόρι, κοίταξε τριγύρω ψάχνοντας το φορτηγάκι του, και πήγε προς το αμάξι.

« Πουθενά,» εξήγησε η μητέρα, ξεσκονίζοντας και διπλώνοντας το τραπεζομάντιλο. «Αυτό σημαίνει ότι οι γάμστερες και οι κύβρεξοι είναι απλώς φανταστικοί παραμυθένιοι χαρακτήρες και δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα».

« Απλώς, όταν κάποιος χάνει κάτι και δεν μπορεί να το βρει, για να μην αναλάβει την ευθύνη, λέει έτσι – το έκλεψαν οι κύβρεξοι ή τα φάγανε οι γάμστερες,» γέλασε ο μπαμπάς.

Οι γάμστερες, που κάθονταν παραδίπλα μες τα χορτάρια και άκουγαν τα πάντα, σοκαρίστηκαν έως τα βάθη της καρδιάς τους.

« Τι;! Το κλέψαμε;.. Τα φάγαμε; .. Χικ!» Στον Τσουπόξ αυτό άρχισε να προκαλεί ακόμη και λόξιγκα.

Η παχιά γούνα στην πλάτη του γάμστερα από την αγανάκτηση έγινε καφέ-γκρι, και που και που έπαιρνε μια σκούρα καφέ απόχρωση με λευκό στην κοιλίτσα. Ο γάμστερας, αφού άκουσε το συλλογισμό των ανθρώπων, κάλυψε το πρόσωπό του με το ποδαράκι του και κούνησε το κεφάλι του.

« Δεν έχω λόγια,» μουρμούρισε και δυστυχισμένα αναστέναξε. Αφαιρώντας το ποδαράκι του από τη μουσούδα του, με τη γωνία του ματιού του, παρατήρησε ένα κλουβί δίπλα στο νερό. Στο κλουβί με την κοιλιά του προς τα πάνω βρισκόταν ένα πλάσμα, που έμοιαζε με έναν γάμστερα και φαινόταν πολύ δυστυχισμένο.

Ο γάμστερας με σύντομες κινήσεις, κρυμμένος στα φυλλώματα και στα χορτάρια, έχοντας γίνει ένα με τους χωμάτινους κυρτούς, έφτασε στο κλουβί.

« Ψηψηψη»ψηψηψ!» κάλεσε το χάμστερ, αγγίζοντας με τα ποδαράκια του τα σύρματα του κλουβιού.

« Αααα, ποιος είναι εδώ;!» Το χάμστερ, άκουσε έναν παράξενο ήχο, επέστρεψε από τον κόσμο της φαντασίας στην πραγματικότητα. Το χάμστερ είδε ένα άγριο ζώο με σορτζ, που τον κοίταζε απ' έξω.

« Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ο γάμστερας.

« Είμαι ο Χαμς,» απάντησε το χάμστερ. Το στόμα του ξεράθηκε και ένιωσε μια ακατανόητη ανησυχία από τη συνάντηση με την άγρια φύση. «Θα έπρεπε να έχω μείνει στο σπίτι,» πέρασε από το μυαλό του χάμστερ. «Έπρεπε να κρυφτώ κάτω από το κρεβάτι της Σοφίας και να μην εμφανιστώ. Λοιπόν, αυτό είναι, τώρα πάει ... θα με φάνε...! Ροζάκη, να θυμάσαι ότι σε αγαπούσα, αν και δεν το έδειχνα.»

« Και εγώ είμαι ο Τσουπόξ,» φιλικά απάντησε το πλάσμα και επέκτεινε το ποδαράκι του μέσα στο κλουβί. «Ας χαιρετιστούμε με τα ποδαράκια!»

«Τώρα θα με πιάσει και θα με τραβήξει μακριά! Ω, όχι, τι να κάνω;» πάγωσε το χάμστερ από τις φρικαλέες σκέψεις.

« Έλα!» Είπε ο γάμστερας ανυπόμονα και κούνησε το ποδαράκι του.

« Μπε...» απάντησε ο Χαμς, έβγαλε τη γλώσσα του, έκλεισε τα μάτια του. Τίναξε τα πόδια του και προσποιήθηκε, όπως φαινόταν, με πολλή πειθώ ,τον νεκρό.

Ο Τσουπόξ πάγωσε και κοίταξε το χάμστερ με έκπληξη.

« Τι κάνεις;» ρώτησε ο γάμστερας.

Ο Χαμς κατάφερε να παίξει τον ρόλο του για λίγο ακόμη , αλλά τα τεταμένα του νεύρα δεν μπορούσαν να το αντέξουν.

« Μη με φας!» βόγκηξε και άνοιξε τα μάτια του.

« Χμμ, δεν το σκέφτηκα αυτό,» απάντησε σαστισμένος ο Τσουπόξ.

« Ναι, αλήθεια;»

« Απόλυτη,» έγνεψε ο γάμστερας.

« Α, αυτό θα έπρεπε να το πεις αμέσως. Ξεκίνησες τη γνωριμία με εκφοβισμό και τραμπουκισμό.»

« Εμ, ναι, έχεις δίκιο ..!» Ο Τσουπόξ ξανά κούνησε το κεφάλι του εντελώς μπερδεμένος.

« Είμαι ο Χαμς, το χάμστερ,» συστήθηκε περήφανα το χάμστερ, ακόμα ξαπλωμένος ανάσκελα με την κοιλιά του πάνω.

« Και εγώ είμαι ο Τσουπόξ, ο γάμστερας. Τι κάνεις εδώ;»

« Ονειρεύομαι τυρί και νοσταλγώ το αληθινό μου σπίτι,» απάντησε το χάμστερ έξυπνα και με νόημα.

« Ω και εγώ...»

Ο Τσουπόξ δεν είχε χρόνο να τελειώσει την κουβέντα του, επειδή το αγόρι ψάχνοντας το παιχνίδι του ήρθε πολύ κοντά στο κλουβί.

« Ζω και εργάζομαι εδώ, αλλά πρέπει να φύγω! Τα λέμε αργότερα!» Ο Τσουπόξ κούνησε το ποδαράκι του και εξαφανίστηκε στους κοντινούς θάμνους.

« Ελπίζω, όχι υπό τις ίδιες συνθήκες,» απάντησε το γάμστερ, τρίβοντας την καρδιά του με το ποδαράκι του.

Εν τω μεταξύ, το αγόρι ακόμα έψαχνε το φορτηγάκι του στο ξέφωτο.

« Γίόκα μου,» τον φώναξε η μητέρα. «Δεν συμβαίνει τίποτα θλιβερό εάν δεν βρεις το παιχνίδι σου, την επόμενη φορά θα είσαι πιο προσεκτικός. Παιδιά, μπειτε στο αυτοκίνητο, σύντομα θα βρέξει.»

Ο μπαμπάς άνοιξε τις πόρτες του αυτοκινήτου και με το χέρι κάλεσε την οικογένεια να μπει μέσα. Μετά μπήκε το τιμόνι και ξεκίνησε. Τα παιδιά και η μάνα κάθισαν στα καθίσματα και κλείσανε τις πόρτες. Το αυτοκίνητο, αφήνοντας ένα σύννεφο καπνού, κυλούσε προς την πόλη.

Μόλις ο θόρυβος του κινητήρα γινόταν όλο και πιο αχνός και το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε, το ψηλό χορτάρι κουνήθηκε... και ο γάμστερας ανέβηκε στο πλησιέστερο κούτσουρο. Έβαλε το ποδαράκι του στο μέτωπό του και κοίταξε την απόσταση, πρώτα τη μια κατεύθυνση και μετά την άλλη κατεύθυνση. Ο γάμστερας δεν χρειάστηκε να βάλει το ποδαράκι του για να δει καλύτερα, έβλεπε πολύ καλά. Ήξερε για αυτήν την ανθρώπινη χειρονομία και το έκανε συχνά, μιμούμενος ανθρώπους.

Αφού βεβαιώθηκε ότι το αμάξι με τους ανθρώπους είχε φύγει και κανείς δεν τον βλέπει, ο γάμστερας σφύριξε και ένας δεύτερος γάμστερας βγήκε από το γρασίδι, όμοιος με τον πρώτο, με πορτοκαλί παντελόνι και κίτρινο πουκάμισο. Ο δεύτερος γάμστερας πλησίασε το κούτσουρο και κοίταξε ανακριτικά.

Κεφάλαιο 2. Φοξάκης και Τσουπόξ

Ο Τσουπόξ πήδηξε από το κούτσουρο, και το δεύτερο ζώακι πήρε τη θέση του. Κοίταξε με τον ίδιο τρόπο.

« Φοξάκη, οι άνθρωποι έχουν φύγει;» Ρώτησε κοιτώντας τον φίλο του ο Τσουπόξ.

« Αμ, φύγανε! Και αναρωτιέμαι πόσο αγάριστοι και άκαρδοι είναι οι άνθρωποι! Τους βοηθάμε συνέχεια, αλλά δεν μας αγαπούν!» Ο Φοξάκης φωνασκούσε και από το κούτσουρο άρχισε να κοιτάζει στο γρασίδι και στους θάμνους. Η χνουδωτή ουρά του γάμστερα έτρεμε από την αγανάκτηση.

« Εμείς, οι Μεγάλοι Αναζητητές Χαμένων Θησαυρών και οι Παραδίδοντες τα Τιμαλφή, η Πανίσχυρη Φυλή των Γαμστέρων, έχουμε συνυπάρξει με τους ανθρώπους για πολλά, πολλά χρόνια και επιστρέφουμε τα χαμένα πολύτιμα πράγματά τους. Αλλά οι άνθρωποι εξακολουθούν να βλέπουν άλλους, συμπεριλαμβανομένου και εμάς, ως αιτία όλων των απωλειών τους, των απωλειών και των αποτυχιών τους,» δήλωσε ο Φοξάκης. Ο Φοξάκης ήταν ένας μορφωμένος και καλά διαβασμένος γάμστερας, το λεξιλόγιό του ήταν τεράστιο. Είχε ακόμη και γυαλιά που είχε βρει εδώ και πολύ καιρό, και όλοι γνωρίζουν ότι τα γυαλιά είναι ένα χαρακτηριστικό ευφυΐας.

« Αν οι άνθρωποι χάσουν κάτι,» συνέχισε ο Φοξάκης, «αμέσως λένε ότι κάποιος το έκλεψε».

« Στην πραγματικότητα, όμως, οι άνθρωποι είναι ξεχασιάρηδες και χασούρηδες.» Ο Τσουπόξ κούνησε το κεφάλι, αναδιπλώνοντας τα ποδαράκια του στο στήθος του.

« Ακριβώς,» συμφώνησε ο Φοξάκης.

« Κατέβα από το κούτσουρο, ας ψάξουμε τα χαμένα πράγματα.» Ο Τσουπόξ υπενθύμισε στο φίλο του το σκοπό της επίσκεψής τους στο ξέφωτο. «Και ποιοι είναι οι κύβρεξοι, για τους οποίους μίλησαν οι άνθρωποι;» Ουμήθηκε ξαφνικά.

« Δεν ξέρω, δεν έχω ακούσει για αυτούς ποτέ.» Ο Φοξάκης σήκωσε τους ώμους του, πλησίαζε στους ψηλούς, πυκνούς θάμνους και με δυσκολία έσπρωξε το φορτηγάκι, αυτό το φορτηγάκι το οποίο μάταια έψαχνε το αγόρι. Ο Τσουπόξ κοίταζε τον φίλο του με έκπληξη.

« Φοξάκη, αυτό είναι απίστευτο! Πώς ήξερες ότι το αυτοκίνητο βρίσκεται σε αυτούς τους θάμνους;» Ο Τσουπόξ έμεινε έκπληκτος.

« Όχι ... Εγώ ... αμμμμ...» Ο Φοξάκης δίστασε, «Απλώς ήξερα ότι είναι εδώ, σε αυτούς τους θάμνους.»

« Τι, εσύ το είχες σπρώξει εκεί;» αναρωτήθηκε ο Τσουπόξ, με ολοστρόγγυλα μάτια και, σοκαρισμένος, με το ποδαράκι του έκλεισε το στόμα του.

« Ναι! Ναι, σιγά-σιγά το έσπρωξα στους θάμνους όταν το αγόρι γύρισε τη πλάτη,» απάντησε ο Φοξάκης. «Απλώς δεν ήθελα να κουβαλάω στο χωριό όλα τα πράγματα που βρήκα, είναι μακρύς ο δρόμος. Και αυτό είναι ένα τόσο βοηθητικό και όμορφο όχημα!» Ο Φοξάκης ταυτόχρονα χαίδευε με αγάπη το παιδικό αυτοκινητάκι, το οποίο σε ύψος του έφτανε έως το στήθος. Ήδη ανυπομονούσε να τρέχει στο χωριό με το όχημα, και τα κορίτσια-γαμστεράκια να τον κοιτάνε με θαυμασμό, να αναστενάζουν και να κουνάνε τις ουρές τους. Και το βράδυ θα έπαιρνε μια καλλονή για μια βόλτα στην καρότσα, να την πάει στο ρυάκι για να απολαύσουν το ηλιοβασίλεμα ... Θα φορέσει σχισμένα μπλε παντελονάκια και θα είναι όμορφος.

« Θα είμαι ακαταμάχητος,» ψιθύρισε βυθισμένος στη φαντασία του ο Φοξάκης.

« Αλλά αυτή είναι κλοπή!» Η φωνή του Τσουπόξ έσπασε τη φαντασία του. «Οι φυλετικοί πρεσβύτεροι μπορεί να μας απομακρύνουν από την αναζήτηση χαμένων πραγμάτων!» Είπε ο φίλος του.

« Λοιπόν ... εμμμ ... απλά δεν θα τους πούμε γι 'αυτό...» αναστέναξε ένοχα ο Φοξάκης.

« Άκου, δεν θα πούμε γι' αυτό ! Τι να πω... υπέροχο σχέδιο!» Γκρίνιαζε ο Τσουπόξ, γύρισε πλάτη και αποφασισμένος πήγε να ερευνήσει το ξέφωτο, όπου πριν λίγο λιάζονταν οι άνθρωποι.

Ο Φοξάκης, με κατεβασμένο το κεφάλι και την ουρά του, ακολουθούσε τον φίλο του. Αλλά σε μερικά λεπτά, οι φίλοι ξέχασαν τι είχε συμβεί και με ενθουσιασμό εξέταζαν το ξέφωτο. Τα αντικείμενα που βρήκαν τα έβαλαν στην καρότσα του παιχιδιού.

Βρήκαν τρία νομίσματα διαφορετικών αξιών, μια καρφίτσα, ένα μαντήλι και μια καραμέλα. Όλα αυτά τα πράγματα φορτώθηκαν στο χωματουργικό, η καραμέλα φαγώθηκε και το περιτύλιγμα προστέθηκε στην καρότσα.

Στη συνέχεια, οι γάμστερες έσπρωξαν το αυτοκίνητο στο δασικό μονοπάτι και οδήγησαν προς το χωριό τους.

« Βρουμ-βρουμ-βρουμ,» έλεγε ο Φοξάκης, μιμούμενος τον ήχο ενός κινητήρα που λειτουργεί. Τοποθέτησαν το φορτηγάκι σε ένα λόφο, έσπρωξαν, χωρίς να σταματήσουν να επαναλαμβάνουν "βρουμ-βρουμ-βρουμ", και, πηδώντας στην καρότσα, με τα ξεφωνητά και τα χαρούμενα τσιρίσματα, έσπευσαν προς τα κάτω. Αρκετές φορές το αυτοκίνητο γλίστρησε στο αυλάκι και έμπαινε στους θάμνους. Μια φορά έκανε τούμπα, τρομάζοντας ένα γερό»κοράκι, που κοιμήθηκε σε ένα κλαδί. Με χαρούμενα χαχανίσματα, έχοντας επιζήσει

από το τροχαίο ατύχημα και χωρίς τραυματισμούς, οι φίλοι συνέχισαν το δρόμο τους προς το χωριό. Μια ώρα αργότερα ήταν εκεί.

Κεφάλαιο 3. Το χωριό των γαμστέρων

Το χωριό αυτού του μικρού δασικού λαού βρισκόταν σε μια μικρή χαράδρα και ήταν προστατευμένο από όλες τις πλευρές: από απρόσκλητους επισκέπτες, από μεγάλους ογκόλιθους αλλά και από τους ανέμους στους λόφους. Ο οικισμός αποτελούνταν από περίπου πενήντα μικρά σπίτια μέσα στο χώμα, όπου συνολικά, ζούσαν περίπου διακόσιοι γαμστερες. Το στενό πέρασμα προς το χωριό φυλασσόταν από δύο ή τρεις φύλακες, αλλά αυτό δεν ήταν απαραίτητο, διότι οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να βρουν το χωριό, και τα ζώα του δάσους ζούσαν με ειρήνη ή απλά προτιμούσαν να μην μπλεχτούν με τους φιλοπόλεμους και θορυβώδεις γαμστερες.

« Βρουμ... Βρουμ...» κουρασμένα αναφώνησαν ο Τσουπόξ και ο Φοξάκης, σύροντας το αυτοκίνητο στο χωριό με δυσκολία. Την τελευταία μισή ώρα έσπρωχναν το φορτηγάκι, καθώς ο δρόμος κοντά στο χωριό είχε πολλές στροφές και ήταν δύσκολος. Ως εκ τούτου είχαν εξαντληθεί οι δυνάμεις τους εντελώς.

« Δεν μετάνιωσες ακόμα που έγινες οδηγός;» ρώτησε ειρωνικά τον φίλο του ο Τσουπόξ.

« Βρουμ...» απάντησε ειρωνικά ο Φοξάκης, σπρώχνοντας το χωματουργικό με τα ιδρωμένα τα ποδαράκια του.

« Έλα, μόνος σου.» Ο Τσουπόξ χτύπησε τον φίλο του στην πλάτη και έπεσε εξαντλημένος στο γρασίδι.

« Βρουμ,» βόγκηξε ο Φοξάκης και έσπρωξε το αυτοκίνητό του προς την κεντρική πλατεία.

« Γκάζι, πάτα γκάζι, άρχοντα των δρόμων.» Ο ξαπλωμένος γαμστερας αποχαιρέτησε τον φίλο του.

Ο Φοξάκης συνέχισε την πορεία του με τρέμουλο στα πόδια. Όλοι τον κοιτούσαν με συμπόνια, αλλά ο Φοξάκης ήταν τόσο κουρασμένος που ούτε το πρόσεξε. Τέλος, με μια απίστευτη προσπάθεια, έσυρε το αυτοκίνητο στο κέντρο της πλατείας, ανέβηκε στην καρότσα, άπλωσε τα ποδαράκια του απεικονίζοντας έναν αστερίσκο και απέμεινε σε αυτή τη στάση.

« Τι έφερες;» ρώτησε ένας περαστικός γαμστερας με ψηλό μαύρο καπέλο στο κεφάλι του.

« Πολύτιμα πράματα,» είπε ο Φοξάκης με μπερδεμένη γλώσσα. Νύσταζε.

« Κατάλαβα. Από πού πήρες το αμάξι;»

« Γιατί;» Ο Φοξάκης απάντησε με αδιαφορία. Ήταν τόσο κουρασμένος που δεν καταλάβαινε τι έλεγε.

« Βλέπεις, ήξερα ότι θα σε φάνε οι τύψεις,» είπε ο Τσουπόξ, ο οποίος μόλις περνούσε το δρόμο προς το σπίτι του.

« Αμε!» Ο Φοξάκης συμφώνησε νυσταγμένα και αμέσως αποκοιμήθηκε με ροχαλητό σε στάση αστερίσκου.

Το πρωί, ξεκούραστος ο Τσουπόξ βγήκε από το σπίτι του. Στην πλατεία ήταν σε πλήρη εξέλιξη οι προετοιμασίες για μια συγκέντρωση.

« Μαμά, μαμά, τι θα συμβεί στη μάζωξη;» ρώτησε με ενδιαφέρον κάποιο παιδί, που περπατούσε δίπλα στη μητέρα του προς την πλατεία.

« Ο Φοξάκης έκλεψε ένα αυτοκίνητο, πρέπει να τον ντροπιάσουν,» κούνησε η μάνα το κεφάλι της.

« Ουάου, είναι δυνατόν; Τέτοια αυστηρότητα;» Ο Τσουπόξ έξυσε τη γούνα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του και πήγε στην πλατεία.

Για μια ώρα, στην κεντρική πλατεία του χωριού των γαμστέρων, το οποίο χρησίμευσε ως τόπος συνάντησης, οι πρεσβύτεροι και όλοι οι αδρανείς χωρικοί συζητούσαν για την λανθασμένη πράξη του Φοξάκη. Στη μέση της πλατείας ήταν το κακότυχο παιδικό φορτηγάκι, και ο κατηγορούμενος Φοξάκης καθόταν στην καρότσα του χωματουργικού με μια θαμπή ματιά και μια θλίψη στο βλέμμα του.

« Φοξάκη, ντροπή!» πρόφερε αυστηρά ένας γάμστερας με έναν μαύρο μανδύα, μια μακριά λευκή περούκα και με ένα ξύλινο σφυρί στο ποδαράκι του. Ήταν ο πρόεδρος της συνεδρίασης. Με το σφυρί του χτύπησε το μικρό κούτσουρο.

« Ο Τζάμπο πήρε την πρωτοβουλία να γίνει συνήγορος του Φοξάκη. Τον ξέρει όλη του τη ζωή και διαβεβαιώνει ότι ο Φοξάκης μπορεί να διορθωθεί και να αθωωθεί. Επιπλέον,» συνέχισε ο Πρόεδρος, « ας σημειώσουμε ότι δεν είναι η πρώτη του κακόβουλη ζαβολιά.»

« Αα! φώναξε κάποιος από το πλήθος, ήρθε η ώρα να πάρει το μάθημά του!»

« Θα κάνει εργασία!» Ακούστηκε μια άλλη φωνή.

« Στη ρητίνη να πασαλειφτεί και στις βελόνες πεύκου,» πρότεινε ένας γάμστερας με μαύρα μουστάκια. «Και έπειτα να πλυθεί και να πάει στο βόρειο δρυμό για δύο εβδομάδες, για να συλλέγει ξερά χαμόκλαδα!»

« Ηρεμήστε! Ησυχία!» Ο Πρόεδρος χτύπησε το κούτσουρο με το σφυρί του. «Λοιπόν, ας συνεχίσω. Ο Εισαγγελέας σήμερα είναι ο Αξιότιμος Ύπατος Πρεσβύτερος και ο Τιμημένος Βασιλιάς των Γαμστέρων Άτονης.»

Ακούστηκαν ολίγα νωθρά χειροκροτήματα.

Ο βασιλιάς Άτονης ήταν ο αρχηγός των πρεσβυτέρων της φυλής των Γαμστέρων. Πιστεύεται ότι οι γάμστερες παίρνουν αποφάσεις ομαδικά, δηλαδή, η τελευταία λέξη ήταν πάντα από τα πιο βροντόφωνα, θορυβώδη και δυνατά στόματα, αλλά η Λαμπρή Φυλή των Γαμστέρων, όπως αυτοί αυτοαποκαλούνταν, ήταν τελικά ένα δασικό βασίλειο. Επισημώς, ο επικεφαλής του πληθυσμού ήταν ο βασιλιάς Άτονης. Ο Άτονης ήταν τόσο γέρος που η διοίκησή του περιοριζόταν στη σίτιση περιστεριών, πανηγυρικά κουνήματα με το ποδαράκι του στις παρελάσεις και κάνα λόγο στους εορτασμούς των γαμστέρων, όπου, μετά από μερικά ποτήρια αφρώδους με μέλι, κοιμόταν, βάζοντας το κεφάλι του στον ώμο ενός χωρικού ή ακουμπώντας στη ζεστή και χνουδωτή πλευρά του. Ο γερό»βασιλιάς δεν ήταν κακός και με τον δικό του τρόπο ήταν δίκαιος, έτσι στο χωριό τον αγαπούσαν και τον σέβονταν ως μια αρχαία και γλυκιά παράδοση.

Σήμερα ο γέρο-Άτονης ένιωθε ξαφνικά ένα κύμα δύναμης. Προφανώς, άρχισαν να αποδίδουν οι πρωινές ασκήσεις, τις οποίες έκανε για μια βδομάδα, και ο περιορισμός του πρωινού καφέ. Αισθανόμενος τη νεανική ενέργεια και το γενναίο ενθουσιασμό, ο Άτονης ήθελε να μιλήσει και να φιλοσοφήσει, οπότε όταν έμαθε για την εξωφρενική συμπεριφορά του Φοξάκη, αποφάσισε να γίνει εισαγγελέας και υποσχέθηκε σε όλους να δείξει σήμερα την πρωτότυπη δικαιοσύνη και να διδάξει τους τοπικούς νόμους. Τώρα, περικυκλωμένος από τους γάμστερες και με τη ράβδο στο ποδαράκι του περπατούσε με ενθουσιασμό και καμάρι.

« Δίνω τον λόγο στη δίκωξη,» διακήρυξε ο Πρόεδρος, χτυπώντας το σφυρί.

« Δεν θα επιτρέψω στους ανθρώπους να πιστεύουν ότι οι γάμστερες είναι κλεφτρόνια,» δήλωσε πανηγυρικά ο Άτονης και τίναξε τη ράβδο του.

« Ναι! Μιλάς σωστά, Άτονη! Πολύ Σωστά!» συμφώνησαν μερικά από τα ζώακια.

« Εξυπηρετούμε πολλούς ανθρώπους για αιώνες, βρίσκουμε και επιστρέφουμε τα τιμαλφή και τους θησαυρούς. Δεν τα κλέβουμε,» συνέχισε ο βασιλιάς. Ο ήδη στεναχωρημένος Φοξάκης στην καρότσα του αυτοκινήτου έγινε ακόμη πιο καταθλιπτικός.

« Σε γενικές γραμμές, η πρότασή μου είναι να σταματήσω τον Φοξάκη από την αναζήτηση τιμαλφών για ένα μήνα, ως απρόσεκτο παραβάτη της τάξης!»

Το πλήθος των γαμστέρων έβγαζε μια βοή, όλοι συζητούσαν την πρόταση του βασιλιά.

« Το λόγο έχει ο συνήγορος,» ανακοίνωσε ο Πρόεδρος της συνεδρίασης και χτύπησε το σφυρί.

« Φυσικά, φταίει ο Φοξάκης,» ξεκίνησε ομαλά ο Τζάμπο, ένας πολύ γοητευτικός γάμστερας και ένας παλιός φίλος του Φοξάκη. «Και αξίζει να τιμωρηθεί, αλλά όχι τόσο σοβαρά. Σε τελική ανάλυση, ο ίδιος ο Φοξάκης ομολόγησε το αδίκημά του, χίλιες φορές το μετάνιωσε και υπόσχεται να μην το ξανακάνει ποτέ του! Έτσι, δεν είναι, Φοξάκης;» ρώτησε ο Τζάμπο.

Ο ένοχος γάμστερας καταφατικά κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε να το κουνάει όλη την ώρα, ενώ η κοινότητα των γαμστέρων συζητούσε δυνατά, με θόρυβο και χωρίς συμβιβασμούς τι είδους ετυμηγορία να εκδώσει. Κάποιος υποστήριξε την πρόταση του Άτονη, πολλοί άλλοι ήταν στο πλευρό του Τζάμπο.

« Σταμάτα να κουνάς το κεφάλι σου, θα σου πέσει σύντομα.» Ο Πρόεδρος διέκοψε τελικά τις κινήσεις του Φοξάκη. «Λοιπόν, ποια είναι η ετυμηγορία της Μεγάλης Φυλής των Γαμστέρων;»

« Θα πασαλειφτεί στη ρητίνη του δέντρου και ...» ξεκίνησε να λέει ο γάμστερας με το μουστάκι.

« Ναι, ηρέμησε!» οι διπλανοί του του φώναξαν.

Ένας παχουλός γάμστερας με ένα παχουλό ρύγχος βγήκε από το πλήθος, μετακίνησε τα μάγουλά του, πήρε αέρα και ανακοίνωσε δυνατά:

« Η Μεγάλη Φυλή των Γαμστέρων αποφάσισε να απομακρυνθεί ο Φοξάκης από την αναζήτηση τιμαλφών για μια εβδομάδα και δύο ημέρες!»

« Και πασαλείψτε τον με ρητίνη!» φώναξε ξανά ο μουστάκιας.

« Βούλωσέ το, επιτέλους...»γουργούρισαν γύρω του.

« Έτσι λοιπόν, μια εβδομάδα και δύο ακόμη ημέρες αναστολής,» ανήγγειλε ο Πρόεδρος. «Η απόφαση ελήφθη. Η σύσκεψη τελείωσε. Ευχαριστώ όλους. Όλοι είναι ελεύθεροι!» Ο γάμστερας με τον μαύρο μανδύα χτύπησε άλλη μια φορά το σφυρί, το άφησε στην άκρη και κούνησε το κουρασμένο του ποδαράκι. Το σφυρί ήταν αρκετά βαρύ.

Οι κάτοικοι άρχισαν να διαλύονται, συζητώντας την ετυμηγορία. Ο ντροπιασμένος Φοξάκης πήδηξε από την καρότσα του χωματουργικού.

Οι φίλοι του Φοξάκη τον χτύπησαν στον ώμο με συμπάθεια, αλλά τι να κάνεις, φταίει ο ίδιος. Ο στενοχωρημένος γάμστερας με τα κατεβασμένα του αυτιά περπατούσε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι. Λίγο αργότερα, αυτός και ο Τσουπόξ παρέδωσαν στους πρεσβύτερους τα τιμαλφή που βρέθηκαν, όπως κάνει όλη

η φυλή, και μπορούσαν πια να ξεκουραστούν μέχρι το πρωί. Ο Φοξάκης πήγε στο σπίτι του και βαριά αναστέναζε στο δρόμο. Θυμόταν ότι πρόσφατα επίσης είχε τιμωρηθεί για κακομεταχείριση και ο Φοξάκης είχε πάρει το παρατσούκλι "Σούλμπερτ".

Κεφάλαιο 4. Η μουσική και ο Σούλμπερτ

Η ιστορία με τον Σούλμπερτ ήταν η εξής. Κατά κάποιο τρόπο ο Φοξάκης και οι φίλοι του ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ πήγαν μέσα στο δάσος αναζητώντας χαμένα πολύτιμα αντικείμενα. Η μέρα ήταν καλή, σαν να ήταν αργία ή ακόμη και εορταστική για τους ανθρώπους, οπότε η ανεύρεση των χαμένων τιμαλφών φαινόταν ότι θα είναι υπέροχη. Οι φίλοι δεν χρειάστηκε να περιπλανηθούν για πολύ καιρό, σύντομα είδαν, ή μάλλον άκουγαν, μια μεγάλη ομάδα που γιόρταζε. Οι γάμστερες ακολούθησαν τον ήχο και κρύφτηκαν στους θάμνους στα περίχωρα του ξέφωτου, όπου οι αρτίστες του περιπλανώμενου τσίρκου περνούσαν το χρόνο τους. Λέγανε αστεία, γελούσαν, χόρευαν και έψηναν κάτι στα κάρβουνα. Όμορφοι και μελωδικοί ήχοι χύνονταν από μια άγνωστη συσκευή που στεκόταν πάνω στο πορτοπαγκάζ ενός αμαξιού και πολλοί άνθρωποι κουνιούνταν στο ρυθμό της μουσικής.

Οι φίλοι χαλαρά άκουγαν τη μουσική και με ενδιαφέρον παρακολουθούσαν το σκηνικό. Και υπήρχαν τόσα πολλά να δούνε! Ο μάγος διασκέδαζε τους συναδέλφους του με ένα μεγάλο μαγνήτη και άναβε μια φλόγα με ένα παχύ μεγεθυντικό φακό, συγκεντρώνοντας μια ακτίνα του ηλιακού φωτός σε κάποια επιφάνεια. Ο κλόουν πειραματιζόταν με αντιδραστήρια, παράγοντας χτυπήματα, μικρές εκρήξεις και πολύχρωμη ομίχλη. Ο παρουσιαστής όμορφα απαγγέλλε ποίηση από βιβλία και ο ακροβάτης δημιουργούσε αφρό από έναν πυροσβεστήρα για ένα πάρτι αφρού.

Η παρέα διασκέδαζε έτσι για πολύ καιρό και μαζεύοταν σπίτι αργά το απόγευμα. Όσοι διασκέδαζαν ήταν πολύ κουρασμένοι, έβαζαν τα πράγματα βιαστικά και έφευγαν. Τέλος, μερικά αυτοκίνητα, γεμάτα με ανθρώπους, άφηναν το ξέφωτο και έσπευδαν προς την πόλη.

Όταν ο καπνός και η σκόνη από τα αυτοκίνητα είχαν εξαφανιστεί και ο θόρυβος των κινητήρων τους είχε χαθεί, οι φίλοι γάμστερες είδαν ότι οι άνθρωποι είχαν ξεχάσει στο ξέφωτο έναν πικάπ με τα βινύλια και ένα κουτί με μαγνήτες, τα αντιδραστήρια, τα βιβλία και τον πυροσβεστήρα. Οι γάμστερες δεν σκέφτηκαν για πολύ, γρήγορα αποφάσισαν να πάνε το πικάπ και όλα τα άλλα πράγματα στο χωριό τους, αν και ήταν αρκετά βαρύ. Μετά από μακρές, οδυνηρές προετοιμασίες, συμπεριλαμβανομένης της προθέρμανσης, της κατασκευής του φορείου, της φόρτωσης πραγμάτων, καθώς και μετά από έναν εξίσου οδυνηρό δρόμο, το βαρύ φορτίο τελικά παραδόθηκε στο χωριό. (Μετά από αυτό, παρεμπιπτόντως, ο Φοξάκης σκεφτόταν το φορτηγάκι με την καρότσα, αλλά γνωρίζουμε ήδη πώς εξελίχτηκε γι' αυτόν). Τα τιμαλφή εγκαταστάθηκαν επίσημα στο κέντρο της κεντρικής πλατείας. Ολόκληρη η φυλή των γαμστέρων ήρθε για να δει το θαύμα της τεχνολογίας! Ο τελευταίος που ήρθε ήταν ο γερο»Άτονης.

Στο κεφάλι του Άτονη ήταν μια αρχαία κορόνα κομμένη από ένα κονσερβοκούτι, που καθόταν σφιχτά πάνω στο κεφάλι του. Μόλις στέφθηκε ο Άτονης, έκτοτε δεν μπόρεσε να αφαιρέσει το στέμμα, καθόταν σταθερά στο κεφάλι του, σαν γαμήλιο δαχτυλίδι σε παχύ δάχτυλο. Στην αρχή, ο Άτονης δεν ήθελε να βγάλει το στέμμα, κι έπειτα απλώς ξέχασε ότι το φορούσε.

Λόγω του γεγονότος ότι ο βασιλιάς ήταν πάντα με το στέμμα του, πολλοί γάμστερες είχαν ήδη αρχίσει να ξεχνούν πώς έμοιαζε ο Άτονης χωρίς αυτό. Ορισμένοι φαρμακόγλωσσοι ισχυρίζονταν ότι ο Άτονης θα ταφεί μαζί με το στέμμα του, επίσης λέγανε ότι για τον νέο βασιλιά θα αναγκαστούν να κάνουν μια νέα κορόνα. Άλλες ιδιαίτερα κακόβουλες γλώσσες υποστήριζαν ότι ο Άτονης δεν βγάζει το στέμμα του, ακόμη

και όταν πηγαίνει στο κρεβάτι ή κάνει μπάνιο. Και ένας γάμστερας ισχυρίστηκε ότι είδε τον Άτονη να βγάζει το στέμμα του μια φορά, κοίταξε στον καθρέφτη και... δεν αναγνώρισε τον εαυτό του!

« Εχ-κχα-κχα-χασα...» Ο Άτονης καθάρισε το λαιμό του και με το ραβδί του έδειξε προς την κατεύθυνση της μουσικής συσκευής. «Τι είναι αυτή η θαυματουργή συσκευή; Αυτό είναι... ε... τρακτέρ; Ή κχμ ... μια λάμπα;»

Ο βασιλιάς Άτονης, παρόλο που ήταν μεγάλος, αγαπούσε να επιδεικνύει τις γνώσεις του σχετικά με την επιστήμη και την τεχνολογία και με κάθε δυνατό τρόπο περηφανευόταν γι' αυτή τη γνώση, αλλά όχι πάντα εγκαίρως και συχνά ήταν εκτός θέματος.

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ έτρεξαν γύρω από το πικάπ.

« Τώρα θα σας δείξουμε ένα υπέροχο θέαμα! Μια άνευ προηγουμένου παράσταση!» Ο Φοξάκης έβγαλε ανακοίνωση με τη φωνή ενός έμπειρου παρουσιαστή. Μακρινά πορφυρά σύννεφα εμφανίστηκαν πίσω του και ένα φοβισμένο πουλί κάπου σφύριζε με ανησυχία. Η καρδιά του Άτονη έχασε τον ρυθμό με ένα άσχημο προαίσθημα, αλλά η περιέργεια ήταν ισχυρότερη από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και ο γέρος βασιλιάς αποφάσισε να μείνει. Η φυλή, που χάζεψε τον εξοπλισμό δίχως εμπιστοσύνη και χαμογελούσε δειλά εν αναμονή ενός θαύματος, άρχισε να χειροκροτεί.

« Εκκινώ!» Ο Φοξάκης φώναξε και πίεσε το κουμπί.

Το πικάπ ξεκίνησε να περιστρέφει το βινύλιο, πρώτα από το μεγάφωνο προήλθε ένα σφύριγμα και έπειτα κάτι ψιλοκροταλισμοί. Η φυλή, απλώνοντας το λαιμό της και κρατώντας την αναπνοή της, παρατηρούσε τη θαυματουργή συσκευή. Οι μικροί γάμστερες ανέβηκαν στα χαμηλά δέντρα, που μεγάλωναν γύρω, και κρέμονταν από τα κλαδιά σαν παράξενα φρούτα.

« Δεν φαίνεται ούτε ακούγεται κάτι.» Ο κωφός Άτονης πλησίασε τη συσκευή και, στην προσπάθειά του να ακούει καλύτερα, έβαλε το ποδαράκι του στο αυτί του.

Μάλλον, ήρθε πολύ κοντά στον μαγνήτη που ήταν δίπλα το πικάπ, διότι ένα ισχυρό μαγνητικό πεδίο ξαφνικά τράβηξε το στέμμα μαζί με το κεφάλι του γερο-Άτονη. Εκείνη τη στιγμή από τα ηχεία του πικάπ ξεχείλιζε η μουσική.

Η σκηνή ήταν παράξενη: τη μία εμφανιζόταν ο Άτονης, και ξαφνικά δεν εμφανιζόταν πια ο Άτονης, ή μάλλον το κεφάλι του, το οποίο τραβιόταν ακαταμάχητα στον μαγνήτη μαζί με το στέμμα κάπου κάτω και προς τα πλάγια. Ανίκανος να αντεπεξέλθει στην ισχυρή δύναμη υπό τα μπερδεμένα βλέμματα των υπηκόων του, ο βασιλιάς αντιστάθηκε απεγνωσμένα, προσπαθώντας να ισιώσει το σώμα του. Ο γέρος βασιλιάς προσπάθησε να βγει από το πεδίο δράσης του μαγνήτη. Τα φουσκωμένα του μάτια φαίνονταν οργισμένα, αλλά η ισχυρή δύναμη δεν τον άφηνε να ξεφύγει. Η φυλή μαγεμένη παρακολουθούσε τον Άτονη, που τράβαγε τα πόδια του στην προσπάθειά του να απελευθερωθεί. Η μουσική συνέχισε να ακούγεται πιο δυνατά. Υπήρχε η εντύπωση ότι ο γερο-Άτονης χορεύει, κουνώντας τη ράβδο του, το σώμα του και προεξείχε η ουρά του, ενώ τα ποδαράκια του χτυπούσαν στο έδαφος στο ρυθμό της μουσικής.

« Προφανώς, ο γέρος αποφάσισε να χορέψει κρητικά!» σχολίασε κάποιος και χειροκροτούσε.

« Δώσ' τα, γέρο! Δώσ' τα όλα! Οι βασιλιάδες είναι πάντα νέοι!» φώναζαν στον Άτονη οι νεαροί γάμστερες, περήφανοι για την ευκινησία του πρεσβύτερού τους. Κάποια στιγμή οι μύες του Άτονη δεν άντεξαν, και ο γερο-βασιλιάς τραβήχτηκε με δύναμη από τον μαγνήτη.

Μερικά από τα ζώα άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Άτονη και οι πιο γενναίοι έσπευσαν στον βασιλιά. Στον ήχο μιας χαρούμενης μπαλάντας για την αιώνια αγάπη, ο πρεσβύτερος δέθηκε με ένα σχοινί και με πολλή δυσκολία αποκόπηκε από τον μαγνήτη.

Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ πήδηξαν στο πικάπ για να τον σταματήσουν, αλλά και δύο τους πιάστηκαν από το περιστρεφόμενο βινύλιο. Για να μην χτυπηθούν από τον βραχίονα του πικάπ, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ άρχισαν να πηδούν σαν άλογα σε ιπποδρομίες πάνω από ένα φράγμα. Τελικά ο Τσουπόξ κατάφερε να σταματήσει τη συσκευή, το βινύλιο άφησε τον τελευταίο ήχο και σταμάτησε.

Ο Άτονης σηκώθηκε με ένα βαρύ βογγητό, εξαντλημένος έβγαλε τη γλώσσα του και έδειξε με το δάχτυλο τον Φοξάκη.

« Εσύ... εεεμ... Πώς σε λένε... εεεμ... Σούλμπερτ!» Ο Άτονης με δυσκολία έπαιρνε ανάσα και εκνευρισμένος ονόμασε τον Φοξάκη με ένα όνομα παρόμοιο με το όνομα ενός διάσημου συνθέτη. «Όχι άλλες ενδείξεις, Σούλμπερτ!» Τελικά ανάσανε ο Άτονης, χτύπησε επιβλητικά το μπαστούνι του και, κουρασμένος, πήγε στο σπίτι του.

Η φυλή παρακολουθούσε τον Άτονη με συμπόνια στο βλέμμα. Από εκείνη την ημέρα, ο τρελός χορός που είχε ρίξει ο πρεσβύτερος έχει κατατεθεί για πάντα στη μνήμη των γαμστέρων και στον Φοξάκη είχε κολλήσει το περίεργο ψευδώνυμο "Σούλμπερτ".

Κεφάλαιο 5. Η διάσωση του Χαμς

Ξεκίνησε η εβδομάδα της απομάκρυνσης του Φοξάκη από την αναζήτηση τιμαλφών. Ο γάμστερας ήταν πολύ λυπημένος και βαριεστημένος. Οι φίλοι του, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο, τον επισκέπτονταν συχνά για να τον παρηγορήσουν. Μια φορά (την πρώτη ημέρα της αναστολής), κατά τη διάρκεια τέτοιων επισκέψεων, η κουβέντα των φίλων στράφηκε στον Χαμς, το χάμστερ κατοικίδιο ζώο της Σοφίας.

« Ήταν πολύ φιλικός,» είπε ο Τσουπόξ, «αλλά λίγο περίεργος. Με κάλεσε επίσης να τον επισκεφθώ και είπε ότι έχει καημό για το αληθινό του σπίτι. Αναρωτιέμαι τι να εννοούσε;»

« Φυσικά το δάσος!» Ο Φοξάκης δήλωσε κατηγορηματικά: είναι ζώο, έτσι δεν είναι;

« Ναι ζώο είναι,» συμφώνησαν ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο.

« Και πού ζουν τα ζώα;» συνέχισε την αλυσίδα συλλογισμού ο Φοξάκης.

« Που;» ρώτησαν οι φίλοι.

« Στο δάσος!»

« Ακριβώς, Φοξάκη!» συμφώνησαν οι υπόλοιποι γάμστερες. «Λαμπρό είναι το μυαλό σου και η πολυμάθειά σου, όπως πάντα!»

« Και λες ότι κρατιέται σε κλουβί;» ρώτησε ο Φοξάκης, ευχαριστημένος με τον έπαινο, τον Τσουπόξ.

« Ισχύει. Και τον κάνουν να τρέχει στον τροχό. Τι χλεύη!»

« Λοιπόν, είναι όμηρος και τον κοροϊδεύουν επίσης. Πρέπει να απελευθερώσουμε το χάμστερ από την αιχμαλωσία! Αξίζει την ελευθερία του!» Ο Φοξάκης ενθουσιάστηκε.

« Ζήτω ελευθερία! » Οι φίλοι του τον υποστήριζαν με δυνατό επιφώνημα και ετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν μια απελευθερωτική εκστρατεία. Έχοντας συλλέξει τον απαραίτητο εξοπλισμό, οι φίλοι επέστρεψαν στο ξέφωτο, όπου χθες συνάντησαν τον Χαμς. Σταθήκανε λίγο δίπλα στο ποτάμι, στο σημείο όπου βρισκόταν το κλουβί. Αναπνέοντας με την ευαίσθητη μύτη του, ο Τσουπόξ έπιασε μια λεπτή, αλλά ακόμα στον αέρα, τη μυρωδιά ενός χάμστερ και έπειτα όλοι κινήθηκαν προς την πόλη με ένα χαλαρό τρέξιμο. Αρκετές φορές η μυρωδιά χανόταν, αλλά ο Τσουπόξ πάντα την έβρισκε ξανά. Όταν τα πρώτα αστέρια είχαν ανάψει στον ουρανό, οι φίλοι έφτασαν στην πόλη. Πολλές νέες και άγνωστες μυρωδιές εμφανίστηκαν στον αέρα, αλλά η μυρωδιά του Χαμς έγινε πιο σίγουρη.

« Ακολουθήστε με! » Ο Τσουπόξ με αυτοπεποίθηση οδηγούσε τους φίλους του. Τώρα φορούσαν τα μαύρα τους σορτς. Στα πρόσωπά τους με βερνίκι παπουτσιών έβαλαν ρίγες για να χαθούν στην μαυρίλα της νύχτας. Σιωπηλοί και επιδέξιοι, κινήθηκαν μέσα στο σκοτάδι, κρύβονταν σε τάφρους αποχέτευσης και επιλέγοντας ερημικά σοκάκια. Τέλος, οι γάμστερες έφτασαν σε ένα διώροφο σπίτι.

« Εδώ. » Ο Τσουπόξ έδειξε με το ποδαράκι του το ανοιχτό παράθυρο του δεύτερου ορόφου.

« Ζήτω ελευθερία! » Άρχισε να φωνάζει ο Τζάμπο, αλλά ο Φοξάκης έβαλε εγκαίρως το δικό του ποδαράκι στο στόμα του φίλου του.

« Σιγά. Βρισκόμαστε σε ενέδρα, αυτή είναι μια μυστική αποστολή απελευθέρωσης. »

« Ω, συγγνώμη, » απάντησε αμήχανα ο Τζάμπο.

Η μυστηριώδης τριάδα πλησίασε το διώροφο κτίριο.

Οι γάμστερες ξετύλιζαν τα σχοινιά με τα δεμένα αγκίστρια και τα γάντζωσαν στο περβάζι του παραθύρου του δεύτερου ορόφου. Γρήγορα και επιδέξια ανέβηκαν με τα σχοινιά και χώθηκαν στο παράθυρο. Μόλις μπήκαν μέσα, οι φίλοι είδαν ένα μεγάλο κλουβί υπό το φως του φεγγαριού, όπου, μεταξύ άλλων, υπήρχε ένα κρεβατάκι όπου γλυκά κοιμόταν το χάμστερ. Στην άλλη πλευρά του δωματίου υπήρχε ένα άλλο κλουβί με έναν παπαγάλο και στον τοίχο ήταν ένα μεγάλο ενυδρείο με ψάρια. Ο μπερδεμένος παπαγάλος κοίταζε τους επισκέπτες. Ο Τζάμπο έβαλε τον δείκτη στο στόμα του.

« Σουτ, πτηνό. Μην φοβάσαι, θα σώσουμε και εσένα. »

Δύο γάμστερες κατέβηκαν σε ένα σχοινί από το περβάζι στο δωμάτιο. Ο Φοξάκης και ο Τσουπόξ άνοιξαν το κλουβί του Χαμς και ήσυχα μεταφέρανε το χάμστερ στην κουβέρτα που είχαν πάρει μαζί τους. Μόλις οι φίλοι ξεκίνησαν να τον ανεβάζουν με σχοινιά στο ανοιχτό παράθυρο, κάποιος άναψε το φως έξω από την πόρτα και ακούστηκαν βήματα.

Οι φίλοι βιάστηκαν. Ο Τζάμπο στο περβάζι γρήγορα τραβούσε το σχοινί με τα ποδαράκια του, παρέλαβε το φορτίο και πέταξε αδιάκριτα το πακεταρισμένο χάμστερ δίπλα του.

« Τυρί, » μουρμούρισε ο Χαμς στον ύπνο του, χασμουρήθηκε γλυκά, και γύρισε σε άλλη πλευρά.

Ο Φοξάκης και ο Τσουπόξ είχαν ήδη ανέβει στο περβάζι και τα βήματα έξω από την πόρτα είχαν γίνει πιο δυνατά.

« Θα επιστρέψουμε για εσένα, πτηνό! Και μετά για σας, αιχμάλωτα ψάρια! » Ενθάρρυνε τους "κρατουμένους" ο Τζάμπο και, μαζεύοντας τα δάχτυλα σε μια γροθιά, φώναξε: « Ζήτω λευτεριά! »

Με αυτά τα λόγια, οι γάμστερες έριξαν το πακέτο με τον Χαμς, δεμένο με σχοινιά, κάτω από το παράθυρο και πήδηξαν και οι ίδιοι.

« Ελευθερία,» ψέλλισε η αμήχανη παπαγάλος Ροζάκη με γνέψιμο. Τα ψάρια στο ενυδρείο δεν βρήκαν τίποτα να πουν και εμβρόντητα παρέμειναν σιωπηλά.

Το πακέτο με το χάμστερ σταμάτησε κυριολεκτικά παρά τρίχα από το έδαφος, κρεμόταν στα σχοινιά και ταλαντευόταν. Οι γάμστερες επιδέξια ακολούθησαν το πακέτο, μάζεψαν τα σχοινιά και έσυραν την κουβέρτα. Δεν ήθελαν να ξυπνήσουν τον Χαμς μια ώρα νωρίτερα. Σχεδιάζαν να τον φέρουν στις αισθήσεις του μόνο στο δάσος, θέλανε να του κάνουν μια ευχάριστη έκπληξη. Αποκοιμήθηκε, δηλαδή, αιχμάλωτος και ξύπνησε στο αληθινό του σπίτι.

Με το φως του φεγγαριού τα ζωάκια έφτασαν στην άκρη του δάσους. Οι φίλοι ετοιμάστηκαν να ξυπνήσουν το χάμστερ και να τον ενημερώσουν για την πολυαναμενόμενη ελευθερία.

« Ξύπνα ρε φίλε!» Ο Φοξάκης χτύπησε το χάμστερ στον ώμο.

« Είσαι ελεύθερος!» Ανακοίνωσε ο Τσουπόξ, περήφανος για τον εαυτό του και την πράξη του.

« Ελευθερία!» Φώναξε ο Τζάμπο εγκάρδια και πήδηξε από τη χαρά του.

« Ε; Τι;» Ο χάμστερ ρώτησε νυσταγμένα, τρίβοντας τα μάτια του με τα ποδαράκια του. Τι;

Ο Χαμς τεντώθηκε, χασμουρήθηκε και είδε τους γάμστερες. Κοίταξε τριγύρω του και άνοιξε τα μάτια του με πολλή έκπληξη.

« Πού είμαι;! Ποιοι είστε;! Πού είναι το κλουβί μου;!» Το τρομαγμένο χάμστερ ούρλιαζε.

« Μην ανησυχείς, σε βοηθήσαμε να λυθεί το πρόβλημα!» Ο Φοξάκης άρχισε να τον ηρεμεί.

« Είσαι απολύτως ασφαλής τώρα...» συνέχισε ο Τσουπόξ.

« Τρέξε, φίλε! Είσαι ελεύθερος, όπως ο άνεμος της θάλασσας!» διακήρυξε επίσημα ο Τζάμπο και έδειξε με το ποδαράκι του το αδιαπέραστο σκοτάδι του δάσους. Από το βάθος ακούστηκε μια θλιβερή κραυγή του λύκου.

« Να τρέξω;» ρώτησε ο Χαμς. «Πού να τρέξω, γιατί να τρέξω;»

«Θα με οδηγήσουν στο δάσος και θα με φάνε,» ξεπήδησαν οι σκέψεις στο νου του Χαμς. «Αντίο, Ροζάκη! Αλλά δεν θα παραδοθώ χωρίς μάχη, δεν θα με πάρετε με τα γυμνά σας πόδια!» σκέφτηκε ηρωικά το χάμστερ.

« Τρέξε στο δάσος, στο αληθινό σου σπίτι!» επανέλαβε ο Τσουπόξ καλοκάγαθα. «Είπες ότι νοσταλγείς το σπίτι σου το αληθινό. Θυμάσαι σε κείνο το ξέφωτο δίπλα στο ποτάμι; Είμαι ο Τσουπόξ, θυμάσαι τώρα;»

« Ω-ω-ω,» βόγκηξε ο Χαμς, σκεπάζοντας το ρύγχος του με τα ποδαράκια του, «το αληθινό σπίτι μου είναι το διαμέρισμα! Αυτό νοσταλγούσα τότε!»

« Και νομίζαμε ότι ήσουν φυλακισμένος!» Ο Φοξάκης ήταν έκπληκτος. «Νομίζαμε ότι θα ήσουν ασφαλές στο δάσος.»

« Ασφαλές; Τη νύχτα στη μέση του δάσους;! Θα με καταβροχθίσουν τώρα τα θηρία! Δεν θα μείνει ούτε ιμάντας από τα σορτς μου!!!» Τσίριζε απεγνωσμένα το χάμστερ.

Ο Χαμς είχε αυτό που οι άνθρωποι συχνά αποκαλούν υστερία ή κρίσεις πανικού. Οι γάμστερες άρχισαν να τον ηρεμούν με όλους τους τρόπους, και πιστέψτε το, χρειάστηκε πολλή προσπάθεια.

Στο τέλος, οι φίλοι κατάφεραν να ηρεμήσουν τον Χαμς και αυτός τους είπε την ιστορία της ζωής του.

Ο Χαμς εξημερώθηκε από ανθρώπους όταν ήταν ακόμα μικρός, η ζωή του πέρασε σε ένα κλουβί τόσο καιρό, από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Η Σοφία, η κοπέλα η οποία φρόντιζε τον Χαμς, ήταν ευγενική και συχνά καλομάθαινε το χάμστερ με διάφορα καλούδια. Επίσης στο δωμάτιο με τον Χαμς ζούσε ένας θηλυκός παπαγάλος η Ροζάκη, την οποία αγαπούσε πάρα πολύ όπως και τα σιωπηλά ψάρια σε ένα ενυδρείο. Ο Χαμς ήταν πολύ ευχαριστημένος με τη ζωή του και καθόλου δεν ήθελε να την αλλάξει με τη μοίρα ενός άγριου και σκληρού ζώου του δρυμού.

« Φίλοι μου, εκτιμώ πραγματικά την ανησυχία σας για μένα, αλλά παρακαλώ να με πάτε πίσω στο σπίτι μου! Τα αφεντικά μου κοιμούνται ακόμα, και αν το πρωί είμαι ήδη στο κλουβί, τότε κανείς δεν θα παρατηρήσει την απουσία μου.» Αυτό ζήτησε ο Χαμς από τους νεοαποκτηθέντες φίλους του.

Αναστενάζοντας βαριά, οι φίλοι του πήγαν τον Χαμς πίσω στην πόλη και μέχρι τα μεσάνυχτα η παρέα είχε φτάσει στον προορισμό της.

Και πάλι τα μεταλλικά άγκιστρα χτύπησαν το περβάζι, και πάλι ο Φοξάκης και ο Τσουπόξ ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο. Ο Τζάμπο, που παρέμενε κάτω, έδωσε ένα σχοινί γύρω από την παχουλή μέση του Χαμς και οι γάμστερες από πάνω άρχισαν να τον ανεβάζουν. Το χάμστερ, λόγω μιας πολύ άνετης ζωής χωρίς σωματική άσκηση, δεν μπορούσε μόνο του να ανεβεί με τα σχοινιά. Οι φίλοι γρήγορα έσυραν τον Χαμς στον επάνω όροφο και τον πήγαν στο κλουβί του.

Η παπαγάλος Ροζάκη τους συνάντησε με ένα ήρεμο βλέμμα εκείνο το βράδυ. Δεν την εξέπληττε πλέον τίποτα.

« Συγγνώμη, Χαμς! Συγγνώμη, πτηνό!» Είπε ο Τσουπόξ αναστατωμένος από την αποτυχημένη διάσωση.

« Ναι, Χαμς, βγάλαμε λάθος συμπεράσματα. Ήταν λάθος μας να νομίζουμε ότι δεν είσαι καλά εδώ,» συμφώνησε ο θλιμμένος Φοξάκης.

« Σκεφτήκαμε ότι ήσουν αιχμάλωτος, θέλαμε να σου δώσουμε ελευθερία, πρόσθεσε ο Τζάμπο.

« Φίλοι μου! Για κοιτάζτε πώς ζω! Πώς μπορώ να μην είμαι ευχαριστημένος με αυτό; αναφώνησε ο Χαμς και άναψε μια μικρή λάμπα στο κλουβί.

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ έμειναν έκπληκτοι από την άνευ προηγουμένου πολυτέλεια. Ο Χαμς είχε την πιο άνετη κατοικία που μόνο στα όνειρά του βλέπει κάποιος.

Στο κλουβί, εκτός από το χαλί στο πάτωμα, υπήρχε ένας μικρός καναπές, μια πολυθρόνα, μια ντουλάπα, ένας καθρέφτης, ένας νιπτήρας, ένας διάδρομος γυμναστικής, ακόμη και λουλούδια σε μικρές γλάστρες. Στους τοίχους υπήρχαν εικόνες με τοπία και ολόκληρο το κλουβί έμοιαζε με ένα μικρό άνετο διαμέρισμα. Του Φοξάκη, του Τζάμπο και του Τσουπόξ κόπηκε η ανάσα από θαυμασμό. Φυσικά, ο Χαμς δεν θα ήθελε να ανταλλάξει μια τέτοια άνεση με τη ζωή σε ένα άγριο δάσος.

« Υπάρχουν τα πάντα στη ζωή μου,» είπε ο Χαμς. Και, μετά από μια παύση, αναστέναξε: «Εκτός από την πρώτη μου αγάπη, τη Μπάση.»

Ο Χαμς αναστέναξε ξανά και έδειξε στους φίλους του μια φωτογραφία ενός χαριτωμένου χάμστερ με φούστα και με χειροποίητα φτερά στην πλάτη της.

« Μόλις η Μπάση είδε ένα αεροπλάνο με την επιγραφή Airbus, αποφάσισε να γίνει Αιρ-Μπάση, έφτιαξε φτερά για τον εαυτό της και από τότε δεν την έχουμε ξαναδεί...» Τελείωσε ο δυστυχισμένος Χαμς τη φράση

του και τους έδειξε μια μεγάλη αφίσα στον τοίχο, το οποίο απεικόνιζε ένα όμορφο κάτασπρο αεροπλάνο με φωτεινά κόκκινα γράμματα: Airbus.

Κάθισαν για λίγο στον καναπέ, ξεκουράστηκαν, αλλά ήρθε η ώρα να επιστρέψουν στο δάσος. Οι γάμστερες αποχαιρετήσαν το χάμστερ και ετοιμάστηκαν να πηδήξουν ξανά από το παράθυρο, όταν τους σταμάτησε ο Χαμς.

« Σας ευχαριστώ θερμά για την ανησυχία σας και δεν θέλω να φύγετε λυπημένοι. Αδέλφια μου, αποφάσισα να σας αποχαιρετήσω με μια παράσταση τσίρκου!» είπε ο Χαμς.

« Τι, θα δούμε, σόου;» Ρώτησε ο Φοξάκης με προσοχή.

« Ναι, θα δείτε σόου!» Το χάμστερ κούνησε το κεφάλι με χαρά και τραντάχτηκαν τα μάγουλά του.

« Η τελευταία παράσταση που είδαμε τελείωσε... μάλλον διφορούμενα...» Ο Τζάμπο αμφέβαλε.

« Ω, μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά!» τους διαβεβαίωσε ο Χαμς.

Ο Χαμς πήρε από την ντουλάπα ένα μυτερό καπέλο και έναν μανδύα με αστέρια, στολίστηκε και στη συνέχεια άνοιξε ένα μικρό γραμμόφωνο. Η μουσική άρχισε να παίζει.

« Απ!» φώναξε ο Χαμς σαν πραγματικός θηριοδασστής των ζώων. Η Ροζάκη έβγαλε το πόδι της έξω από το κλουβί, άνοιξε την κλειδαριά της πόρτας, πέταξε έξω και κάθισε στην κούνια δίπλα στο χάμστερ.

« Απ!» Ο Χαμς έδωσε ξανά την εντολή. Και η παπαγαλίνα πέταξε σε άλλη κούνια.

« Απ!» και η Ροζάκη έκανε μια τούμπα.

Ο Χαμς ξανά φώναξε «Απ!» και τα ψάρια πηδούσαν έξω από το ενυδρείο, έκαναν μια κωλοτούμπα στον αέρα και βυθίζονταν ξανά στο νερό.

Ήταν τόσο υπέροχο που ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ ξέχασαν την αποτυχημένη τους προσπάθεια να σώσουν το χάμστερ. Άρχισαν να γελούν χαρούμενα και να χειροκροτούν δυνατά.

Οι φίλοι τους γέλασαν ιδιαίτερα με το κόλπο στο οποίο ο Χαμς έβαλε ένα μπαλάκι στην τσέπη του και μετά από ένα ελαφρύ χαστούκι στο πίσω μέρος του κεφαλιού, έβγαζε αυτό το μπαλάκι από το στόμα του. Για πολύ καιρό ο Χαμς έδειχνε διάφορα κόλπα, διασκεδάζοντας τους γάμστερες. Όταν ήρθε η ώρα να πούνε αντίο, οι κάτοικοι των δασών δεν ήθελαν να φύγουν. Τόσο πολύ τους άρεσε. Ωστόσο, ήρθε η ώρα να επιστρέψουν στο δάσος. Ο Χαμς αγκάλιασε τους νέους φίλους του και τους ευχήθηκε τα καλύτερα. Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ κάλεσαν για άλλη μια φορά το χάμστερ να τους επισκεφθεί και σχεδίασαν έναν χάρτη προς το χωριό τους. Όταν οι γάμστερες βρέθηκαν ξανά στην άκρη του δάσους, ομόφωνα συμφώνησαν ότι η αποτυχημένη προσπάθεια διάσωσης άξιζε την παράσταση του τσίρκου. Για πολύ καιρό από τότε οι γάμστερες διασκεδάζαν τους φίλους τους της φυλής με διάφορα κόλπα τσίρκου που είδαν στην επίσκεψη του Χαμς. Κάποτε, κατά τη διάρκεια ενός κόλπου, ο Τσουπόξ κατάπιε ένα μπαλάκι, και όλοι πήραν μια απίστευτη τρομάρα. Μετά από αυτό το συμβάν, οι γάμστερες κατέληξαν στο σοβαρό συμπέρασμα ότι τώρα πια θα προσπαθούν να βάλουν ξένα αντικείμενα στο στόμα τους όσο πιο σπάνια γίνεται.

Κεφάλαιο 6. Οι Θησαυροί και οι γάμστερες

Ήταν μια δύσκολη, μακρά, αλλά επιτυχημένη μέρα για τους κυνηγούς των θησαυρών. Ο Τσουπόξ, ο Φοξάκης και ο Τζάμπο σηκώθηκαν την αυγή και περιπλανήθηκαν μέσα στο δάσος, συλλέγοντας από παντού ξεχασμένα ή χαμένα από τους ανθρώπους πράγματα. Ο ουρανός βάφτηκε με πορτοκαλί ρίγες και μια τεράστια ηλιόσφαιρα άρχισε να σιγοαιωρείται πίσω από τα ψηλά δέντρα στη δύση.

Οι τσάντες ώμου των τριών φίλων είχαν γεμίσει ασφυκτικά.

« Στο χωριό;» ρώτησε ο Τζάμπο, σκουπίζοντας με τη βρεγμένη γούνα το μέτωπό του με το επίσης ιδρωμένο ποδαράκι του.

« Αμ,» απάντησε ο Τσουπόξ, «για να στεγνώσουμε τα σορτζς.»

Οι τρεις φίλοι γύρισαν προς την κατεύθυνση του χωριού των γαμστέρων και περπατούσαν στο επιθυμητό μονοπάτι, αφήνοντας τα χνάρια των ποδιών τους στο παχύ γρασίδι. Έφτασαν εκεί σε ένα τέταρτο. Αφού πέρασαν τους φρουρούς στην είσοδο του χωριού και περπατούσαν στον κεντρικό δρόμο, οι φίλοι έφτασαν στο σπίτι του Άτονη. Ο βασιλιάς καθόταν στη βεράντα, τυλιγμένος σε μια κουβέρτα, με ένα θερμόμετρο στη μασχάλη του, και έπινε από το φλιτζάνι κάτι που άχνιζε. Ο γέροντας φαινόταν χάλια.

« Σε ποιον πρέπει να παραδοθούν τα τιμαλφή, άρχοντα;» Ρώτησε ο Τσουπόξ. Ανέβηκε στη βεράντα και έριξε την τσάντα από τον ώμο του.

« Ω, μόνοι σας σήμερα, παιδιά, πάρτε όλους τους θησαυρούς στην αποθήκη "ενεχυροδανειστήριο". Δεν είμαι καλά,» απάντησε ο Άτονης με βραχνή φωνή. Οι ταμίες-γέροντες περιμένουν, εργάζονται από το πρωί.

Η αποθήκη με τα πράγματα ονομάστηκε από τους γάμστερες με την παράξενη λέξη "ενεχυροδανειστήριο". Οι γάμστερες γνώριζαν ότι οι άνθρωποι στις πόλεις συχνά πηγαίνουν τα τιμαλφή τους σε ένα ενεχυροδανειστήριο, και πίστευαν ότι αυτή ήταν η πιο αξιόπιστη αποθήκη. Μιμούμενοι τους ανθρώπους, τα ζώα του δάσους έδωσαν αυτήν την ονομασία σε μια μεγάλη υπόγεια σπηλιά. Όλοι γνώριζαν τους τοπικούς ταμίες στο θησαυροφυλάκιο, τον Μάγκα Φράγκα και τον Μπάρμπα-Φλουρή. Ονομάστηκαν έτσι επειδή τους άρεσε να επαναλαμβάνουν αυτές τις λέξεις όπου έπρεπε και όπου δεν έπρεπε. Ήταν τόσο ηλικιωμένοι και σοφοί όσο και ο Άτονης, και ήταν πολύ υπεύθυνοι στην δουλειά τους, πράγμα το οποίο θα είμαστε σε θέση να δούμε στο σύντομο μέλλον.

Οι γάμστερες άφησαν τη βεράντα του Άτονη, του ευχήθηκαν γρήγορη ανάρρωση και πήγαν στο σπήλαιο όπου φυλασσόταν το θησαυροφυλάκιο των χωρικών. Η είσοδος στο σπήλαιο βρισκόταν σε έναν ψηλό λόφο που προστάτευε το χωριό από τους βόρειους ανέμους. Οι φίλοι χαιρέτησαν τους φρουρούς γάμστερες στην είσοδο και πέρασαν κατά μήκος ενός μεγάλου, ελικοειδούς διαδρόμου που πήγαινε στο βάθος της γης. Ένας διάδρομος τους οδήγησε σε μια ευρύχωρη αίθουσα.

Στην αίθουσα, ακριβώς πλάι του τοίχου, υπήρχε ένα τραπέζι φορτωμένο από χοντρά βιβλία, όπου κάθονταν δύο ηλικιωμένοι γάμστερες. Ο ένας ήταν κοντός και παχουλός, ο άλλος ήταν ψηλός και λεπτός, με όμορφες φαβορίτες. Και οι δύο γάμστερες φορούσαν γυαλιά.

« Τους γέροντες τους χαιρετάμε!» Τους χαιρέτησαν οι φίλοι.

« Καλώς τους νεαρούς! Έχετε φέρει φράγκα-μάγκα, δαχτυλίδια-μπιχλιμπίδια, σκουλαρίκια-μαλλιαρίκια;» Ο ψηλός Μάγκας Φράγκας χαιρέτησε ευγενικά τους φίλους.

« Γεια σας!» Ο μαγουλάς Μπάρμπα-Φλουρής κούνησε το κεφάλι του καρφωμένος στα λογιστικά βιβλία.

« Τι μας φέρατε;»

« Πολλά πράγματα,» απάντησε ικανοποιημένος Φοξάκης. Οι φίλοι άρχισαν να ρίχνουν τα τιμαλφή που είχαν φέρει στον πάτο της σπηλιάς.

« Λοιπόν, ας τα δούμε, να τα αξιολογήσουμε, να τα βάλουμε στα ράφια.» Ο Μπάρμπα-Φλουρής πήρε ένα μεγεθυντικό φακό από το τραπέζι και άρχισε να εξετάζει το θήραμα.

« Ένα κουτί από χαρτόνι, ένα! Ασημένια αλυσίδα, σχισμένη, μία! Εφημερίδα με Δελτίο Σιδηροδρόμων, τσαλακωμένη, μία! Μεταλλική καρφίτσα, ένα κομμάτι! Σοκολάτα σε συσκευασία, με δύο δαγκωνιές, από διαφορετικές πλευρές, μία μπάρα...» απαριθμούσε ο Μπάρμπα-Φλουρής τα τιμαλφή που βρέθηκαν.

« Τι πάει να πει με δαγκωνιές;» είπαν ξαφνιασμένοι ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ.

« Έτσι. Δαγκωμένο είναι, και, κρίνοντας από το αποτύπωμα των δοντιών, ένα δόντι είναι σπασμένο,» απάντησε ήρεμα ο Μπάρμπα-Φλουρής.

Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ κοίταξαν τον Φοξάκη, επειδή είχε ένα χαλασμένο δόντι. Για την ακρίβεια, ένα δόντι του ήταν σπασμένο.

« Απλώς... μια σοκολάτα με ξηρούς καρπούς και σταφίδες είναι τόσο νόστιμη...» κλαψούρισε ο Φοξάκης.

Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ άρχισαν να κινούνται προς τον Φοξάκη με την πρόθεση να του ρίξουν καμιά σφαλιάρα, αλλά ο Φοξάκης παρατήρησε μια μικρή μυστική πόρτα και στην προσπάθεια να ξεφύγει από την αντίποινα άρχισε να αποχωρεί πίσω πλατα από αυτήν. Η πόρτα ήταν παλιά, εγκαταλελειμμένη και φαινόταν μυστηριώδης.

Οι γέροντες παρατήρησαν την κίνηση του Φοξάκη πολύ αργά.

« Ακίνητος! Στάσου, όπου είσαι!» φώναξε ο Μπαρμπα-Φλουρής.

Ο αμίλητος Μάγκας-Φράγκας απλά κοίταξε με φρίκη με το μεγεθυντικό φακό του που έπεσε από το ποδαράκι του.

« Τι είπατε;» Ο Φοξάκης στράφηκε προς τα εκεί που ακούστηκε ο ήχος. Τότε ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ, που πρόλαβαν τον φίλο τους, σκόνταψαν, έπεσαν πάνω στο Φοξάκη και οι τρεις τους έπεσαν στο πέραςμα. Η πόρτα χτύπησε πίσω τους και τους αγκάλιασε το σκοτάδι.

« Εκεί είναι ένας εγκαταλελειμμένος λαβύρινθος!» Ο Μάγκας-Φράγκας συνέχισε να φωνάζει, αλλά ήταν ήδη άσκοπο, η πόρτα είχε αποκόψει τους φίλους από τον έξω κόσμο.

Οι γάμστερες έκαναν μερικά βήματα στο απόλυτο σκοτάδι. Μερικά βήματα προς τα εμπρός, μετά πίσω, αλλά δεν μπορούσαν να βρουν την πόρτα, όσο περνούσαν με τα μικρά τους ποδαράκια τα τείχη στο μουντρούμι.

« Τι κάνουμε;» Ο Τσουπόξ ρώτησε ήσυχα. Ήταν πολύ φοβισμένος.

« Εκεί υπάρχει κάτι που λάμπει, ας πάμε στο φως. Έτσι θα δούμε τι να κάνουμε,» απάντησε ο Φοξάκης.

Οι φίλοι βημάτισαν στο λαβύρινθο στο απόλυτο σκοτάδι, προσκρούοντας σε αράχνες που κρέμονταν παντού. Οι γάμστερες φτύνανε τις αράχνες, φώναζαν και παραπονιόνταν κάθε τόσο.

« Και φανταστείτε,» είπε σκεπτικός ο Τζάμπο, «ότι εδώ ζουν τεράστιες αράχνες, φίδια και νυχτερίδες, όλα δηλητηριώδη.»

« Οι νυχτερίδες δεν είναι δηλητηριώδεις,» είπε ο Φοξάκης.

« Αν πηδήξει πάνω στο κεφάλι σου, τότε θα το μάθουμε,» απάντησε δυσοίωνα ο Τζάμπο.

« Α-α-α-α-α!» οι γάμστερες ούρλιαξαν και έσπευσαν στο βάθος του λαβυρίνθου.

Έτρεξαν σαν τυφώνας, βυθίστηκαν σε ατελείωτες στροφές, και όλο και πιο πολύ απομακρύνονταν από την πόρτα. Τελικά, οι γάμστερες βρέθηκαν σε αδιέξοδο και σταμάτησαν για να πάρουν την ανάσα τους.

« Εκεί ήταν ένας τέρας, σίγουρα σας το λέω!» είπε ο Τζάμπο με βαριά ανάσα.

« Ναι, το είδα και εγώ!» συμφώνησε ο Τσουπόξ.

« Έλα τώρα, δεν ήταν τίποτα εκεί!»

« Ε, εντάξει,» σήκωσε τους ώμους του ο Τσουπόξ. «Ας φύγουμε από εδώ. Καταρχάς, πού είμαστε;»

« Νομίζω ότι αυτό είναι το παλιό σύστημα λαβυρίνθου που εκτείνεται κάτω από το χωριό μας,» απάντησε ο Τζάμπο. «Πρέπει να υπάρχουν πολλές εξόδοι από εδώ. Κάτι θα βρούμε σύντομα ...»

« Είμαι πολύ διψασμένος,» παραπονέθηκε ο Τσουπόξ, « Θέλω μια λεμονάδα.»

« Και εγώ πεινάω...» πρόσθεσε ο Τζάμπο.

Οι φίλοι έτρεξαν ξανά χωρίς να νιώθουν τα πόδια τους. Οι στροφές και οι διάδρομοι ακολουθούσαν ο ένας τον άλλον. Και όταν φάνηκε στον Φοξάκη ότι τρέχει ήδη όλη την μέρα, ξαφνικά κόλλησε στην πλάτη του Τζάμπο και ο Τσουπόξ με την σειρά του του κόλλησε από πίσω. Οι γάμστερες έπεσαν.

« Γιατί σταμάτησες;» ρώτησε ο Φοξάκης τον Τζάμπο, που ήταν κάτω από αυτόν.

Αλλά έπειτα κοίταξε ψηλά και είδε μια ακτίνα του ηλιακού φωτός να προέρχεται από μια ρωγμή στην οροφή.

« Για σηκώστε με, θα διευρύνω το πέρασμα,» πρότεινε ο Τζάμπο . Οι γάμστερες σηκωθήκανε. Ο Τζάμπο ανέβηκε στους ώμους του Τσουπόξ και άρχισε να σκάβει την ρωγμή με τα πόδια του. Οι σβόλοι χώματος πέσανε προς τα κάτω. Από πάνω με δυνατό θόρυβο έπεσε ένα κλειστό μικρό σεντούκι, που είχε ανοίξει το πέρασμα προς το φως για τους γάμστερες.

« Ω, θησαυρός,» είπε ο Τσουπόξ, λίγο έκπληκτος.

« Από που ξεφύτρωσε;» αναρωτήθηκε ο Φοξάκης. «Οι πρόγονοί μας πριν από δύο αιώνες είχαν περάσει με το κόσκινο ολόκληρη την περιοχή.»

« Δεν έχει σημασία, θα το πάρουμε μαζί μας,» είπε ο Τζάμπο

« Τσουπόξ, για σήκωσέ με.»

Ο Τσουπόξ σήκωσε τον μικρό γάμστερα και ο Τζάμπο πετάχτηκε στη διαμορφωμένη σήραγγα. Με τα νύχια άρπαξε μια προεξοχή, τράβηξε το σώμα του και ανέβηκε στο άνοιγμα μπροστά του. Και βρέθηκε στην κουζίνα του γερο»Ατονη. Στο πάτωμα, δίπλα στο τζάκι, από όπου μόλις είχε βγει λερωμένος ο Τζάμπο, καθόταν το εγγόνι του βασιλιά και έπαιζε με κώνους.

« Παιδάκι, που είναι ο παππούς σου;» τον ρώτησε ο Τζάμπο.

« Όλοι έχουν φύγει για να ψάξουν κάτι γάμστερες εξαφανισμένους στο λαβύρινθο. Δεν υπάρχει κανείς στο χωριό.»

« Και άλλος έχει χαθεί στο λαβύρινθο;» εξεπλάγη ο Τζάμπο. «Τον κακόμοιρο. Μικρέ μου, δώσε μου ένα σχοινί, παρακαλώ.»

Ο εγγονός του Άτονη έφερε το σχοινί και ο Τζάμπο το κατέβασε στο πέρασμα. Πρώτα απ' όλα, οι γάμστερες ανέβασαν το σεντούκι στην επιφάνεια, και μετέπειτα ανέβηκαν οι ίδιοι.

Στέκονταν στη μέση της κουζίνας, φτερνίζονταν και ξεσκονίζονταν, όταν η μπροστινή πόρτα χτύπησε και μια στιγμή αργότερα στο δωμάτιο μπήκε ο Άτονης. Η μύτη του ήταν κόκκινη και στο κεφάλι του είχε κομπρέσα.

« Όπα!» φώναξε έκπληκτος ο γέροντας. « Και σας ψάχναμε σε όλο το μουντρούμι!»

« Ναι, μόνοι μας σωθήκαμε,» απάντησαν αμήχανα οι γάμστερες.

« Παππού, εμείς βρήκαμε τον θησαυρό,» κόμπαζε ο εγγονός.

« Ω, αυτό είναι το σεντούκι με τους πρώτους θησαυρούς μου, το έχασα κάπου πριν από είκοσι πέντε χρόνια, και βλέπετε πού το βρήκατε;»

Ο Άτονης χαίδευε το σεντούκι, το άνοιξε προσεκτικά και σήκωσε το καπάκι. Αυτός και ο εγγονός του κάθισαν στο πάτωμα και άρχισαν να ξεετάζουν τους παλιούς θησαυρούς. Ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο σκούπισαν τον ιδρώτα από τα μέτωπά τους, ήπιαν νερό και πήγαν να ψάξουν για όλους τους άλλους κατοίκους του χωριού, για να τους πουν ότι βρέθηκαν και δεν χρειάζεται πλέον να τους ψάχνουν.

« Παιδιά!» Ο Άτονης φώναξε στους γάμστερες.

« Πότε θα μάθετε να ακούτε μεγάλους; Δεν σας φτάνει η ιστορία ανυπακοής της περασμένης εβδομάδας;»

Οι γάμστερες αναστέναξαν και όλοι μαζί περίλυποι πήγαν προς την έξοδο. Θυμήθηκαν καλά πώς τελείωσε η ιστορία όταν παράκουσαν τους πρεσβυτέρους τους.

Κεφάλαιο 7. Πώς ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο ανυπάκουσαν τους πρεσβυτέρους τους

Μια φορά ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο συναντήθηκαν στην κεντρική πλατεία του χωριού. Ο Τσουπόξ με ενθουσιασμό έτρωγε ένα μήλο, ο Τζάμπο δάγκωνε μια λεπτή λεπίδα χόρτου και ο Φοξάκης απλώς στεκόταν, με τα ποδαράκια του στις τσέπες του σορτς του και σκεφτόταν από πού να πάρει ένα γλειφιτζούρι.

Ξαφνικά, στον Φοξάκη ήρθε μια πολύ ενδιαφέρουσα σκέψη.

« Ρε σεις! Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να παραδώσουμε τα τιμαλφή στο "ενεχυροδανειστήριο", γιατί να μην τα πάμε κατευθείαν στους ανθρώπους για να τους επιστρέψουμε και να δουν ποιος τα έφερε;»

Ο Τσουπόξ για μια στιγμή σταμάτησε να μασάει και ο Τζάμπο είπε:

« Επειδή οι πρεσβύτεροι το διέταξαν, αυτό σημαίνει ότι έτσι πρέπει να γίνει.»

« Αλλά τότε θα λάβουμε από τους ανθρώπους πολλά γλυκά, και οι άνθρωποι θα μας επαινέσουν!» Ο Φοξάκης δεν ηρεμούσε.

« Ας πάμε στο βασιλιά Άτονη, να το ξεκαθαρίσει.» Ο Τσουπόξ τελικά είχε τελειώσει το μήλο.

« Α, καλά, θα ξεκινήσει τα μπίρι-μπίρι, θα έχουμε να ακούμε μέχρι το βράδυ...» κλαψούρισε ο Φοξάκης.

« Πράγματι, ας πάμε στον βασιλιά! Θα το λύσει σίγουρα,» υποστήριξε τον φίλο του ο Τζάμπο.

Οι φίλοι βάδιζαν προς το σπίτι του βασιλιά Άτονη, χωρίς να ακούν το κλαψούρισμα και τη γκρίνια του Φοξάκη.

Οι γάμστερες σταμάτησαν μπροστά από το σπίτι του βασιλιά Άτονη και ευπρέπisan τον εαυτό τους. Στον βασιλιά δεν άρεσαν οι ακατάστατοι γάμστερες και μπορούσε να χτυπήσει ελαφρώς με τη ράβδο του όταν έβλεπε απροσεξία στα ρούχα ή στο χτένισμα.

Ο Τσουπόξ χτύπησε το ρόπτρο της πόρτας. Ένα λεπτό αργότερα από το σπίτι ακούστηκε ο βήχας και να σέρνονται παντόφλες. Η πόρτα άνοιξε και ο βασιλιάς Άτονης εμφανίστηκε στην πόρτα. Φορούσε μια παλιά σκούρα ρόμπα, κοντό σορτς, το κεφάλι του το στόλιζε το τσαλακωμένο στέμμα από κασσίτερο και στο αριστερό του ποδαράκι ο Άτονης κρατούσε τη ράβδο, ένα εύκαμπτο μακρύ ξερόκλαδο.

« Καλώς τα παιδιά, τι σας έφερε εδώ;» Ο βασιλιάς χαμογέλασε στοργικά στους γάμστερες. «Ίσως οι μανάδες σας μου έστειλαν ένα κομμάτι γλυκό τυρί ή μια κανάτα μαρμελάδας φράουλας;»

« Όχι, Μεγαλειότατε.» Ο Τσουπόξ έκανε ένα βήμα μπροστά. « Χρειαζόμαστε τη συμβουλή σας.»

« Μάλιστα, θα την έχετε τη συμβουλή μου.» Ο βασιλιάς αμέσως ένιωθε βαρεμάρα και άρχισε να βήχει, κουνώντας το κεφάλι του τόσο γρήγορα, που το στέμμα του έβγαλε ήχο σαν να το χτυπούσε κάποιος.

«Να είστε σύντομοι, παρακαλώ.» Εν τω μεταξύ να καθίσω δίπλα στο τζάκι.

« Βασιλιά! Μπορούμε να πάμε φανερά στους ανθρώπους τους θησαυρούς που βρέθηκαν για να πάρουμε καλούδια από αυτούς και να γίνουμε φίλοι μαζί τους;» το πέταξε ο Τζάμπο με μια ανάσα, σαν να είχε προετοιμαστεί.

Ο βασιλιάς Άτονης κούνησε το κεφάλι του, αναστέναξε και απάντησε:

« Φέρνουμε τους θησαυρούς στους ανθρώπους για πολλά, πολλά χρόνια. Δεν παρουσιάζομαστε στους ανθρώπους και δεν καυχιόμαστε ότι εμείς βρήκαμε τα τιμαλφή. Δεν περιμένουμε έπαινο, δώρα και ευγνωμοσύνη, αλλιώς η υπηρεσία μας προς τους ανθρώπους θα είναι εγωιστική. Επιπλέον, αν σας επαιούν, το αποτέλεσμα θα είναι επιβλαβές, θα σας κάνει κακό, γιατί τότε κάθε γάμστερας θα σκεφτεί ότι είναι καλύτερος από τους άλλους.»

Ο βασιλιάς Άτονης κοίταξε εκφραστικά τους γάμστερες, κούνησε το ποδαράκι του και έκλεισε την πόρτα.

Ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο κοίταζαν ο ένας τον άλλον.

« Μα, βασιλιά!...» Ο Τσουπόξ προσπάθησε να αντισταχθεί, αλλά η πόρτα έκλεισε και δεν απαντούσε.

Ο Φοξάκης έβγαλε τη γλώσσα του και στράφηκε στους φίλους του:

« Έχω μια ιδέα. Ας δούμε αν τα λόγια του βασιλιά ισχύουν. Μήπως αξίζει να αλλάξουμε τους παλιούς κανόνες; Αν ο βασιλιάς κάνει λάθος, τότε θα κερδίσει ολόκληρη η φυλή, θα μας ευχαριστήσουν και θα μας επαινέσουν!»

« Αφού άκουσες ότι το να περιμένεις ή να απαιτείς τους επαίνους από μεγάλους είναι επιβλαβές,» είπε συνοφρυωμένος ο Τζάμπο.

« Ναι, καλά, ανοησίες...» συμπέρανε ο Φοξάκης. «Τι, τα κάνατε πάνω σας; Εμπρός, ακολουθήστε με.»

Οι γάμστερες σήκωσαν τους ώμους τους, κοίταξαν ο ένας τον άλλον και έτρεξαν να προλάβουν τον Φοξάκη.

« Λοιπόν.» Ο Φοξάκης πήρε ένα συνωμοτικό ύφος και έστρεψε το βλέμμα του στον Τσουπόξ: « Θα πούμε στους γονείς σου ότι πήγαμε στον Τζάμπο για να παίξουμε, εντάξει;»

Ο Φοξάκης γύρισε στον Τζάμπο και συνέχισε:

« Στους δικούς σου να πούμε, ότι πήγαμε να παίξουμε στον Τσουπόξ. Οι γονείς θα πιστεύουν ότι εποπτευόμαστε από ενήλικες ενώ εμείς θα εξετάσουμε τους παλιούς κανόνες.»

Οι γάμστερες διασπάρθηκαν σε διαφορετικές κατευθύνσεις και σύντομα βρεθήκανε στο ίδιο μέρος.

Ο Φοξάκης στα ποδαράκια του βαστούσε μια φλογέρα, ένα τύμπανο με ραβδιά, μια παλιά καρφίτσα, καθώς και ένα στραβό ραβδί και ένα μαύρο μαντήλι « μια μπαντάνα. Ο Τσουπόξ κοίταξε όλα αυτά τα πράγματα και ρώτησε:

« Γιατί τα θέλεις αυτά;»

Ο Φοξάκης συγκαταβατικά εξήγησε:

« Θα πάμε αυτήν την καρφίτσα στον δασοφύλακα και τη γυναίκα του, που τη βρήκα κοντά σε δασοφυλάκειο. Εσύ, Τσουπόξ, θα παίζεις τη φλογέρα, και εσύ, Τζάμπο, θα παίζεις το τύμπανο. Έτσι θα είναι πιο διασκεδαστικό. Εγώ θα πάω αυτό το ραβδί με ένα μαύρο μαντήλι ως σημαία. Οι άνθρωποι θα χαρούν πολύ.»

Ο Τζάμπο κοίταξε με αμφιβολία τη μαύρη μπαντάνα, που ήταν κεντημένη με λευκό χρώμα κι επάνω της ένα κρानी και οστά, και ρώτησε:

« Είσαι βέβαιος ότι αυτό είναι η κατάλληλη σημαία;»

Ο Φοξάκης κοίταξε περιφρονητικά τον φίλο του και απάντησε:

« Φυσικά είμαι σίγουρος! Έχω δει πολλές φορές σε διαφορετικές φωτογραφίες πως οι άνθρωποι έχουν τέτοιες σημαίες. Εμπρός, κουνηθείτε στην καλύβα του δασοφύλακα.»

Ένα λεπτό αργότερα ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο περπατούσαν ήδη στο άλσος κατά μήκος του μονοπατιού. Ο Τσουπόξ με όλη του δύναμη φυσούσε την φλογέρα και ο Τζάμπο χτυπούσε το τύμπανο με τα ξυλάκια του. Ο δυνατός ήχος συνόδευε τον Φοξάκη, που κρατούσε ένα μαύρο πανό και μια παλιά καρφίτσα. Σε ένα πεύκο καθόταν ένας μαύρος κόρακας με ένα μεγάλο κομμάτι τυρί στο ράμφος του. Όταν είδε τους γάμστερες, πρώτα του έπεσε το τυρί και στη συνέχεια έπεσε ο ίδιος από το κλαδί.

Εκείνη τη στιγμή, που η οικοδέσποινα βγήκε στη βεράντα του δασοφυλακείου για να απλώσει την μπουγάδα, εμφανίστηκαν οι γάμστερες. Η σύζυγος του δασοφύλακα εξεπλάγη όταν άκουσε το διαπεραστικό ήχο με το εκκωφαντικό τυμπάνισμα, έβγαλε ένα «ωχ!» και της έπεσε η λεκάνη.

Η γυναίκα κοίταζε προσεκτικά την παράξενη παρέα, είδε ένα μαύρο πανό με κρανίο και κόκαλα και με μια κραυγή έτρεξε μέσα στην καλύβα. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, από την πόρτα στη βεράντα πήδηξε ένας τεράστιος μουσάτος άνδρας. Ο δασοφύλακας βρυχηθμούσε σαν άλκη. Σήκωσε το τουφέκι του έτοιμος να πυροβολήσει, έριξε μια και πέτυχε το μαύρο πανό. Το κλαδί έσπασε και το ύφασμα έπεσε στο κεφάλι του Φοξάκη. Οι γάμστερες τρόμαξαν και έσπευσαν να τρέξουν, αλλά ο Φοξάκης, μπλεγμένος στο ύφασμα, έπεσε στη σκόνη. Ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο έπεσαν πάνω του. Ο δασοφύλακας πάλι άγρια βρύχησε, πυροβόλησε, αλλά χτύπησε ένα παλιό έλατο. Στους γάμστερες πέσανε βελόνες και κώνοι. Με ουρλιαχτά και κραυγές, οι γάμστερες χοροπηδώντας και, προσπερνώντας ο ένας τον άλλον, έσπευσαν στο χωριό τους.

Οι φίλοι πλησίασαν το χωριό, ηρέμησαν λιγάκι και μόνο τότε ξεκίνησε μια συζήτηση για το τι είχε συμβεί. Ο Φοξάκης με βαριά ανάσα τράβηξε το ποδαράκι του στον Τσουπόξ και φώναξε:

« Εσύ, Τσουπόξ, εσύ φταις! Έπαιξες τη φλογέρα πολύ άσχημα!!! Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι δεν μας δέχτηκαν.»

« Εγώ; Τι φταίω εγώ;!» φώναξε ο Τσουπόξ. « Ήταν μια κακή ιδέα από την αρχή!»

« Ναι; Λοιπόν τότε φταίει ο Τζάμπο! Χτύπησε το τύμπανο πολύ δυνατά, ενώ θα έπρεπε να παίζει μαλακά και απαλά...» συνέχισε ο Φοξάκης.

« Τι; Δεν ντρέπεσαι;!» Ο Τζάμπο ήταν αγανακτισμένος.

Οι γάμστερες, με λογομαχία και αλληλοκατηγορίες είχαν φτάσει σχεδόν στο χωριό, όταν ξαφνικά άκουσαν να κράζει ένα κοράκι:

« Σταματήστε να μαλώνετε. Τώρα θα συμφιλιωθείτε. Χαμογέλασε και έδειξε με το πόδι του προς το χωριό. – Τους μεγάλους πρέπει να ακούτε. Άκου που άρχισαν να πυροβολούν εδώ... σε όλο το δάσος ακούστηκε. Δεν μας αφήνετε να ζούμε ήσυχα! Αντί να ασχοληθείτε με κάτι σωστό, άκου τι κάνανε, τρομάζουν τα έντιμα ζώα και τα πουλιά. Λογαριασμό θα δώσετε στους γονείς σας...»

Το κοράκι συνέχισε να κραυγάζει και να αγανακτεί, αλλά οι γάμστερες δεν τον άκουγαν πια. Ο Φοξάκης, ο Τσουπόξ και ο Τζάμπο κοίταζαν προς το χωριό, όπου όλη η φυλή των γαμστέρων σε απόλυτη σιωπή περίμενε τους ανυπάκουους φίλους. Οι γονείς τους βγήκαν για να συναντήσουν τον Φοξάκη, τον Τσουπόξ και τον Τζάμπο. Ο βασιλιάς Άτονης αναστέναξε, χαμογέλασε λυπηρά και κούνησε το κεφάλι του.

Κεφάλαιο 8. Συνάντηση με τους κυβρέξους

Μια ωραία καλοκαιρινή μέρα, όταν τελείωσε η άλλη μια τιμωρία του Φοξάκη, αυτός μαζί με τον Τζάμπο και τον Τσουπόξ, πήγαν για αναζήτηση θησαυρών. Οι φίλοι έφυγαν από το χωριό νωρίς το πρωί, μόλις ξημέρωσε. Βάδισαν στο μονοπάτι και τραγουδίσαν ένα ειδικό τραγούδι αναζήτησης, το οποίο συχνά τραγουδιόταν από τους γάμστερες όταν κυνηγούσαν θησαυρούς. Οι φίλοι βρέθηκαν βαθιά στο δάσος και σταμάτησαν όταν παρατήρησαν το μονοπάτι. Ξαφνικά μύτη προς μύτη, συγκρούστηκαν με τρία ζώακια, παρόμοια με τους γάμστερες, που έσερναν ένα μικρό κάρο με χορτάρια.

Τα τρία ζωάκια, αν έκρινες από τα ρούχα και τις πλεξίδες τους, ήταν κορίτσια, και διέφεραν από τους γάμστερες μόνο στο ότι είχαν πιο σκούρα γούνα και αφράτες ουρές.

Οι γάμστερες, αν και εξωτερικά ήταν χαριτωμένα πλάσματα, ήταν ακόμα ζώα του δρυμού, οπότε όταν συναντούσαν ξένους κοντά στο χωριό τους, το ένστικτο του ζώου που προστατεύει τα εδάφη τους ξεπηδούσε από μέσα τους. Μετά από μια παύση ολίγων δευτερολέπτων, ο Φοξάκης αποφασιστικά ανέλαβε την πρωτοβουλία και έκανε βήμα μπροστά.

« Ποιοι είστε; ρώτησε απειλητικά και κοίταξε πίσω τους φίλους του σαν να ζητά την υποστήριξή τους. Ταυτόχρονα, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ στήθηκαν σαν πολεμιστές, σούφρωσαν τα φρύδια τους και οι μουσούδες τους έγιναν σοβαρές.

« Είμαστε οι κύβρεξοι! Από την ένδοξη φυλή των Κυβρεξιών, των Αρχόντων των Πεδιάδων, των Ποταμιών και των Βουνών, είπε η πιο ψηλή από τους κυβρέζους. Το όνομά μου είναι Κρασούλια, το δικό της είναι Κική, και το δικό της είναι Αμαμπάσια. Και εσείς ποιοι είστε;»

« Είμαστε οι γάμστερες. Μεγάλοι Αναζητητές Χαμένων Θησαυρών και Παραδίδοντες Τιμαλφή, η πανίσχυρη φυλή των Γαμστέρων! Πού πηγαίνετε και τι μεταφέρετε στο κάρο;» Μίλησε πίσω ο Τζάμπο και κοίταξε από τον ώμο του Φοξάκη.

« Γιατί; Θα σας δώσουμε αναφορά;» Παρατήρησε εύλογα η Αμαμπάσια.

« Πηγαίνετε κάπου; Λοιπόν, να πάτε στο καλό!» Πρόσθεσε η Κική με φωνή γεμάτη απειλή.

« Αυτή είναι η γη μας και πρέπει να ξέρουμε ποιος περνά εδώ και γιατί!» Είπε ο Τσουπόξ.

« Έχετε ντοκουμέντα που να επιβεβαιώνουν ότι αυτή η γη είναι δική σας;» Ρώτησε σαρκαστικά και γέλασε η Κρασούλια. Η δύσκολη ερώτηση βρήκε τους γάμστερες ανέτοιμους.

Οι υπόλοιποι κύβρεξοι άρχισαν να γελούν με το αστείο της Κρασούλιας, γεγονός που τρέλανε τους γάμστερες.

Ο Φοξάκης πλησίασε την Κρασούλια και προσπάθησε να την απομακρύνει από το μονοπάτι, αλλά η Κρασούλια μόνο ταλαντεύτηκε, σταθερά και αποφασιστικά παρέμεινε στο μονοπάτι, χωρίς να παραχωρεί ούτε ένα βήμα.

« Αααα, παλικάρι μου, για μάζεψε τα πόδια σου!» Αγρίεψε η Κρασούλια, κούνησε το τοξωτό της φρύδι και χαμογέλασε, δείχνοντας τα αιχμηρά της δόντια.

Η κατάσταση στο δασικό μονοπάτι γινόταν όλο και πιο τεταμένη.

Η Κρασούλια ένιωσε αυτοπεποίθηση, πίστευε ότι είχε μάθει τις τεχνικές της μάχης από ένα βιβλίο που βρέθηκε κάποτε σε ένα ξέφωτο. Ήταν το εγχειρίδιο Άοπλη Αυτοάμυνα και η Κρασούλια θυμήθηκε καλά τις φωτογραφίες ανθρώπων που φορούσαν κιμονό. Η πεπεισμένη Κρασούλια χαμογέλασε εν αναμονή της πάλης. Η Αμαμπάσια και η Κική σκόπιμα χασμουρήθηκαν, καλύπτοντας τα στόματά τους με τα ποδαράκια τους.

Ο Φοξάκης έσπρωξε την Κρασούλια ακόμη πιο αποφασιστικά και αμέσως έλαβε μια απτή και οδυνηρή μπουνιά στη μύτη. Τα μάτια του γέμισαν με δάκρυα, και αστραπιαία με τα δόντια του έπιασε το ποδαράκι που τον χτύπησε. Η Κρασούλια τσίριξε και με διογκωμένα μάτια πετάχτηκε στον Φοξάκη, για να τον δαγκώσει και να τον γρατζουνίσει. Όλα τα χρόνια της σκληρής προπόνησης, οι τελειοποιημένες τεχνικές

και οι τεχνικές προετοιμασίας πήγαν στα τσακίδια. Οι κάτοικοι του δρυμού έκαναν μια τυπική έντονη φιλονικία με ουρλιαχτά, τσιρίγματα, ξεμαλλιάσματα και γδαρσίματα.

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ επέστρεψαν στο χωριό τους περίπου μια ώρα αργότερα, ήταν αποθαρρυσμένοι, με σκισμένα ρούχα, με μώλωπες και γρατσουνιές.

Η φυλή των γαμστέρων είχε ήδη συνηθίσει τα περιστατικά στα οποία οι άτυχοι ήρωές μας έπεφταν με αξιοζήλευτη μαχητικότητα, αλλά αφού άκουσαν την συγκεχυμένη ιστορία τους, όλοι έμειναν με συμπόνια για τα θύματα και ανησυχούσαν σοβαρά. Άκου, άγνωστα ζώα, παρόμοια με τους γάμστερες σαν δύο σταγόνες νερού, να περιφέρονται γύρω από τον οικισμό τους με αρκετά ασεβή συμπεριφορά. Για ζώα μιλάμε! Η φυλή στράφηκε στους πρεσβύτερους για συμβουλές. Οι σοφοί αρχηγοί του χωριού ήταν σε σύγχυση, δεν ήξεραν τίποτα για τους κυβρέξους. Μόνο ο γέρο-Άτονης έβηξε με νόημα, κούνησε τα πόδια του, υπενθυμίζοντας τον χορό που έριξε στο μαγνητικό πεδίο, στηρίχτηκε στο μπαστούνι του και είπε:

« Ξέρω για ποιους πρόκειται.»

Η φυλή από την περιέργεια και τις απορίες σταμάτησε να αναπνέει, περικύκλωσε τον γέρο και γύρισαν όλοι τα αυτιά τους προς αυτόν.

« Πριν από πολύ καιρό, την εποχή του παππού του παππού μου, η φυλή των γαμστέρων και των κυβρέξων ήταν μια ενωμένη φυλή. Τότε δεν υπήρχαν ούτε οι γάμστερες, ούτε οι κύβρεξοι...»

« Και ποιοι ήταν;!» Αναφώνησε χορωδιακά ολόκληρη η φυλή και κατακάθισαν όλοι άνετα γύρω από τον αγαπημένο τους βασιλιά.

« Υπήρχαν χνουδαντάκηδες...» έκανε λόγο λυπηρά ο Άτονης. «Γλυκοί και ευγενικοί χνουδαντάκηδες...»

« Χνουδαντάκηδες;!» Ένας έκπληκτος αναστεναγμός σάρωσε τη φυλή.

« Αυτάκηδες και Χνουδάκηδες;!» Ψιθύρισαν οι γάμστερες μεταξύ τους.

« Ναι, ναι...» Ο Άτονης κούνησε το κεφάλι του. «Αυτή η ένδοξη φυλή από αμνημονεύτων χρόνων έβρισκε και επέστρεφε θησαυρούς σε ανθρώπους, αυτός ήταν ο σκοπός, το έργο και το νόημα της ζωής τους.»

«Κανένας στη φυλή δεν ήξερε ή θυμήθηκε γιατί οι χνουδαντάκηδες έπρεπε να επιστρέψουν τα τιμαλφή στους ανθρώπους, αλλά όλοι συνειδητοποιούσαν ότι ήταν έτσι πρέπει. Πρέπει, τελεία και παύλα!» Η φωνή του Άτονη έτρεμε με ενθουσιασμό. « Και αυτοί οι χνουδαντάκηδες ήταν η συνείδηση και η ελπίδα του δάσους: τον πιο σκληρό χειμώνα, την άγρια παγωνιά ή τον καιρό έλλειψης τροφίμων, αυτή η φιλική φυλή μπορούσε να παρέχει καταφύγιο, να ζεσταίνει και να ταΐσει οποιοδήποτε ζώο...»

« Και ακόμη και έναν ελέφαντα;» Ακούστηκε μια λεπτή σιγανή φωνούλα στη σιωπή που ακολούθησε.

« Σιώπα, ήσυχα!! Τι ελέφαντας και πράσινα άλογα;! Δεν είναι η Αφρική εδώ. Για σκέψου...» Η αγανάκτηση πέρασε μέσα στη φυλή.

« Συνεχίστε, Μεγαλειότητα. Σας παρακαλούμε...» Ζήτησε ο Τζάμπο.

« Μια φορά και έναν καιρό ήρθε πολύ άσχημη ώρα για τους χνουδαντάκηδες...» Αναστέναξε ο γέρο-βασιλιάς. « Η χρονιά ήταν πολύ άσχημη, με ξηρασία, τυφώνες, τσουνάμια και μπουρίνια.»

Ένα σωρό άγνωστες λέξεις χρησιμοποιούσε ο Άτονης. Ολόκληρη η φυλή ήταν λίγο έκπληκτη, αλλά κανείς δεν τολμούσε να διακόψει τον βασιλιά. Εκτός αυτού μπορούσε εύκολα να σηκωθεί και να φύγει, και μετά πού να βρεις έναν τόσο ενδιαφέροντα αφηγητή.

« Εκείνη τη χρονιά δεν υπήρχε καθόλου φαγητό στο δάσος, δεν υπήρχε λεπίδα από γρασίδι, ούτε μανιτάρι, ούτε μούρο, ταλαντευόταν αριστερά-δεξιά ο βασιλιάς και συνέχισε να μουρμουρίζει. Όλοι πεινούσαν: λύκοι, αγριογούρουνα, άλκες και λαγουδάκια...»

« Ακόμη και ελέφαντες;» Πάλι διέκοψε την ομιλία του βασιλιά η ίδια λεπτή φωνούλα.

Ο Άτονης ζάρωσε τη μύτη του, κοίταξε αυστηρά τη φυλή και σιώπησε.

« Για μαζέψτε τον αυτόν. Τι τον θέλει τον ελέφанта! Κοίτα, ο εξυπνάκιας που ξεφύτρωσε...» Άρχισαν να λένε οι αγανακτισμένοι γάμστερες.

« Εκείνη τη χρονιά, οι χνουδαντάκηδες επίσης λιμοκτόνησαν. Τα εφόδια εξαντλήθηκαν, δεν υπήρχε σιτάρι στην αποθήκη, δεν υπήρχαν τιμαλφή στο ενεχυροδανειστήριο, συνέχισε ο βασιλιάς ατάραχος. Οι χνουδαντάκηδες ήταν καταδικασμένοι σε λιμοκτονία.»

Η φυλή με τις τελευταίες λέξεις πάγωσε και σταμάτησε να αναπνέει. Ακόμα και ο δρυοκολάπτης στο δέντρο έπαψε να χτυπάει και του γύρισε το μάτι από την τρομάρα του.

« Ήταν αυτή τη στιγμή που κάποιος Σκύβρεξ ξαφνικά δήλωσε ότι οι χνουδαντάκηδες δεν σκόπευαν να βάλουν τα δόντια τους στο ποτήρι, επομένως θα έφευγε και δεν ήταν υποχρεωμένος πλέον να επιστρέψει τους θησαυρούς στους ανθρώπους. Όποιος επιθυμούσε μπορούσε να τον ακολουθήσει, είχε πει ο Σκύβρεξ!» Ο βασιλιάς Άτονης αναστέναξε βαριά και κοίταξε στο δρυμό πάνω από τα κεφάλια των γαμστέρων.

Όλες οι γάμστερες ταυτόχρονα γύρισαν τα κεφάλια τους προς την κατεύθυνση του βλέμματος του Άτονη, αλλά, δεν είδαν τίποτα, και πάλι ταυτόχρονα στράφηκαν στον αφηγητή.

« Ακολουθώντας τον Σκύβρεξ, περίπου το ένα τρίτο από τη φυλή των χνουδαντάκηδων έφυγε, και οι υπόλοιποι έμειναν με τον παλιό βασιλιά Γάμστερη, τον προ-προ-παππού μου,» συνέχισε ο Άτονης. « Από τότε, ο καθένας που ακολούθησε τον Σκύβρεξ άρχισε να ονομάζεται ο σκύβρεξος, έπειτα κύβρεξος, επομένως τώρα πια είναι οι κύβρεξοι. Και εκείνοι που έμειναν στη φυλή με τον Γάμστερη ονομάστηκαν γάμστερες. Τα ζώακια τσακώθηκαν, η φυλή χώρισε στα δύο. Οι αυτοαποκαλούμενοι κύβρεξοι πήγανε κάπου πολύ μακριά, και έκτοτε δεν υπήρξαν νέα από αυτούς. Από τότε, κανείς δεν έχει δει ποτέ τους κυβρέξους στο δάσος, ούτε αλεπούδες, ούτε αετοί, ούτε ρακούν...»

« Και ακόμη και ελέφαντες;» Κάποιος διέκοψε ξανά τον βασιλιά με την ίδια λεπτή σιγανή φωνούλα.

« Βρε ‘σεις, ποιος είναι τόσο καλός εκεί πέρα;! Ξεφορτωθείτε επιτέλους αυτόν τον εξυπνάκια! Δεν υποφέρεται ο τύπος!» Η αγανάκτηση της φυλής έφτασε στα όρια.

Ο βασιλιάς Άτονης κοίταξε τους γάμστερες, αναζητώντας τον λάτρη των ελεφάντων και σκέφτηκε πώς να του ρίξει το μπαστούνι του, αλλά δεν τον βρήκε και ηρέμησε.

« Και τώρα έχουν εμφανιστεί και, κρίνοντας από τους μώλωπες του Φοξάκη, οι κύβρεξοι είναι τόσο εχθρικοί όσο και την ημέρα του χωρισμού μας,» είπε ο Άτονης ολοκληρώνοντας την ομιλία του.

Οι γάμστερες, μετά τα λόγια του Άτονη, άρχισαν να κάνουν θόρυβο, συζητώντας τα νέα. Πολλοί, ιδιαίτερα επιθετικοί, προσφέρθηκαν να αναζητήσουν τους παραβάτες και να εκδικηθούν άμεσα. Όμως ο Άτονης,

ξαφνικά υψώνοντας τη φωνή του και χτυπώντας το έδαφος με τη ράβδο, έδειξε γιατί κάποτε είχε εκλεγεί ηγέτης.

« Προτείνω να μην προχωρήσουμε σε συμπεράσματα. Τα νεαρά ζώα συχνά παλεύουν, προσπαθούν να εδραιωθούν και να αποκτήσουν φήμη, και νομίζω ότι δεν είναι απαραίτητο να υπενθυμίσουμε την ικανότητα του Φοξάκη να δημιουργεί σύγχυση, ταραχές και πυρκαγιές από τα τίποτα. Στην επόμενη συνάντηση, κατά τη γνώμη μου, είναι καλύτερο για όλους να συμπεριφερθούμε πιο φιλικά και να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε επαφή με τους συγγενείς μας. Ωστόσο, αναρωτιέμαι πού εξαφανίστηκαν για τόσα χρόνια και γιατί επέστρεψαν;»

Κεφάλαιο 9. Ο Χαμς και η Ροζάκη έρχονται στο χωριό

Λίγες εβδομάδες μετά το περιστατικό με τους κυβρέζους, οι γάμστερες είχαν ένα άλλο ασυνήθιστο περιστατικό.

Εκείνο το πρωί, μόλις ο ήλιος φώτισε το χωριουδάκι, ο Φοξάκης ξύπνησε και άρχισε να ντύνεται. Έστρωσε το κρεβάτι και έφυγε από το σπίτι. Χτύπησε το παράθυρο του Τζάμπο και τον κάλεσε για πρωινή γυμναστική. Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ ήταν σαν αδέρφια και ο Τσουπόξ που και που έμενε στο σπίτι του Τζάμπο. Ο Φοξάκης κάποτε είχε έναν αδελφό και μια αδερφή, τον Ροδάκινο και την Χνουδάκη. Πριν από πολλά χρόνια, τα αδέρφια του Φοξάκη μη υπακούοντας τη μητέρα τους, πήγαν στο δάσος μόνα τους για να μαζέψουνμανιτάρια και εξαφανίστηκαν. Οι ενήλικες τα έψαξαν για πολύ καιρό, αλλά δεν τα βρήκαν ποτέ.

« Εμπρός! Σήκω!» Διέταξε ο Φοξάκης. Ως απάντηση πετάχτηκαν από το παράθυρο οι τσαλακωμένες κάλτσες και φωνές: "Παράαααατα με!" και "Άσε να κοιμηθώ!".

Αλλά ο Φοξάκης ήταν επίμονος και, αποφεύγοντας μερικά ιπτάμενα πράγματα, που πετούσαν προς την κατεύθυνσή του, κατάφερε να ξυπνήσει τους φίλους του και να τα τους βγάλει έξω. Ο Φοξάκης πήρε τους αγαπημένους του αλτήρες και άρχισε να κάνει αιώρηση και ξιφισμούς. Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ προς το παρόν προτιμούσαν το ζέσταμα χωρίς επιπλέον βάρη. Ο Φοξάκης αγαπούσε πολύ τους αλτήρες του, ενώ ο Τζάμπο φοβόταν τους αλτήρες του Φοξάκη και το απέφυγε. Κάποτε το χειμώνα, οι αλτήρες είχαν καλυφθεί με μια όμορφη πάχνη και ο Τζάμπο είχε αποφασίσει πάση θυσία να δοκιμάσει αυτή τη λιχουδιά, που έμοιαζε με καραμέλα. Ωστόσο, η πάχνη αποδείχθηκε αρκετά μέτρια στη γεύση και η γλώσσα του Τζάμπο κόλλησε αμέσως στο μέταλλο. Οι φίλοι πρώτα, για να σωθεί ο άτυχος κακόμοιρος φίλος τους, τραβούσαν το κεφάλι του, στη συνέχεια έριχναν ζεστό νερό από το βραστήρα στον αλτήρα και στη γλώσσα που είχε κολλήσει στον παγωμένο αλτήρα. Ως αποτέλεσμα αυτού του περιστατικού, ο Τζάμπο δεν μπορούσε να μιλήσει για μια εβδομάδα και περπατούσε με την πρησμένη γλώσσα του να κρέμεται έξω από το στόμα του. Οι άλλοι γάμστερες θυμούνται αυτήν την ιστορία και μερικές φορές μάλιστα τον πείραζαν και αστειεύονταν. Αν όμως το καλοσκεφτεί κάποιος, δεν ήταν αστείο.

Μόλις οι φίλοι άρχισαν να κάνουν ασκήσεις, στην είσοδο του χωριού των γαμστέρων, άρχισε κάποιο είδος αναταραχής. Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ παράτησαν την προθέρμανση και έτρεξαν εκεί. Ο Φοξάκης τους ακολούθησε, θέλοντας να τους πει να επιστρέψουν στην προπόνηση. Οι φίλοι πλησίασαν την πύλη και είδαν ότι το πλήθος περιέβαλλε δύο παλιούς γνωστούς τους, τον Χαμς και τη Ροζάκη.

Τα ζωάκια ήταν με σκισμένα ρούχα και φανερά κουρασμένα. Ο Χαμς ήταν αδυνατισμένος.

« Χαμς! Ροζάκη! Τι συνέβη; Πώς από εδώ;» Ρώτησε ο Φοξάκης με έκπληξη.

« Νερό...» βόγκηξε ο Χαμς αντί να απαντήσει. Του έδωσαν αμέσως ένα ποτήρι να πει.

« ... και φαγητό...» Ήπιε ο χάμστερ και πάλι βόγκηξε. Κάποιος γάμστερας του έδωσε ένα μήλο, κάποιος άλλος του έδωσε μια φρυγανιά. Όλα αυτά εξαφανίστηκαν αμέσως στο στόμα του Χαμς.

« Φέτα...» πάλι βόγκηξε το χάμστερ.

« Πες μου τι συνέβη...» τον διέκοψε ο Τσουπόξ.

« Ω, είναι φρίκη...» ψιθύρισε το χάμστερ, έπεσε στο γρασίδι και άρχισε να κάνει μασάζ στην καρδιά με το ποδαράκι του. Συνειδητοποιώντας ότι ο Χαμς θα έπαιζε τον τραγικό του ρόλο για πολύ ακόμη, η παπαγαλίνα Ροζάκη, αφού ήπιε λίγο νερό, ανέλαβε το ρόλο του αφηγητή.

« Ψάχναμε για το χωριό σας όλη τη νύχτα μέσα σε αλσύλλια...»

« Τι σας έκανε να φύγετε από το σπίτι;» Ρώτησε ο γέροντας Άτονς.

« Είναι θλιβερό...» βόγκηξε το χάμστερ, χωρίς να μπει σε λεπτομέρειες. Και ξαναζήτησε το τυρί. Η Ροζάκη άρχισε να εξηγεί:

« Τυχαία ακούσαμε τη Σοφία να ζητά έναν σκύλο από τον πατέρα της. Αφού βαρέθηκε το χάμστερ και τον θηλυκό παπαγάλο, είπε να τους ξεφορτωθούν, λέει, κάπου. Να τα πουλήσουμε ή να τα δωρίσουμε, έλεγε. Αρχικά, ο μπαμπάς της προσπάθησε να της εξηγήσει ότι αυτά τα ζώα είναι ζωντανά πλάσματα κι εκτός αυτού, είναι οι φίλοι της, επομένως, πρέπει να μείνουν στο σπίτι. Αλλά η κόρη συνέχισε να επιμένει και ξέσπασε σε κλάματα.»

« Ανυπόφορα...» ο Χαμς μασούσε το τυρί που του είχε φέρει κάποιος.

« Το βράδυ, μετά από διαβούλευση, αποφασίσαμε ότι, αφού ενοχλούμε τα αφεντικά καλύτερα θα ήταν να φύγουμε από το σπίτι. Τα ψάρια όμως μέινανε στο ενυδρείο, δεν μπορούσαν να έρθουν μαζί μας,» είπε συνοψίζοντας λυπημένα η Ροζάκη. « Θα μας δεχτείτε στο χωριό σας;» Ρώτησε με ελπίδα.

« Ασφαλώς! Μπορείτε να ζήσετε στο χωριό όσο θέλετε!» Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ φώναζαν χαρούμενα και πήγαν τα ζωάκια στο σπίτι του Φοξάκη.

Ο Χαμς έβγαλε το γιακά του, στο πίσω μέρος του οποίου ήταν γραμμένο με μικρή γραφή: «Γεια σας, το όνομά μου είναι Χαμς. Εάν διαβάζετε αυτό το γράμμα, τότε χάθηκα. Δεδομένου ότι δεν μιλώ ανθρώπινα και δεν θυμάμαι τη διεύθυνση κατοικίας, σας ζητώ να επικοινωνήσετε με την αγαπημένη μου Σοφία στη διεύθυνση: Λεωφόρος Ειρήνης 7, Ελευθερούπολη, και να με επιστρέψετε. Σίγουρα θα σας δοθεί μια ανταμοιβή και σε μένα θα δώσουν νόστιμα μπισκοτάκια!» Ο Χαμς κοίταξε το κολάρο, αναστέναξε και το πέταξε στους θάμνους.

« Αντίο, παλιά ζωή. Οι γέφυρες καίγονται και δεν υπάρχει καμία επιστροφή...» το χάμστερ διακήρυξε δραματικά.

« Ελευθερία!» Ο Τζάμπο τον χτύπησε με ενθουσιασμό στον ώμο.

Από εκείνη τη στιγμή, ο Χαμς και η Ροζάκη εγκαταστάθηκαν στο σπίτι του Φοξάκη και έγιναν σαν αδελφός και αδελφή του. Έτσι τα οικόσιτα ζώα μετατράπηκαν σε κατοίκους δασών.

Κεφάλαιο 10. Ο Φοξάκης και οι φίλοι του οργώνουν το χωράφι

Λίγες μέρες αργότερα, αρκετά νωρίς το πρωί, ο Φοξάκης ξύπνησε από το ροχαλητό του Χαμς και το σφύριγμα της Ροζάκης, άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε το ταβάνι.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι καλό σήμερα,» πέρασε μια σκέψη από το κεφάλι του. «Και πρέπει να είναι πολύ καλό,» η σκέψη συνεχίστηκε. Η ημέρα υποσχέθηκε να είναι λαμπρή.

Ο ξαπλωμένος γάμστερας σκέφτηκε τι να κάνει.

« Κράκερ!» Ο Χαμς είδε ένα όνειρο, και κυλούσε από πλευρά σε πλευρά. Του Φοξάκη του ήρθε η θεία φώτιση! Ντύθηκε, έστρωσε το κρεβάτι και πήγε στις συνήθειες ασκήσεις του. Προς το παρόν, αποφάσισε να μην εμπλέξει την παπαγαλίνα και το χάμστερ στις απασχολήσεις του, επειδή ο Χαμς είχε πει ότι ήταν εξαιρετικά εξαντλημένος και Ροζάκη πέτούσε τόσο πολύ... γι' αυτό άλλωστε ήταν και λεπτή, με ανθεκτικά φτερά.

Για άλλη μια φορά, αποφεύγοντας τις κάλτσες, τις παντόφλες και μια κατσαρόλα, ο Φοξάκης ξύπνησε τους φίλους του, άρχισε να ασκείται και είπε στον Τζάμπο και τον Τσουπόξ για την επιθυμία του να είναι χρήσιμος.

« Και, φυσικά, χρειάζομαι τη βοήθειά σας,» πρόσθεσε ο Φοξάκης.

« Ααα...» ο Τσουπόξ, που ήταν λακωνικός σήμερα, κούνησε το κεφάλι του.

« Και τι πρέπει να γίνει;» Ρώτησε ο Τζάμπο.

« Στην άκρη του δάσους, κοντά σε μια χαράδρα, υπάρχει ένα μικρό οικόπεδο, και αγρότες οργώνουν τη γη με τη βοήθεια ενός αλόγου και ενός αρότρου,» άρχισε να εξηγεί ο Φοξάκης. «Ας βοηθήσουμε τους αγρότες. Όταν πάνε να φάνε, θα τελειώσουμε το όργωμα. Οι άνθρωποι θα έρθουν και θα χαρούν,» είπε ο γάμστερας με ενθουσιασμό.

« Στον Χαμς το έχεις προτείνει;» Ρώτησε ο Τσουπόξ.

«Είναι ακόμα πολύ αδύναμος έπειτα από το ταξίδι μέσα το δάσος, αλλά μπορούμε να τον ρωτήσουμε...»

« Είμαι καλλιτέχνης, όχι αγρότης,» είπε ο Χαμς με την αδύναμη φωνούλα του, σκεπασμένος με κουβέρτα μέχρι το κεφάλι του, ώστε μόλις ακουγόταν η πρότασή του. «Αυτά τα ποδαράκια γεννήθηκαν για τη σκηνή,» είπε, και έβγαλε το ένα μικρό πόδι έξω από την κουβέρτα.

« Δεν υπάρχει σκηνή στο δάσος, υπάρχει μόνο η σκληρή επιβίωση των άγριων ζώων. Και για να επιβιώσετε, πρέπει να είστε προετοιμασμένοι για δυσκολίες,» αντιτάχθηκε ο Τζάμπο. «Φορέστε τα σορτς σας και ελάτε μαζί μας. Αυτή η περιπέτεια θα ωφελήσει και θα σκληρύνει τα πόδια σας.»

« Σκληρό ον,» απάντησε ο Χαμς, τεντώνοντας γλυκά το σώμα του. Λοιπόν, ας προσαρμοστούμε στο περιβάλλον.

Το χάμστερ φορούσε σορτς που ήταν πολύ μεγάλα για αυτόν και πήγε με τους φίλους του.

Περίπου το μεσημέρι, οι φίλοι πήγαν στην άκρη του δάσους. Η θεία Καθαρούλα Περιζύση, η μητέρα του Φοξάκη, τους είδε. Ονομάστηκε Καθαρούλα Περιζύση, επειδή έτριβε τον Φοξάκη, τον Ροδάκινο και την Χνουδάκη με πολύ σκληρά σφουγγάρια και βούρτσες. Όταν έκαναν μπάνιο τα παιδιά πάντα σε όλο το χωριό ακούγονταν τα ούρλιαχτά τους από τα ξυσίματα των σφουγγαριών. Τώρα, που ο Ροδάκινος και η Χνουδάκη χάθηκαν στο δάσος, μόνο ο Φοξάκης υπέφερε από τα σκληρά σφουγγάρια.

Οι φίλοι είχαν φτάσει στην άκρη του δάσους, κρυφτήκανε πίσω από ένα μικρό δέντρο και άρχισαν να παρατηρούν τη δουλειά των οργωτών. Οι δύο αγρότες εργάζονταν σκληρά, κουράστηκαν και αποφάσισαν να κάνουν ένα διάλειμμα για μεσημεριανό γεύμα.

Οι οργωτές έβαλαν ένα κουβά με νερό και σανό για το άλογο, ενώ οι ίδιοι πήγαν να ξεκουραστούν στη σκιά μιας βελανιδιάς. Μετά το δείπνο οι αγρότες κατέβασαν στα μέτωπά τους τα ψάθινα καπέλα τους και ξάπλωσαν για έναν σύντομο υπνάκο.

Οι γάμστερες και ο Χαμς πλησίασαν το άλογο, που ήσυχα μασούσε το σανό. Ήταν μια γκρι με καφέ στίγματα φοραδίτσα, γέριχη με λιγνά πλάγια. Οι γάμστερες ανέβηκαν στο ζώο, σήκωσαν τον Χαμς μαζί τους, και σκέφτηκαν τον μηχανισμό ελέγχου του αλόγου. Το άλογο αισθάνθηκε στην πλάτη του κάποια ζώα. Ήταν σε επαγρύπνηση, κατέβασε τα αυτιά του και σταμάτησε να τρώει το σανό.

« Φοξάκη, τώρα τι να κάνουμε;» Ρώτησε ο Τζάμπο.

« Ωχ... αυτή είναι η πρώτη μου φορά που οδηγώ αυτό το γεωργικό όχημα,» παραδέχτηκε ο Φοξάκης, ο οποίος δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει.

« Ίσως πρέπει να δοθεί εντολή στο άλογο;» Πρότεινε δειλά ο Τσουπόξ.

« Ακριβώς! Αφού... με κάποιο τρόπο του λένε ότι πρέπει να κινηθεί, να τρέξει ή να σταθεί,» πρόσθεσε ο Τζάμπο.

« Εξ όσων αντιλαμβάνομαι, πρέπει να δώσεις εντολή στο αυτί του,» είπε ο Φοξάκης, και έβυσε το πίσω μέρος του κεφαλιού του. «Επειδή όμως αυτό το άλογο έχει δύο αυτιά,» αφού εξέτασε τη φοράδα, πρόσθεσε ο Φοξάκης, «χρειάζονται δύο χειριστές: ένας χειριστής για το αριστερό αυτί και ο δεύτερος για το δεξί.»

« Έτσι, το άλογο, έχοντας λάβει την εντολή στο αριστερό αυτί, θα στρίψει αριστερά. Στο δεξί θα στρίψει προς τα δεξιά.» Έπιασε τη σκέψη του φίλου του ο Τζάμπο, ανέβηκε πάνω από τον αυχένα του αλόγου στο κεφάλι του και κάθισε στο αριστερό αυτί.

« Μου φαίνεται ότι όλα αυτά μπορεί να καταλήξουν σε μια ανεπανόρθωτη τραγωδία,» είπε ο Χαμς. «Πρώτα απ' όλα για εμάς.»

« Μην φοβάσαι, τώρα θα δεις πώς οι κάτοικοι των δασών αντιμετωπίζουν δυσκολίες!» Τον καθησύχασε ο Τσουπόξ.

Το άλογο ήταν σε επαγρύπνηση και έτρεμε σαν μια ατμομηχανή προτού ξεκινήσει. Το μόνο που έλειπε ήταν να βγαίνει ατμός από τα ρουθούνια του.

« Έξοχα! Θα είμαι ο χειριστής του δεξιού αυτιού. Εσύ, Τζάμπο, του αριστερού και εσύ, Τσουπόξ, θα είσαι ο χειριστής της κίνησης προς τα εμπρός,» φώναξε ο Φοξάκης και κάθισε στο δεξί αυτί του αλόγου.

« Και πού είναι τα φρένα σε αυτό το άλογο και πώς σταματάει;» Ανησύχησε ο Τσουπόξ.

Αλλά κανείς δεν τον άκουσε, γιατί ο Φοξάκης και ο Τζάμπο με το «εν-δύο-τρία» φώναξαν ταυτόχρονα «μπρος!!!» και στα δύο αυτιά του αλόγου, το οποίο, παρόλο που ήταν έτοιμο για διάφορες εκπλήξεις, δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει ένα τέτοιο σοκ. Από την έκπληξη, η γέριχη φοραδίτσα ξαφνικά ζωηρά ανέβηκε στα πίσω της πόδια, χλιμίντρισε και έσπενσε προς τα εμπρός. Το άροτρο, προσκολλημένο στο άλογο, μπήκε βαθιά στο έδαφος και, αφού οργώθηκε περίπου δέκα μέτρα, πήδηξε ξανά από το έδαφος σαν το δελφίνι έξω από το νερό. Το άλογο, τρελάθηκε από την τρομάρα του, έσπενσε κάτω από την πλαγιά της χαράδρας, και

οι γάμστερες έμειναν άναυδοι από ένα τόσο γρήγορο όργωμα της γης. Αναπηδώντας στο άλογο σαν αναβάτες, σύντομα είχαν συνέλθει και άρχισαν να φωνάζουν για να σταματήσει το άλογο.

« Άλογο, σταμάτα!!!» Φώναξε ο Φοξάκης στο δεξί αυτί του αλόγου.

« Στάσου, σου λένε! Ω! Στάσου!!!» Φώναξε ο φοβισμένος Τζάμπο στο αριστερό.

« Αδέλφια! Σταματήστε την ιπποδύναμη!» Φώναζε ο Τσουπόξ με στρογγυλά μάτια από τον τρόμο. Ο Χαμς ήταν σιωπηλός, βαστούσε τα μαλλιά του αλόγου με τα πόδια του και με όλη του την εμφάνιση εξέφραζε μια σκεπτικιστική στάση απέναντι στην ικανότητα των κατοίκων των δασών να ξεπεράσουν τις δυσκολίες.

Το άλογο έτρεξε προς κάτω της πλαγιάς του φαραγγιού με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα. Το άροτρο, σαν ένα άχρηστο κομμάτι σιδήρου, πηδούσε πίσω από τη φοράδα, και, σαν ένα ζωντανό πλάσμα, κούρευε γρασίδι, θάμνους και μικρά δεντράκια, αφήνοντας πίσω του μια στραβή στενή λωρίδα. Ξαφνικά γαντζώθηκε σε ένα ισχυρό δέντρο, το άροτρο έσπασε και κρεμάστηκε σε ένα από τα κλαδιά. Ταυτόχρονα, το άλογο συσπάστηκε ακόμη πιο δυνατά και οι γάμστερες έπεφταν από αυτό, σαν υπερώριμα φρούτα από ένα δέντρο. Αφού έτρεξε ακόμα μερικές δεκάδες μέτρα, το άλογο σταμάτησε, συνέχιζε να χλιμιντρίζει και να τρέμει. Ξαπλωμένοι στα χορτάρια, οι γάμστερες με τον Χαμς είδαν τους οργωτές να τρέχουν κατά μήκος της πλαγιάς της χαράδρας προς τη φοράδα, και βιάστηκαν να κρυφτούν στους κοντινούς θάμνους. Οι αγρότες έτρεξαν προς το άλογο, το εξέτασαν και το οδήγησαν πίσω, λέγοντας ότι το άλογο πρέπει να δαγκώθηκε από μια αλογόμυγα και ότι έτρεξε από ξαφνικό πόνο. Οι χωρικοί δεν πρόλαβαν να κάνουν πέντε βήματα και είδαν στο βαθύ χαντάκι, που είχε ξεπέσει το άροτρο, ανάμεσα στους σβώλους της μαύρης, λιπαρής γης, να λάμπει κάτι κίτρινο. Οι οργωτές έσκυψαν και έμειναν έκπληκτοι όταν βρήκαν ένα σπασμένο πήλινο δοχείο γεμάτο χρυσά και ασημένια νομίσματα. Η αγαλλίαση των αγροτών ήταν ασυγκράτητη.

Άρχισαν να χοροπηδούν από τη χαρά και να αγκαλιάζονται, να πετάνε τα καπέλα τους, να φιλούν το άλογο στην ιδρωμένη φοβισμένη του μουςούδα. Η φοραδίτσα κούνησε το κεφάλι της, σίγουρα δεν κατάλαβε γιατί οι οργωτές ήταν χαρούμενοι και δεν την κακολογούσαν για το αυτόβουλο όργωμα της πλαγιάς της χαράδρας.

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο, ο Τσουπόξ και ο Χαμς για λίγα ακόμη λεπτά έμειναν στην κρυψώνα και έβλεπαν τους ανθρώπους να χαίρονται. Με στεναγμούς από τον πόνο, να ψαχουλεύουν τους μώλωπες και τα χτυπήματα, κατευθύνθηκαν προς το χωριό. Εν τω μεταξύ, ο Φοξάκης έπεισε τους φίλους του ότι ήταν ο Τσουπόξ που έκανε λάθος και αύξησε την ταχύτητα του αλόγου. Οι ισχυρισμοί του προκάλεσαν καταιγίδα αγανάκτησης στους συντρόφους του, και μάλιστα αυτοί ετοιμάστηκαν να τον ξυλοκοπήσουν. Οι φίλοι γρήγορα συμφιλιώθηκαν και λίγα λεπτά αργότερα χαρούμενα γελούσαν, πειράζανε ο ένας τον άλλον αποκαλώντας τους εαυτούς τους "διαβάτες καλής τύχης" γιατί το τέλος του οργώματος ήταν επιτυχημένο. Είναι κρίμα, παραπονέθηκε ο Φοξάκης, που οι αγρότες δεν θα μάθουν ποτέ, χάρη σε ποιον βρήκαν τον θησαυρό.

Κεφάλαιο 11. Χαμς και Ροζάκη επιστρέφουν στο σπίτι

Είχαν περάσει αρκετές εβδομάδες από τη στιγμή που ο Χαμς και ο Ροζάκη εγκαταστάθηκαν στο χωριουδάκι. Οι γάμστερες ήταν πολύ χαρούμενοι με τους νέους κατοίκους. Ο Χαμς, που διέθετε το χάρισμα να τους διασκεδάζει όλους, γνώριζε έναν απίστευτο αριθμό κόλπων και συνεχώς πραγματοποιούσε παραστάσεις. Η Ροζάκη περιπολούσε το χωριό από πάνω και ανέφερε στους πρεσβύτερους τι συνέβαινε κοντά στον οικισμό. Αλλά αυτό δεν κράτησε πολύ. Ένα πρωί, ένας από τους γάμστερες ανέφερε ότι είδε

ένα κορίτσι στην άκρη του δάσους, που περπατούσε μέσα στο δάσος, να κλαίει και να καλεί τους χαμένους φίλους της, τον Χαμς και την Ροζάκη. Η μάνα και ο πατέρας ήταν μαζί της και έψαχναν επίσης ένα χάμστερ και μια παπαγαλίνα.

« Ω-ω-ω,» βόγκηξε ο Χαμς, κάθισε στο γρασίδι και άρχισε να κάνει μασάζ στην καρδιά του. «Οι παλιές πνευματικές πληγές έχουν ανοίξει. Ροζάκη, φίλη μου, τι να κάνουμε;»

Η Ροζάκη κούνησε τα φτεράκια της.

Η φυλή συγκεντρώθηκε για μια σύσκεψη. Ο Άτονης πήρε το λόγο. Βυθίστηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα στη σκέψη, στηριγμένος στο μαστούνι του και τα πόδια ακούσια τα κουνούσε με ρυθμό. Ο Άτονης είχε προπονηθεί πολύ τον τελευταίο καιρό και ήταν σε καλή φυσική κατάσταση, και μάλιστα σχεδίαζε να πραγματοποιήσει ένα φεστιβάλ χορού στα μέσα του καλοκαιριού.

« Δεδομένου ότι η Ροζάκη και ο Χαμς αγαπήθηκαν από μας και έχουν γίνει ισότιμα μέλη της φυλής, εναπόκειται σε αυτούς να αποφασίσουν εάν θα μείνουν ή θα επιστρέψουν στους ανθρώπους, είτε τελικά ο Άτονης. Προσωπικά, θα μου λείψουν πάρα πολύ!» Πρόσθεσε ο αρχηγός και τα δάκρυα γέμισαν τα μάτια του. Ο Χαμς, αφού άκουσε την ομιλία, έριξε επίσης ένα δάκρυ. Ολόκληρη η φυλή των γαμστέρων έκανε θόρυβο, φωνάζοντας "Αφήστε τους να μείνουν!" και "Το σπίτι μας είναι το σπίτι σας!"

Ο Χαμς κυμάτισε ένα μπλε μαντήλι, το οποίο, με μαγικό τρόπο εμφανίστηκε στο ποδαράκι του και ζήτησε από όλους να τον ακούσουν.

« Ευχαριστώ, ευχαριστώ, φίλοι! Η Ροζάκη και εγώ μέχρι το πρωί έχουμε να πάρουμε μια δύσκολη απόφαση, οπότε θα σκεφτούμε σοβαρά..»

Την επόμενη μέρα, μετά από πολλές ώρες συζήτησης, η παπαγαλίνα και το χάμστερ αποφάσισαν να επιστρέψουν σπίτι. Για μεγάλο χρονικό διάστημα αποχαιρετούσαν τους φιλόξενους χωρικούς, αγκάλιασαν κάθε μέλος της φυλής και τους είπαν αντίο.

« Χαμς, τώρα θα είσαι ο κατάσκοπός μας ανάμεσα στους ανθρώπους, ένας συνδετικός κρίκος, εξέφρασε την ελπίδα του Ο Άτονης, αγκαλιάζοντας τον παχουλό του φίλο.

« Θα είμαι ο καλύτερος χάμστερ-κατάσκοπος που υπήρξε ποτέ!» Διαβεβαίωσε ο Χαμς. «Σίγουρα, ο πιο έξυπνος και κομψός.»

« Ροζάκη, να φροντίζεις τον Χαμς,» ζήτησε ο Άτονης από την παπαγαλίνα. Η συγκινημένη Ροζάκη κούνησε το κεφάλι της.

Τα ζώακια, συνοδευόμενα από τους γάμστερες, πήγαν στην άκρη του δάσους. Οι άνθρωποι δεν υπήρχαν πια, αλλά υπήρχαν πάρα πολλά ανθρώπινα ίχνη. Αναμένοντας ότι οι άνθρωποι θα επέστρεφαν, τα ζώα πέρασαν τη νύχτα στην άκρη του δάσους. Για μεγάλο χρονικό διάστημα κάθονταν γύρω από μια μικρή φωτιά και θυμούνταν τις κοινές τους περιπέτειες. Το επόμενο πρωί, οι άνθρωποι ήρθαν και άρχισαν ξανά να φωνάζουν δυνατά τη Ροζάκη και τον Χαμς.

« Είμαι σίγουρος ότι δεν λέμε αντίο!» Φώναξε το χάμστερ, αγκαλιάζοντας τους φίλους του με τη σειρά. Έπειτα και η Ροζάκη τους αγκάλιασε όλους.

« Είσαι τώρα ένα πραγματικό ζώο του δάσους, μην το ξεχνάς και μην φοβάσαι το δάσος..,» έλεγε ο Τζάμπο στο χάμστερ που έφευγε.

« Χαιρετισμούς στα ψάρια!» Φώναξε ο Φοξάκης.

Το χάμστερ γύρισε για να τους αποχαιρετήσει και σήκωσε το ποδαράκι του, ενώ η Ροζάκη κούνησε το φτερό της. Μετά από λίγο τους παρατήρησαν οι άνθρωποι. Το κορίτσι με ένα χαρούμενο ουρλιαχτό έσπευσε προς τα αγαπημένα της κατοικίδια, τα πήρε στην αγκαλιά της, τους ζήτησε συγγνώμη και άρχισε να τα αγκαλιάζει. Οι γάμστερες παρακολούθησαν τη σκηνή της επανένωσης για λίγα λεπτά και μετά, ευτυχισμένοι, αποσύρθηκαν μέσα, βαθιά στο δάσος.

Κεφάλαιο 12. Μια νέα σύγκρουση με τους κυβρέξους

Όλοι στη φυλή των γαμστέρων σταδιακά είχαν σύγκρουση με τους κυβρέξους. Οι γάμστερες δεν ήταν εκδικητικοί ή επιθετικοί, επομένως ζούσαν ειρηνικά με τους υπόλοιπους κατοίκους του δάσους. Εάν υπήρχαν συγκρούσεις που δεν μπορούσαν να εξομαλύνουν, τότε ολόκληρη η φυλή ενωνόταν και ήταν μια τρομερή δύναμη. Χωρίς να είναι ιδιαίτερα μεγάλο, γρήγορο ή ευέλικτο ζώο, ο γάμστερας κέρδιζε σε μάχες χάρη στο συντονισμό των ενεργειών, της πειθαρχίας και του ομαδικού πνεύματος. Έπεφταν πάνω τον εχθρό με το δικό τους όχημα μάχης και τον έτρεπαν σε φυγή. Μετά από έναν καλό τσαμπουκά, ακόμη και τα μεγαλύτερα και πιο επικίνδυνα ζώα προτιμούσαν να μην τα ξαναβάλουν με τους γάμστερες. Τώρα μια άλλη φυλή έχει εμφανιστεί στο δάσος, η οποία στο σύνολό της όχι μόνο δεν ήταν κατώτερη από τους γάμστερες, αλλά ίσως και να τους ξεπερνά.

Οι κύβρεξοι θυμήθηκαν ξανά την ύπαρξή τους όταν ο Ξερόλας έτρεξε στο χωριό, γεμάτος μώλωπες και δάκρυα. Ο Ξερόλας ήταν πάντα ιδιαίτερα αλαζονικός και εξαιρετικά περήφανος για τον εαυτό του, και διαχώριζε όλους τους γάμστερες σε έξυπνους, δηλαδή "γνώστες", και σε ανόητους "κουτούς". Φυσικά, ο Ξερόλας θεωρούσε τον εαυτό του πολύ "γνώστη". Μόλις έκανε ποδήλατο, αποκαλούσε τον εαυτό του "αστραπή στους τροχούς", αλλά αφού μια φορά είχε πέσει πάνω σε ένα δέντρο, η φυλή άρχισε να τον αποκαλεί "ποδηλατόκουτε".

Τώρα ο Ξερόλας, με λυγμούς και δάκρυα στα μάγουλά του, έλεγε ότι οι κύβρεξοι είχαν πέσει πάνω του, πήραν όλους τους αμέτρητους θησαυρούς που έφερε στο χωριό, τον χαστούκισαν, τον κορόιδευαν, τον γέλασαν και με κλοτσιές τον έδιωξαν.

Η φυλή αμφέβαλε πάρα πολύ ότι ο Ξερόλας θα μπορούσε να φέρει κάτι πολύτιμο, δεν πίστευε ότι ο Ξερόλας ήταν ικανός για έναν εποικοδομητικό διάλογο όχι μόνο με τους κυβρέξους, αλλά και με οποιονδήποτε γενικά. Δεν μπορούσαν, όμως, να μη αντιδράσουν σε ένα τέτοιο περιστατικό, που έγινε εκ μέρους μιας άλλης φυλής. Το ερώτημα που προέκυψε ήταν πώς θα μπορούσαν να βρεθούν οι παραβάτες;

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ πήραν την πρωτοβουλία να γίνουν κατάσκοποι. Ο κλαμμένος Ξερόλας τους πήγε σε ένα ξέφωτο, όπου, σύμφωνα με τον ίδιο, είχε φάει ένα απίστευτο ξύλο από τους κυβρέξους. Χωρίς να πάει τους γάμστερες στον τόπο δράσης, ο Ξερόλας έδειξε με το ποδαράκι του κάποιο μέρος με ψηλούς θάμνους και έφυγε βιαστικά στο χωριό, με τους ισχυρισμούς ότι είχε ένα βαθύ ψυχολογικό τραύμα και του ήταν δύσκολο να βρίσκεται εκεί. Μόλις υποχώρησε το σύννεφο σκόνης που υψώθηκε από τα πόδια του Ξερόλα, ο οποίος έτρεχε στο σπίτι, οι γάμστερες σταμάτησαν να φτερνίζονται και να τρίβουν τα μάτια τους. Τότε άρχισε μια επιθεώρηση του πεδίου μάχης.

« Πολλά ίχνη σαν τα δικά μας,» παρατήρησε ο Τσουπόξ. Φαίνονταν καλά ευδιάκριτα αποτυπώματα στο τσαλακωμένο γρασίδι και σύγκρινε τα αποτυπώματα με το δικό του ποδαράκι .

« Μία αλυσίδα αποτυπωμάτων οδηγεί στο χωριό μας, τα υπόλοιπα στο άλσος,» πρόσθεσε ο Τσουπόξ.

« Ποτέ δεν είχαμε κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση,» είπε ο Φοξάκης σκεπτικός.

Οι θαρραλέοι γάμστερες, κολλημένοι με κλαδιά και πασπαλισμένοι με φύλλα για να γίνουν αφανείς, ακολούθησαν τα χνάρια. Μερικές φορές τα αποτυπώματα των ποδιών χάνονταν, αλλά οι φίλοι έβρισκαν την σωστή κατεύθυνση από τα σπασμένα κλαδιά και από την μόλις αντιληπτή ξένη μυρωδιά στον αέρα. Τελικά, όταν οι φίλοι διέσχισαν το πυκνό άλσος και ένα ρυάκι, βρέθηκαν με κατάβαση σε μια κοιλάδα. Σκαρφάλωσαν σε ένα κοντινό ανάχωμα, με πολλή προσοχή έφτασαν στην κορυφή και είδαν κάτω ένα οικισμό. Ήταν απλωμένος σε ένα άνετο μέρος, περικυκλωμένο από λόφους και πυκνό δάσος. Ο οικισμός έμοιαζε με το χωριό των γαμστέρων σε σχέση με την τοποθεσία των σπιτιών και τις γενικές περιγραφές των κτιρίων.

« Έχει κόσμος!» Έκανε ο Τσουπόξ με χαρά. Η κοιλάδα ήταν πραγματικά γεμάτη με ζωάκια που ήταν ολόγεια με τους γάμστερες.

« Είδα αυτό το χωριό μέσα από το τηλεσκόπιο όταν πετούσα με το μπαλόνι, και ξέρω όλες τις προσεγγίσεις σ' εκείνο,» είπε ο Τζάμπο, του οποίου το περιπετειώδες πνεύμα ήταν ήδη πρόθυμο να μαχηθεί.

« Μήπως απλώς να κατεβούμε και να μιλήσουμε;» πρότεινε ο Φοξάκης.

« Όχι, αυτό δεν έχει ενδιαφέρον!» Αντιτάχθηκε ο Τζάμπο.

« Ακίνητοι, ομιλούμενοι θάμνοι...» ακούστηκε ξαφνικά από πίσω τους. «Σηκώστε τα κλαδιά και κρατήστε τα ώστε να σας βλέπουμε!»

Τους κρατούμενους τους οδήγησαν σε ένα ξέφωτο, ολόγιο με την κεντρική πλατεία των συγκεντρώσεων στο χωριό των γαμστέρων. Εκεί τους επιτράπηκε τελικά να γυρίσουν και να κουνηθούν.

« Ω, οι παλιοί μας φίλοι!» Φώναξε ο Τζάμπο, αφαιρώντας τα κλαδιά από τον εαυτό του. Οι συνοδοί τους ήταν η Κρασούλια, η Αμαμπάσια και η Κική.

Η Κρασούλια έριξε στους γάμστερες μια καχύποπτη ματιά. Αμέσως έφυγε για κάπου, αλλά σύντομα επέστρεψε με έναν ηλικιωμένο, επιβλητικό κύβρεξο. Το κεφάλι του ήταν στολισμένο με ευγενή γκρίζα μαλλιά και ένα στέμμα, που θύμιζε πολύ το στέμμα του Άτονη.

« Γεια σας, ξενόφερτοι!» Είπε ο κύβρεξος με τρανταχτή φωνή. «Είμαι ο Χέριμ, ο αρχηγός αυτής της φυλής!»

« Και είναι σε καλύτερη φυσική κατάσταση από τον Άτονη,» παρατήρησε ο Τζάμπο.

« Χαιρετάμε τον αρχηγό!» Είπαν οι γάμστερες.

« Έχετε καλό και δυνατό όνομα,» επαίνεσε τον αρχηγό ο Τσουπόξ.

« Ευχαριστώ,» κούνησε το κεφάλι του ο Χέριμ. «Η κόρη μου, η Κρασούλια, λέει ότι έχετε γνωριστεί στο παρελθόν και η γνωριμία δεν ήταν πολύ επιτυχημένη.»

« Λοιπόν, είναι δύσκολο να το αμφισβητήσεις αυτό,» έγενεσε καταφατικά ο Φοξάκης.

« Γιατί μας κατασκοπεύατε;» Ρώτησε ο αρχηγός.

« Σήμερα το πρωί επιτεθήκατε σε μέλος της φυλής μας και πήρατε τα τιμαλφή του,» απάντησε ο Φοξάκης.

« Αυτό δεν είναι αλήθεια,» ακούστηκε μια φωνή από το πλήθος. «Εκείνος άρχισε!»

«Ναι, κουβαλούσε μια σαχλαμάρα, είδε ότι δύο κύβρεξοι κουβαλούσαν στον οικισμό ένα δαχτυλίδι και ένα λαμπερό νόμισμα, και προσπάθησε να τα πάρει. Επομένως, τα πολύτιμα αντικείμενα ανήκουν και θα παραμείνουν σε μας. Είστε ελεύθεροι να επιστρέψετε στους τσαμπουκάδες συμπατριώτες σας αλλά αν αποφασίσετε να πολεμήσετε, καλώς δεχόμενοι!»

Οι γάμστερες απελευθερώθηκαν και πριν από το ηλιοβασίλεμα έφτασαν στο χωριό τους. Η φυλή των γαμστέρων συγκεντρώθηκε με το φως των πυρών και των κεριών για να συζητήσει το συμβάν και να αποφασίσει τι να κάνει στη συνέχεια.

Οι απόψεις, όπως πάντα, ήταν διαφορετικές. Κάποιος φώναζε ότι η εκδίκηση είναι απαραίτητη, και ότι ήταν πια ώρα να δώσουν ένα μάθημα στους κυβρέξους. Κάποιος ζήτησε να διαπραγματευτούν με τη γειτονική φυλή και κάποιος άλλος δεν ήθελε τίποτα, και πρότεινε να συνεχίσουν να ζουν όπως πριν, χωρίς να δίνουν σημασία σε ξένους. Εκείνο το απόγευμα, οι υποστηρικτές της μάχης ήταν η πιο θορυβώδης παρέα, ήταν εξοργισμένοι από το θράσος των κυβρέξων, ενώ οι άλλοι απλώς ήθελαν περιπέτεια. Υπό την πίεση της πλειοψηφίας, ο Άτονης, ο οποίος υποστήριζε ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις με τους κυβρέξους, αναγκάστηκε να υποκύψει.

«Θέλετε να παλέψουμε;» Φώναζε αυτός στην προσπάθειά του να ακουστεί μέσα στη φασαρία του πλήθους. «Εντάξει, αλλά θα το κάνετε με τον τρόπο που θα σας πω αν θέλετε να κερδίσετε. Και χωρίς τραυματισμούς, μώλωπες και γρατζουνιές. Το μόνο που θέλουμε, είναι να τρομάξουμε τους κυβρέξους.»

Κεφάλαιο 13. Η επιδρομή των ανθρακούχων πυραύλων και η Αεροπορία Λουκάνικων

Οι γάμστερες εξοπλίστηκαν με κόκκινα μαχητικά σορτς, κόκκινα σακάκια, καθώς και με φυσοκάλαμα με απόθεμα μούρων. Το μούρο έμπαινε στο καλαμάκι, ο γάμστερας ρουφούσε αέρα να γεμίζει τα μάγουλά του, φυσούσε με όλη του τη δύναμη και πυροβολούσε με το μούρο όσο το δυνατόν πιο μακριά και δυνατά. Χρειάζόταν τεράστια αντοχή για να χώνεται το μούρο βαθιά στο φυσοκάλαμο, να τραβάει όσο το δυνατόν περισσότερο αέρα, και να εκτοξεύεται στον εχθρό. Έτσι οι γάμστερες εκπαιδεύονταν τακτικά σε αυτήν την ικανότητα. Οι χωρικοί αυτούς τους γάμστερες τους ονόμαζαν μουροφύσαγες.

Επίσης, οι γάμστερες είχαν μεγάλες σφεντόνες, μέσα στις οποίες έβαζαν κώνους και πυροβολούσαν με αυτούς τους κώνους τον εχθρό. Για να τεντωθεί η ελαστική ταινία μιας τέτοιας σφεντόνας, απαιτούνταν προσπάθειες δύο ή τριών γαμστέρων. Αυτοί οι γάμστερες ονομάζονταν κωνορίχτες.

Έτσι, ο στρατός των γαμστέρων ξεκίνησε μια εκστρατεία, με τους ήχους φλογέρας και τύμπανου. Ο στρατός χωρίστηκε πριν από τη λόχη, ενώ ένα απόσπασμα άρχισε να παρακάμπτει την κοιλάδα στη δεξιά πλευρά του.

«Θα νικήσουμε!» Φώναζαν οι γάμστερες και τραγουδούσαν τα τραγούδια της μάχης.

Οι κύριες δυνάμεις υπό την ηγεσία του Άτονη προχώρησαν παρά πέρα. Μερικούς από τους υπηκόους του, τους έβαλε στην κορυφή του λόφου. Αυτοί άρχισαν να κάνουν φασαρία και να καλούν τους κυβρέξους να πολεμήσουν. Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να πείσουν τους αντιπάλους τους. Ο στρατός του Χέριμ, ντυμένος με μπλε σορτς και σακάκια, με καλάμια και σφεντόνες στους ώμους τους, βγήκε από το οικισμό. Οι κύβρεξοι ανέβηκαν γρήγορα στο λόφο, αρχίζοντας με πτήσεις μούρων από ένα καλάμι, ρίχνοντας στοχευόμενα βλήματα σε ένα μικρό μπροστινό απόσπασμα γαμστέρων. Βλέποντας αυτό ο Άτονης έφερε τις κύριες δυνάμεις και ακολούθησε μια σοβαρή μάχη με μούρα και κώνους. Και οι δύο στρατοί έκαναν μούτρα ο ένας στον άλλο, φώναζαν και ήταν πολύ θορυβώδεις.

Ο γέρο-Άτονης, αν και δεν ήταν νέος, παρέμενε εξαιρετικός στρατηγός. Αυτό το αναγνώριζαν όλα τα μέλη της φυλής. Ο Άτονης είχε περάσει από πολλές μάχες, ήταν έμπειρος, προνοητικός και ψυχρός.

« Λοιπόν,» άρχισε ο βασιλιάς, σχεδιάζοντας με ένα κλαδί στο έδαφος έναν χάρτη του οικισμού των κυβρέξων και των γειτονικών εδαφών, τον οποίο νωρίτερα είχε δει ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ. «Δεν θα επιτεθούμε στον οικισμό γιατί είναι καλά προστατευμένος και οργανωμένος με καλή άμυνα. Ένα μικρό μέρος του στρατού μας θα μείνει στο λόφο απέναντι από τον οικισμό τους, για να αναγκάσουμε το στρατό τους να βγει για να μας συναντήσει. Όταν οι κύβρεξοι, εξαπατημένοι από τους μικρούς μας αριθμούς, αρχίσουν να ανεβαίνουν στο λόφο, θα ξεκινήσουμε τη μάχη με τα τρία τέταρτα των δυνάμεών μας και θα αποσπάσουμε την προσοχή τους. Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό απόσπασμα θα κατεβεί με τα σχοινιά από τους λόφους μακριά από τη μάχη και θα επιτεθεί στον εχθρικό σχηματισμό από αυτήν την πλευρά.»

« Ποιος θα γίνει ανιχνευτής;» Ο βασιλιάς κοίταξε όλους έναν έναν.

Εκείνη τη στιγμή, ο Φοξάκης προσπαθούσε να διώξει μια μέλισσα που πετούσε γύρω του. Ο βασιλιάς Άτονης αντιλήφθηκε τις κινήσεις των ποδιών του Φοξάκη ως επιθυμία του να γίνει ήρωας.

« Φοξάκη,» ανακοίνωσε ο βασιλιάς πανηγυρικά, «σε διορίζω ως πιλότο πυραύλου και σου δίνω την ευκαιρία να πραγματοποιήσεις εναέρια αναγνώριση υψηλής ταχύτητας. Μην μας απογοητεύσεις!»

« Ναι, βασιλιά μου! Πώς θα κάνουμε αναγνώριση;» Ρώτησε ο Φοξάκης, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα από την ομιλία του κυβερνήτη λόγω της μέλισσας.

Ο βασιλιάς Άτονης αναστέναξε και έπειτα από μια στιγμή σκέψεων είπε:

« Θυμάμαι τον μύθο των προγόνων μας, που έλεγε: αν πάρετε ένα μπουκάλι ανθρακούχο και βάλετε ένα δισκίο μέντας σε αυτό, τότε σε δύο δευτερόλεπτα θα εκραγεί ένα ισχυρό ρεύμα από το μπουκάλι. Εάν συνδέσουμε τον πιλότο αναγνώρισης στο μπουκάλι-πύραυλο, τότε αυτή η ροή ανθρακούχου μπορεί να σηκώσει τόσο το μπουκάλι όσο και τον πιλότο πυραύλου στον αέρα.»

« Εγώ; Καβάλα σε ένα μπουκάλι;!» Ο Φοξάκης χλόμιασε και έπεσε στα γόνατά του ενώπιον του βασιλιά. «Φοβάμαι, και αν το μπουκάλι εκραγεί;!»

« Όλα θα πάνε καλά!» Τον ενθάρρυνε ο βασιλιάς. «Θα γίνεις ήρωας!»

Θλιμμένος ο Φοξάκης με τη συνοδεία του γέλιου των φίλων του και των άλλων γαμστέρων βάδισε, σέρνοντας τα πόδια του, για να ετοιμάσει εξοπλισμό.

Πέντε λεπτά αργότερα, όλα ήταν έτοιμα. Ένα μεγάλο μπουκάλι σόδας ήταν τοποθετημένο σε μια ανύψωση, έδεσαν τον Φοξάκη στο μπουκάλι και ετοιμάστηκαν να ρίξουν ένα δισκίο μέντας σε αυτό.

« Κοίτα, οι κύβρεξοι έχουν σηκώσει το μπαλόνι!» Ξαφνικά φώναξε κάποιος γάμστερας και έδειξε τον ουρανό.

Ολόκληρη η φυλή κοίταζε πάνω. Στον ουρανό αργά αιωρούνταν ένα καλάθι με τους κυβρέξους μέσα. Το καλάθι ήταν δεμένο σε περίβλημα λουκάνικου, γεμάτο αέρα. Λόγω του ότι το περίβλημα είχε ληφθεί από ένα μακρύ λουκάνικο, φαινόταν ότι στον ουρανό επέπλεε ένα κανονικό λουκάνικο.

« Χαχαχα! οι γάμστερες ξέσπασαν στα γέλια. – Για δείτε οι κύβρεξοι έχουν και αεροπορία λουκάνικων! Τώρα οι κύβρεξοι σίγουρα θα μας νικήσουν με τα αερόστατα λουκάνικων και μορταδέλων.

Το θέαμα της μπάλας του λουκάνικου ήταν τόσο αστείο και εκπληκτικό, που ένας κόρακας που πετούσε μπροστά του, το κοίταξε και έχει συντρίψει σε ένα πεύκο με τέτοια δύναμη που έπεσαν βελόνες και κώνοι.

Η Κρασούλια κοίταξε έξω από το καλάθι ενός αερόστατου λουκάνικων, εξέταζε τη θέση του στρατού των γαμστέρων και με δύο κόκκινες σημαίες άρχισε να μεταδίδει παρατηρήσεις στους συναδέλφους της.

« Κατάσκοπος!» Ούρλιαξε ένας από τους γάμστερες. «Τι εξαπάτηση! Κοιτάζει από ψηλά τα στρατεύματά μας!»

« Γρήγορα δέστε τον Φοξάκη και πετάξτε τον ανιχνευτή μας!» Φώναξε κάποιος άλλος γάμστερας.

Ο Φοξάκης χλόμιασε ακόμη περισσότερο, αλλά κρατήθηκε παλικάράς. Οι γάμστερες έριξαν ένα δισκίο μέντας στο λαιμό του μπουκαλιού και γρήγορα βίδωσαν το φελλό.

« Πότε ανοίγουμε το καπάκι, βασιλιά;» Ρώτησαν τον Άτονη.

Ο Άτονης τράβηξε την κλεψύδρα κάτω από τον βασιλικό μανδύα του, την κοίταξε σκεπτικός και κουνούσε τα χείλη του.

« Ανοίξτε με τα τρία!» Διέταξε ο Άτονης και σήκωσε το ποδαράκι του. «Ένα. Δύο...»

Ολόκληρη η φυλή σώπαινε. Ο Φοξάκης από φόβο βόγκησε σιγανά και ξαφνικά ανατινάχτηκε:

« Περιμένετε, πώς θα επιστρέψω στη γη από τον ουρανό; Τι σκέπτεστε...»

« Τριαααα!!!» Φώναξε ο Άτονης και κούνησε το ποδαράκι του προς το κάτω.

Οι γάμστερες άνοιξαν το φελλό. Ένας ισχυρός πίδακας με δυνατό θόρυβο και μια θλιβερή κραυγή του Φοξάκη πέταξε τον ανθρακούχο πύραυλο προς τα πάνω, αφού προηγουμένως έπνιγε με γλυκό αφρό τους γάμστερες που στέκονταν γύρω.

« Πράγματι, πώς θα κατεβεί ο Φοξάκης από τον ουρανό στη γη;» Ρώτησε ο Τζάμπο. Αλλά κανείς δεν τον άκουσε.

Εν τω μεταξύ, ο αφρώδης πύραυλος με τον Φοξάκη ξεκίνησε την πορεία του σε μια καμπύλη, απευθείας πηγαίνοντας στο μπαλόνι με την Κρασούλια.

Οι κύβρεξοι είδαν τον αφρώδη πύραυλο με τον Φοξάκη, αναστατώθηκαν, άρχισαν να φωνάζουν, να κουνάνε τα ποδαράκια τους για να τραβήξουν την προσοχή της Κρασούλιας. Αλλά η Κρασούλια ήταν απασχολημένη τόσο πολύ με τη διαβίβαση πληροφοριών και παρατήρησε τον κίνδυνο μόνο όταν ο πύραυλος με τον Φοξάκη πλησίασε.

Έπεσαν οι σημαίες από την Κρασούλια και τρομαγμένη κάλυψε το ρύγχος της με τα ποδαράκια της. Ο ανθρακούχος πύραυλος συγκρούστηκε με το μπαλόνι λουκάνικου, οι ιμάντες που πρόσδεσαν τον Φοξάκη στο μπουκάλι σόδας σπάσανε. Ο γάμστερας έπεσε στο καλάθι και προσγειώθηκε ακριβώς στα πόδια της Κρασούλιας. Εκείνη δεν πρόλαβε σαρκαστικά να ρωτήσει τον απρόσκλητο επισκέπτη τι τον είχε φέρει στο καλάθι του αερόπλοιού της, καθώς η φούσκα του λουκάνικου, η οποία είχε κάνει μια τρύπα από τη σύγκρουση, άρχισε να απελευθερώνει ένα ρεύμα αέρα. Το καλάθι απότομα πλάγιασε, και η Κρασούλια σχεδόν έπεσε από αυτό, έχοντας καταφέρει να πιάσει την εξωτερική άκρη με τα δύο της ποδαράκια.

« Αχ-αχ-αχ, μανούλα, σώσε με!» Ούρλιαξε τρομαγμένη η Κρασούλια.

Οι φυλές των γαμστέρων και των κυβρέξων πάγωσαν από την τρομάρα, κρατούσαν την ανάσα τους, και παρακολουθούσαν την Κρασούλια να κρέμεται στον ουρανό πάνω σε ένα μπαλόνι στην άκρη της αβύσσου και να ουρλιάζει, να στριφογυρίζει και να προσπαθεί να ανέβει στο καλάθι.

Ήταν η κραυγή της Κρασούλιας που έφερε γρήγορα τον Φοξάκη στις αισθήσεις του, αλλιώς θα έκανε πολύ καιρό να συνέλθει μετά από ένα τέτοιο χτύπημα. Ο Φοξάκης πετάχτηκε στην άκρη του καλάθιού, έσκυψε, αλλά όταν είδε το έδαφος τόσο κάτω, επανήλθε ο τρόμος και ο γάμστερας έπιασε την καρδιά του. Ωστόσο, η Κρασούλια συνέχισε να φωνάζει απεγνωσμένα, και ο Φοξάκης τελικά ξεπέρασε τον φόβο του. Έσκυψε πάλι, έφτασε την Κρασούλια και την έσυρε στο καλάθι.

Οι γάμστερες και οι κύβρεξοι είδαν τη σωτηρία της Κρασούλιας και χειροκρότησαν από τη χαρά. Εκείνη ναζιάρικά κούνησε το ποδαράκι της, που προκάλεσε μια καταιγίδα ενθουσιασμού μεταξύ των συμπολιτών της. Ο Φοξάκης κάθισε στον πάτο του καλάθιού και έτρεμε από τον φόβο που είχε βιώσει.

« Τι γενναίος που είναι! Ήρωας!» Με χαρά συζήτησαν την πράξη του Φοξάκη οι γάμστερες και καταφατικά κουνούσαν τα κεφάλια τους.

Όλο αυτό το διάστημα, η φούσκα του αερόπλοιου λουκάνικων συνέχισε να χάνει αέρα, η μπάλα κατέβαινε και μετά από λίγα λεπτά το καλάθι άγγιξε το έδαφος. Η Κρασούλια πήδηξε έξω και χαριτωμένη υποκλίθηκε στο κοινό, το οποίο ήταν σιωπηλό από θαυμασμό. Ο Φοξάκης συνέχισε να κάθεται μέσα και να τρέμει από την τρομάρα του. Αλλά οι συμπατριώτες του το εξέλαβαν αυτό ως εξαιρετική σεμνότητα του Φοξάκη.

« Τι σεμνό παλικάρι! Μπράβο Φοξάκη!» Οι γάμστερες ψιθύριζαν και έκλειναν το μάτι ένας στον άλλον.

Κεφάλαιο 14. Η αποτυχημένη μάχη

Βλέποντας τη διάσωση της Κρασούλιας από τον γενναίο ήρωα Φοξάκη, οι γάμστερες και οι κύβρεξοι έχασαν την πολεμική τους διάθεση και δεν ήθελαν πια να πολεμήσουν. Η μάχη έπρεπε να συνεχιστεί. Είχαν ήδη πετάξει πολλά μπαλόνια από την πλευρά του οικισμού των κυβρέξων, στα καλάθια των οποίων ήταν κύβρεξοι»βομβαρδιστές. Οι κύβρεξοι είναι εκπαιδευμένοι να ρίχνουν γλυκό σιρόπι στον εχθρό και να πετάνε κώνους. Αλλά το θέαμα των ιπτάμενων μπαλονιών από τα περιτύλιγμα των λουκάνικων και των μορταδέλων είχε εκπλήξει τους γάμστερες ακόμη περισσότερο από την πρώτη φορά.

Οι γάμστερες έβλεπαν με ανοιχτά τα στόματα τόσο έναν τόσο παράξενο στρατιωτικό εξοπλισμό και το επόμενο δευτερόλεπτο ξέσπασαν σε γέλια, γελούσαν ανεξέλεγκτα, κρατώντας τις κοιλίτσες τους. Ωστόσο, το γέλιο δεν κράτησε για πολύ, κουβάδες γλυκού σιροπιού χύθηκαν στα κεφάλια τους, έπεσαν κώνοι και βελόνες.

« Α, έτσι είστε! έτσι!» Οι γάμστερες εξαγριώθηκαν και έσπευσαν να εγκαταστήσουν τα μπουκάλια με γλυκιά σόδα. Ένα λεπτό αργότερα, αρκετές δεκάδες μπουκάλια βρέθηκαν στα ύψη με σφυρίγματα και εκτόξευση γλυκού αφρού. Πετούσαν με ένα μεγάλο τόξο πέρα από τα μπαλόνια λουκάνικων, και η γλυκιά δροσιά σόδας χυνόταν άφθονα και στους γάμστερες και στους κυβρέξους. Από το γλυκό υγρό στον ουρανό άνθισαν δύο εξαιρετικά όμορφα ουράνια τόξα και οι δύο φυλές άνοιξαν το στόμα τους με θαυμασμό.

Η Αμαμπάσια και η Κική κάθονταν σε καλάθια με μπάλες λουκάνικων και κοίταζαν επίσης τα ουράνια τόξα. Κατά λάθος είχε πέσει γλυκό σιρόπι και κώνοι στους συναδέλφους τους, τους κυβρέξους, που αμέσως αγανάκτησαν:

« Πού το ρίχνεις το σιρόπι;» Φώναξαν μερικοί.

« Για κατέβα, κι εσύ, θα τραβήξω τα αυτιά σου!» Θύμωναν οι τρίτοι.

Η Αμαμπάσια και η Κική δεν άκουσαν τις φωνές και πέταξαν ένα βουνό κομφετί και γκλίτερ από πάνω, αφού ήθελαν να κάνουν τους νικητές ευτυχισμένους. Όμως, το κομφετί και τα γκλίτερ ήταν σαφώς περιττά. Έπεσαν στους κυβρέξους και στους γάμστερες, που ήταν ήδη αλειμμένοι με γλυκό σιρόπι και βελόνες πεύκου.

« Αυτό μοιάζει περισσότερο με ένα μαγευτικό σόου...» γκρίνιαζε ο βασιλιάς Χέριμ, που στεκόταν πάνω σε έναν λόφο και παρακολούθησε τους πολεμιστές του, τους κυβρέξους μέσα από κιάλια. «Οι κλόουν εναντίον των κωμικών...»

« Δεν είναι μια μάχη, αλλά ένα τσίρκο...» Ο βασιλιάς Άτονης παρατήρησε απογοητευτικά. « Θα πρέπει να δώσουν παραστάσεις στο τσίρκο και όχι να παλεύουν. Πολεμιστές...»

Τελικά, οι γάμστερες και οι κυβρέξοι είδαν την αναποτελεσματικότητα της μάχης και οι δύο πλευρές εκδίωξαν τους διαπραγματευτές με λευκά μαντήλια σε μακριά κλαδάκια.

Έπειτα από τη διαβούλευση, οι διαπραγματευτές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι και οι δύο στρατοί είχαν πολεμήσει καλά σήμερα, και αναγνωρίζεται η ισοπαλία. Επίσης έκλεισε με σύμφωνο μη επίθεσης. Οι γάμστερες και οι κύβρεξοι κοιτούσαν ο ένας τον άλλον και χαχάνιζαν. Η θέα των ζώων που ήταν αλειμμένα με σιρόπι, με κομφετί και γκλίτερ προκαλούσαν χωρατό και γέλιο. Οι κύβρεξοι άρχισαν να τακτοποιούν τον οικισμό τους, και οι γάμστερες πήγαν στο δικό τους. Κάθε φυλή ήταν απολύτως σίγουρη ότι ήταν αυτοί που νίκησαν και οι αντίπαλοί τους ήταν δειλοί και απλώς αρχάριοι σε στρατιωτικές επιθέσεις. Τον Φοξάκη, τον Τζάμπο και τον Τσουπόξ περίμενε πολύ μακρύς δρόμος προς το σπίτι τους και έπειτα πλούσιμο βρώμικων ρούχων και πασπαλισμένων με γλυκά.

Κεφάλαιο 15. Η πλημμύρα

Το καλοκαίρι έχει περάσει, έχει έρθει το φθινόπωρο. Οι έντονες βροχές πέφτανε πιο συχνά και οι γάμστερες κάθονταν για πολύ καιρό στα σπίτια τους δίπλα στις θερμές σόμπες. Μια φορά, όταν η βροχή είχε σταματήσει για μισή μέρα, οι περίπολοι γάμστερες επέστρεψαν στο χωριό και ανέφεραν τη δύσκολη κατάσταση που είχε αναπτυχθεί στην κοιλάδα, δίπλα από τον οικισμό των κυβρέξων. Οι ανιχνευτές ανέφεραν ότι μετά από έντονες βροχές, ο ποταμός που έρεε στην κοιλάδα είχε ξεχειλίσει από τις όχθες του και απειλούσε να πλημμυρίσει τον οικισμό των κυβρέξων, ειδικά τώρα που κατά την πρόσφατη μάχη είχε δημιουργηθεί άνοιγμα. Οι κύβρεξοι, εξαντλημένοι, έσκαψαν ένα κανάλι για εκτροπή νερού και κατασκεύασαν φράγματα, αλλά όλες οι προσπάθειες έδειχναν να είναι μάταιες, διότι δεν αρκούσαν ούτε οι δυνάμεις ούτε ο χρόνος. Η φυλή των γαμστέρων βούιζε μόλις άκουσε τα νέα.

Υπήρχαν και οι ζαβολιάρηδες, συμπεριλαμβανομένου του Ξερόλα, που κορόιδευαν την ατυχία των πρόσφατων αντιπάλων τους, αλλά τα περισσότερα ζώακια συμπονούσαν τους συναδέλφους τους. Οι πλημμύρες είναι ένας μεγάλος μπελάς.

Ο γερο-Άτονης ήταν συλλογισμένος, σιωπηλός περπατούσε κατά μήκος της κεντρικής πλατείας, κουνώντας το κεφάλι του και μελετώντας την απόφαση. Ξαφνικά ο Φοξάκης εξέφρασε την επιθυμία του να μιλήσει ενώπιον της φυλής. Περίμενε μέχρι να συγκεντρωθούν όλοι οι κάτοικοι, καθάρισε το λαιμό του, δίστασε για λίγο, τακτοποίησε το πουκάμισό του και αποφάσισε να μιλήσει.

« Οι πρεσβύτεροι θυμούνται ότι κάποτε ήμασταν μια φυλή. Ναι, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που οι γάμστερες και οι κύβρεξοι διαχωρίστηκαν. Οι γούνες μας και οι δικές τους ελαφρώς άλλαξαν τις

αποχρώσεις, ζουν πολύ μακριά, πολεμήσαμε αντί να έχουμε καλή σχέση, και τα σορτσάκια τους κουμπώνονται διαφορετικά... Αλλά είμαστε ένας δασικός λαός, και ως εκ τούτου πρέπει να βοηθήσουμε τους δασικούς αδελφούς μας! Αν δεν βοηθήσουμε, το νερό θα πάρει τον οικισμό τους και οι κύβρεξοι θα μείνουν άστεγοι. Ο χειμώνας έφτασε στο κατώφλι του δρυμού, οι κύβρεξοι δεν θα έχουν χρόνο για να ξαναχτίσουν νέα σπίτια για τον εαυτό τους. Θα είναι καταδικασμένοι. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να τους παρατήσουμε στον έλεος της φύσης!» Ο Φοξάκης ολοκλήρωσε μια συγκινητική ομιλία.

« Και έχουν επίσης χαριτωμένα κορίτσια...» Πρόσθεσε ο Τζάμπο κάπου από το πλήθος.

« Και ο βασιλιάς τους έχει ένα δυνατό όνομα...» Πρόσθεσε ο Τσουπόξ.

Η θορυβώδης φυλή συμφώνησε, ο γερο»Άτονης κοίταξε επικροτώντας τον Φοξάκη. Οι γάμστερες ξανά ετοιμάστηκαν για μια εκστρατεία, αλλά αυτή τη φορά δεν ήταν καθόλου στρατιωτική.

Εν τω μεταξύ, κοντά στον οικισμό των κυβρέξων, η δουλειά ήταν σε πλήρη εξέλιξη για αρκετές ημέρες. Ολόκληρη η φυλή έσκαβε ένα χαντάκι, μέσα από το οποίο έπρεπε να φύγει το νερό του αγριεμένου ποταμού. Αν και οι κύβρεξοι έσκαβαν ασταμάτητα, προφανώς δεν προλαβαίνανε και ο οικισμός κινδύνευε να πλημμυρίσει από λεπτό σε λεπτό. Όλα τα πολύτιμα πράγματα φορτώθηκαν σε σχεδίες από κλαδιά, ενώ για την εκκένωση του πληθυσμού προετοιμάστηκαν τα φουσκωτά βαρκάκια. Πολλά ζώακια ήδη πέφτανε από την κούραση. Οι μουσούδες τους, οι γούνες και τα κοστουμάκια τους ήταν λερωμένα με υγρή, κολλώδη λάσπη. Η Κική, η οποία μαζί με τις φίλες της προσεκτικά έσκαβε ένα χαντάκι με φτυάρι, ξαφνικά παρατήρησε στο λόφο κάποιες φηγούρες. Σκούπισε τα ποδαράκια της στα σορτς και μετά έτριψε τα μάτια της. Κοίταζε προσεκτικά και κατάλαβε ότι έχουν εμφανιστεί οι γάμστερες.

« Αμαμπάσια, Κρασούλια, για δείτε ποιοι εμφανίστηκαν στο λόφο! Τι θέλουν αυτοί;»

« Α, αυτοί οι νταήδες. Ήρθαν να μας γελάσουν. Σκάβε...» μουρμούρισε η Αμαμπάσια, κάθισε στη λάσπη, έκανε σνιφ, σκούπισε τη μύτη της με το ποδαράκι της και άρχισε να κλαίει.

Η Κρασούλια δεν είπε τίποτα, απλώς αναστέναζε και κουρασμένη συνέχισε να φτυαρίζει το υγρό χώμα.

Τώρα ολόκληρη η φυλή των κυβρέξων παρατήρησε κάποιες κινήσεις στο λόφο και σταμάτησε τη δουλειά.

« Οι γάμστερες παίρνουν μάτι...», γκρίνιαζε κάποιος.

« Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Να μας γελάσουν ήρθαν...» πρόσθεσε μια άλλη θλιμμένη φωνούλα.

Ο βασιλιάς Χέριμ, που τώρα δεν έμοιαζε με βασιλιά, σταμάτησε να σκάβει, σκούπιζε τη βρώμα και τον ιδρώτα από τη μουσούδα του. Ακούμπησε στο φτυάρι του και κοίταξε ύποπτα τους εισβολείς. Αναστέναξε, κάρφωσε κουραστικά το εργαλείο στο έδαφος, ίσιωνε τους ώμους του και κοίταξε τους γάμστερες. Η Κρασούλια στάθηκε δίπλα του.

Οι απρόσκλητοι επισκέπτες, με επικεφαλής τον Άτονη, είχαν ήδη κατέβει από το λόφο και πλησίασαν το οικισμό.

« Χαιρετίσματα, αδέλφια!» Εκφώνησε δυνατά ο Άτονης. «Αρχηγέ Χέριμ, τα σέβη μου. Θα έβγαζα το στέμμα μου για να σε χαιρετήσω, αλλά δεν το καταφέρνω εδώ και πολύ καιρό. Για να είμαι ειλικρινής, κατά καιρούς έχω φαγούρα κάτω από αυτό. Βλέπω, το χωριό σας ετοιμάζεται για μια κρουαζιέρα στη θάλασσα;»

« Ναι ακριβώς...» απάντησε ο Χέριμ.

« Λοιπόν, μπορούμε να βοηθήσουμε στην επίλυση του προβλήματος. Ουσιαστικά, γι 'αυτό ήρθαμε.»

« Ευχαριστούμε! Σας χρωστάμε χάρη,» απάντησε ο Χέριμ με συγκίνηση.

« Δεν χρωστάτε τίποτα. Μία οικογένεια είμαστε, παρά κάποιες παρεξηγήσεις που συνέβησαν στο παρελθόν. Ας κάνουμε δουλειά, παιδιά...» Φώναξε ο Άτονης, σήκωσε τα μανίκια του βασιλικού πουκάμισου και πήγε προς τον οικισμό. Οι γάμστερες με φτυάρια και τσουβάλια τον ακολούθησαν τρέχοντας.

Η φυλή των γαμστέρων, γεμάτη φρέσκια δύναμη, μπήκε στη δουλειά. Οι ενθουσιασμένοι κύβρεξοι άρχισαν να σκάβουν με διπλή ενέργεια και κατάφεραν μέχρι το απόγευμα να κάνουν μια παράκαμψη προτού το νερό βγει από το ποτάμι. Η βροχή σταμάτησε.

Πάνω στο λόφο στέκονταν και οι δύο κουρασμένες φυλές, αγκαλιασμένες από τις ακτίνες του ηλιοβασιλέματος. Φωτισμένοι από τον κόκκινο δίσκο του ήλιου, παρακολουθούσαν τα βρόμικα λασπώδη ρεύματα νερού, που έσπευδαν ορμητικά και έπαιρναν τα πάντα στο δρόμο τους. Εκτός από τον οικισμό. Τα σπίτια των κυβρέξων σώθηκαν. Στο βαθύ λυκόφως, οι γάμστερες και οι κύβρεξοι άρχισαν να συγχαίρουν ο ένας τον άλλον, να αγκαλιάζονται και να χτυπούν τους ώμους ο ένας του άλλου. Μερικοί κύβρεξοι έκλαιγαν με ανακούφιση.

« Και τώρα θα κανονίσουμε μια γιορτή που το δάσος δεν έχει ξαναδεί, ή αλλιώς θα παραιτηθώ από ηγέτης!» Τρομερά κουρασμένος, αλλά χαρούμενος και ειρηνικός ο Χέριμ ανακοίνωσε σε ολόκληρη την κοιλάδα.

Οι κύβρεξοι κάλεσαν τους γάμστερες στο οικισμό τους για να γιορτάσουν, άναψαν φωτιά και άρχισαν να στρώνουν μεγάλα τραπέζια. Από τις φωτιές και τις λάμπες έγινε τόσο φωτεινό όσο την ημέρα.

« Οφείλω να παραδεχτώ, ότι δεν είστε τόσο κακοί,» είπε η Αμαμπάσια στον Τζάμπο, ο οποίος καθόταν δίπλα της.

« Ευχαριστώ!» Χαρούμενα αναφώνούσε ο Τζάμπο.

« Λοιπόν... είσαι επίσης... καλός...» Η Αμαμπάσια ενθάρρυνε τον Φοξάκη.

Δίπλα υπήρχαν κενά καθίσματα και εκεί κάθισαν δύο κύβρεξοι, προφανώς ένας αδελφός και μια αδελφή.

« Τα παιδάκια μου!» Ακούστηκε μια χαρούμενη κραυγή, που απέκρυπτε το θόρυβο του πλήθους. Η θεία Καθαρούλα το φώναζε.

« Μαμά, τι συνέβη;» Τη ρώτησε ο Φοξάκης με έκπληξη.

« Χνουδάκη μου!!! Ροδακινούλη!!!» Φώναξε η θεία Καθαρούλα και έσπευσε να αγκαλιάσει αυτούς τους κυβρέξους, τα αδέλφια. Όπως αποδείχθηκε αργότερα, ο Ροδάκινος και η Χνουδάκη, που είχαν χαθεί πριν από πολλά χρόνια όταν ήταν ακόμη μικρά, είχαν βρεθεί από τη φυλή των κυβρέξων στο δάσος και έμειναν μαζί τους. Ο Φοξάκης αγκαλιάστηκε με τον αδερφό και την αδελφή του, και μετά οι αγκαλιές και το τραγούδι εξαπλώθηκαν σε όλο το οικισμό. Αυτό ήταν το δεύτερο θαύμα μέσα σε μια μέρα. Το πάρτι με το δείπνο και τους πανηγυρισμούς συνεχίστηκε μέχρι το πρωί, έως ότου οι κουρασμένοι γάμστερες και οι κύβρεξοι αποκοιμήθηκαν.

Κεφάλαιο 16. Βοηθώντας τους ανθρώπους

Ο εορτασμός της σωτηρίας του οικισμού των κυβρέξων διήρκεσε αρκετές ημέρες. Οι φυλές γιόρτασαν αυτό το συμβάν με ασταμάτητες επισκέψεις μεταξύ τους. Πρώτα, οι κύβρεξοι πήγαιναν στους γάμστερες, μετά οι

γάμστερες πήγαιναν στους κυβρέξους, στη συνέχεια όλοι άρχισαν να επισκέπτονται ο ένας τον άλλον απολύτως τυχαία. Μετά από μιάμιση εβδομάδα ήταν ήδη δύσκολο να διακρίνεται πόσοι περισσότεροι υπάρχουν στο χωριό των γαμστέρων. Ήταν οι γάμστερες οι ίδιοι;; ή οι επισκέπτες τους οι κύβρεξοι;;

Εκείνο τον καιρό εμφανίστηκαν ξανά ο Χαμς και η Ροζάκη. Εμφανίστηκαν με την πρωινή ομίχλη, σαν τα πνεύματα των δασών, ρίχνοντας κάτω τη δροσιά στο γρασίδι με τα πόδια τους. Αρχικά, οι γάμστερες νόμιζαν ότι ήταν οι συνέπειες από μιάμιση βδομάδα εορτασμού. Αλλά το χάμστερ και η παπαγαλίνα συνέχισαν να πλησιάζουν το χωριό.

« Τι συνέβη;» Ρώτησε ο Τσουπόξ, ο οποίος ήταν ο πρώτος που ένωσε κατάπληξη.

« Φίλε μου, ήρθαμε με τη δική μας ελεύθερη βούληση,» είπε ο Χαμς θεατρικά. « Υπάρχει μια γουλιά νερό για τον κουρασμένο ταξιδιώτη;» Ρώτησε το χάμστερ και τράβηξε το ποδαράκι του για ένα φλιτζάνι καφέ. Ο Τσουπόξ αναστέναξε, έδωσε στον επισκέπτη τον καφέ του και πήγε να ετοιμάσει άλλον ένα.

« Οι άνθρωποι βιώνουν μια τραγωδία,» είπε ο Χαμς, πίνοντας από το φλιτζάνι. « Μετά την πλημμύρα στην πόλη, πολλά σπίτια υπέστησαν ζημιές, και ανάμεσά τους είναι ένα ψηλό κάστρο με πύργους, το οποίο οι άνθρωποι αποκαλούν "Μουσείο Παραμυθιών". Ήταν επισκέψιμο σχεδόν από όλους κάτοικους της πόλης, και ιδιαίτερα αγαπιόταν από παιδιά και τουρίστες.»

« Ακούσαμε την κουβέντα των αφεντικών. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό κτίριο για όλους τους ανθρώπους, αλλά λόγω της πλημμύρας, ένα μέρος του κατέρρευσε και όλο το κτίριο βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Εάν δεν επισκευαστεί γρήγορα, θα καταρρεύσει εντελώς,» πρόσθεσε η Ροζάκη.

« Τώρα οι άνθρωποι μαζεύουν χρήματα σε όλη την πόλη για επείγουσες επισκευές, αλλά τα αφεντικά λένε ότι οι κάτοικοι της πόλης δεν έχουν τόσο πολλά χρήματα και το κτίριο είναι καταδικασμένο να κατεδαφιστεί,» συνέχισε ο Χαμς.

« Τότε θυμήθηκα ότι εσείς, οι Μεγάλοι Αναζητούντες Χαμένων Θησαυρών και Επιστρέφοντες Αντικείμενα Αξίας, η Πανίσχυρη Φυλή των Γαμστέρων, έχετε συνυπάρξει με τους ανθρώπους για πολλά, πολλά χρόνια. Και τόσα πολλά, πολλά χρόνια τους βοηθούσατε. Μπορείτε να βοηθήσετε και αυτή τη φορά;» Ξαναείπε η Ροζάκη.

« Έχετε αρκετούς θησαυρούς για να σώσετε ένα κτίριο που οι άνθρωποι χρειάζονται τόσο πολύ, και που στην πόλη μιλούν μόνο για αυτό;» Ο Χαμς ρώτησε με ελπίδα.

Η φυλή κοίταξε σιωπηλά τον Άτονη, και ο γέρος βασιλιάς έκανε βήμα μπροστά.

« Για πολλά χρόνια συλλέγουμε τιμαλφή και τα αποθηκεύουμε στο θησαυροφυλάκιο μας, και νομίζω ότι υπάρχουν αρκετοί θησαυροί εκεί. Αλλά ακόμα κι αν δεν είναι αρκετοί, τότε έχουμε νέους φίλους, τους κυβρέξους που εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό, βοηθούν τους ανθρώπους. Και θα μας βοηθήσουν,» είπε ο Άτονης με αυτοπεποίθηση και έσκυψε στη ράβδο του. Ο Χέριμ καταφατικά κούνησε το κεφάλι του.

Η φυλή των γαμστέρων έκανε έναν καταφατικό θόρυβο, ακούστηκαν φωνές: «Ακριβώς!», «Ας βοηθήσουμε τους ανθρώπους!». Αλλά κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν αυτό το κτίριο, το οποίο χρειαζόταν επισκευή, και πού να πάνε τους θησαυρούς. Φυσικά, οι παλιοί μας φίλοι, ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ, πήραν πρωτοβουλία να εντοπίσουν την τοποθεσία. Ήταν τόσο πρόθυμοι να δείξουν την ανδρεία και την επιδεξιότητά τους στην εξερεύνηση, που η φυλή συμφώνησε άνευ όρων να τους δώσει μια τέτοια ευκαιρία. Μετά από μια μακρά σύσκεψη αποφασίστηκε ότι η εξερεύνηση θα γινόταν το απόγευμα.

Κεφάλαιο 17. Εξερεύνηση στην πόλη και παράδοση θησαυρών στο "Μουσείο Παραμυθιών"

« Το κύριο πράγμα στην εξερεύνηση είναι η μεταμφίηση.» Ο Φοξάκης μίλησε με περισυλλογή, σηκώνοντας τον δείκτη του προς τα πάνω.

Ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ στέκονταν και κοίταζαν το σωρό των ανθρώπινων ενδυμάτων που έφεραν όλοι οι κάτοικοι της φυλής των γαμστέρων. Οι φίλοι, αφού έψαξαν για μερικά λεπτά, επέλεξαν ένα καφέ παιδικό παλτό, φθαρμένα μπλε παπούτσια, ένα φθαρμένο κίτρινο καρό κασκόλ, πράσινα γάντια και ένα μεγάλο μαύρο καπέλο. Αλλά ακόμη και το παιδικό παλτό ήταν πολύ μεγάλο για γάμστερες. Κάποιος πρότεινε στον Φοξάκη να σταθεί στους ώμους του Τσουπόξ και ο Τζάμπο να ανέβει στην κορυφή. Οι φίλοι το έκαναν και το παλτουδάκι έστρωσε. Πάνω από αυτή την πυραμίδα είχαν τυλίξει το κασκόλ και είχαν τοποθετήσει ένα σκονισμένο καπέλο κύλινδρο, αλλά ο Τζάμπο εξαφανίστηκε εντελώς σε αυτό, οπότε αποφασίστηκε να κοπούν δύο τρύπες για τα μάτια.

« Σε ένα μαύρο κύλινδρο και ένα βινταζ παλτό, βιαζόμουν να στην πόλη, βιαζόμουν να σας δω,» τραγούδησε ο Χαμς και ενέκρινε την στολή.

Η φυλή των γαμστέρων γέλασε με την παράξενη πυραμίδα που έμοιαζε περισσότερο με σκιάχτρο σε έναν κήπο παρά με άνθρωπο. Αλλά δεν υπήρχαν άλλες επιλογές.

« Η μεταμφίηση δεν είναι κατάλληλη, οπότε να προσέχετε,» συμβούλεψε ο Άτονης τους κατασκόπους.

Οι γάμστερες, συνοδευόμενοι από τον Χαμς και τη Ροζάκη, έφτασαν στα περίχωρα της πόλης, όπου φόρεσαν αυτό το παράξενο κοστούμι.

« Λοιπόν, ήρθε η ώρα να πάτε σπίτι.» Ήθελε να αποχαιρετήσει τα κατοικίδια ο Τζάμπο.

« Ε, όχι, δεν θα χάσω μια τέτοια περιπέτεια,» απάντησε ο Χαμς.

« Άκου τον περιπετειοδίωκτη,» κοίταξε το χάμστερ και μουρμούρισε η Ροζάκη. Εκείνη έμεινε με τους φίλους.

« Άρα, εμπρός!» Είπε ο Φοξάκης από το εσωτερικό του παλτού του.

« Εμπρός,» πρόσθεσε ο Τσουπόξ, με ένταση και έσυρε την κατασκευή από το παλτό και τους γάμστερες στους ισχυρούς ώμους του στην πόλη.

Ο Τσουπόξ για ισορροπία πήρε στα χέρια του ένα κλαδί. Στο κολάρο του Χαμς ήταν δεμένο το άκρο ενός παλιού σχοινιού που βρέθηκε σε μια τσέπη του παλτού. Το άλλο άκρο ήταν δεμένο σε κλαδί. Έτσι ο Χαμς έμοιαζε με κατοικίδιο που το έβγαλε βόλτα ένας ιδιοκτήτης του. Δεν ήταν σκυλάκι, αλλά το χάμστερ... και τι τρέχει; Τα αφεντικά έχουν τις δικές τους ιδιοτροπίες. Η Ροζάκη καθόταν στον ώμο της φιγούρας στο παλτό. Το θέαμα ήταν γραφικό. Η πυραμίδα στάθηκε για μια στιγμή και ξεκίνησε. Λίγα λεπτά αργότερα, οι φίλοι περπατούσαν στους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης, λουσμένης στις ακτίνες της αυγής. Υπήρχαν λίγοι περαστικοί και κανείς δεν ενδιαφερόταν για την γελοία φιγούρα σε ένα παλτό, τυλιγμένο με ένα κασκόλ και με ένα παλιομοδίτικο καπέλο.

Αν και μερικοί από τους επερχόμενους ήταν παραξενεμένοι με το παλιό κοστούμι, άλλοι ακόμη άλλαζαν και πεζοδρόμιο.

Η φιγούρα στο παλτό περπατούσε με τραντάγματα, που και που έγερνε προς τα πίσω ή προς τα εμπρός και μετά ταλαντευόταν από πλευρά σε πλευρά. Ωστόσο, τα κλαδιά στα χέρια του Τσουπόξ επέτρεπαν στη φιγούρα να περπατά σχετικά ομοιόμορφα.

« Ένα, δύο, τρία. Ακούγομαι;» Ο Τζάμπο προσπαθούσε να επικοινωνεί με τους εντός πυραμίδας.

« Τρία, δύο, ένα! Ακούστηκε εξαιρετικά! Μπρος, Τσουπόξ, μηχανοστάσιο, μας ακούς;» Ο Φοξάκης είχε καλή διάθεση.

Ο Τσουπόξ έσυρε τους δύο φίλους και ένα σωρό ρούχα πάνω του, και δεν είχε διάθεση για πλάκα, αλλά έπρεπε να απαντήσει.

« Μια χαρά ακούγεστε. Που πάμε; Τι φαίνεται;» Ο Τσουπόξ περπατούσε με σταθερό ρυθμό.

« Το μηχανοστάσιο ρωτά πού πάμε;» Ο Φοξάκης πέρασε την ερώτηση από κάτω προς τα πάνω.

Ο Τζάμπο προσκολλήθηκε στις τρύπες στον κύλινδρο, το έστριψε αριστερά, το έστριψε δεξιά και ψιθύρισε δυνατά προς το κάτω:

« Πηγαίνουμε ευθεία μπροστά, μπροστά στην κεντρική πλατεία της πόλης.»

« Υπάρχει παγωτό στην πλατεία;» Ο Τσουπόξ ίδρωνε και πεινούσε, οπότε σκέφτηκε τη λιχουδιά.

« Και εγώ θα σταματούσα για να τσιμπήσω, σαν να είμαι κουρασμένος,» είπε ο Χαμς.

Η παρέα βγήκε στην πλατεία και ο Τζάμπο γύρισε το κυλινδρικό καπέλο του αναζητώντας ένα καροτσάκι παγωτού. Ο Τσουπόξ είδε τον παγωτατζή, κούνησε ευγενικά το καπέλο του.

« Ένα... κρεμ μπρουλέ, παρακαλώ...» ζήτησε η Ροζάκη.

« Συμφωνείτε με το πουλί σας;» Ρώτησε ο σαστισμένος παγωτατζής, ένας παχουλός μουστάκιας στην ποδιά του σεφ. Η παλτόφορη πυραμίδα σιωπηλά κουνήθηκε. Από το μανίκι έπεσε ένα κέρμα. Ο παγωτατζής έδωσε ένα μεγάλο χωνάκι με λευκή δροσερή νοστιμιά. Πάλι σιωπηλό το περίεργο παλτό με το καπέλο, πήρε το παγωτό με ένα άδειο μανίκι και προχώρησε στην άκρη. Το χωνάκι κρεμ μπρουλέ εξαφανίστηκε μυστηριωδώς κάπου στις πτυχές των ρούχων, στη συνέχεια εμφανίστηκε έξω με πολύ μειωμένο περιεχόμενο και μετά από ένα λεπτό εξαφανίστηκε οριστικά. Και τα τρία εσωτερικά μέρη της πυραμίδας το έφαγαν, χωρίς να ξεχάσουν να το μοιραστούν με τους έξω, με τον "ένα χάμστερ σε λουρί" και με "το πουλί".

« Πού να βρούμε αυτό το κάστρο με πύργους, που ονομάζεται Μουσείο Παραμυθιών;» Ρώτησε ο Τσουπόξ.

« Να, αυτό δεν είναι;» Απάντησε η Ροζάκη και έδειξε με το φτερό της σε ένα μεγάλο όμορφο κτίριο με τη μορφή αρχαίου κάστρου.

Οι φίλοι έριξαν μια ματιά σε ένα τεράστιο κομψό κάστρο με μεγάλους και μικρούς πυργίσκους, μια δέσμη πολύχρωμων σημαιών, μικρών, μεγάλων και τρίγωνων σημαιών.

« Λοιπόν, ο στόχος έχει εντοπιστεί, πρέπει να επιστρέψουμε στο δάσος,» είπε ο Φοξάκης. « Και εσείς,» γύρισε στο Χαμς με τη Ροζάκη, « ήρθε η ώρα να επιστρέψετε σπίτι προτού η Σόφια ανακαλύψει την απουσία σας.»

« Ναι, αρκετή περιπέτεια για σήμερα,» συμφώνησε ο Χαμς.

Όταν οι γάμστερες επέστρεψαν στο χωριό, μετέδωσαν τις πληροφορίες για αυτά που είδαν.

Σε μια ώρα, όλοι οι θησαυροί στο θησαυροφυλάκιο ταξινομήθηκαν, συσκευάστηκαν σε σεντούκια και υπολογίστηκαν. Το φως ανακλούσε σε χαμένα και ξεχασμένα από ανθρώπους δαχτυλίδια, αλυσίδες,

βραχιόλια, καρφίτσες, σκουλαρίκια και άλλα χρυσά και ασημένια κοσμήματα, και από τη λάμψη των πολύτιμων λίθων κάποιος θα μπορούσε να τυφλωθεί. Ένας αγγελιοφόρος στάλθηκε στον οικισμό των κυβρέζων με ένα μήνυμα ότι ήρθε η ώρα να παραδώσουν και αυτοί τα τιμαλφή τους.

Οι κύβρεξοι έφτασαν αμέσως. Όλη τη νύχτα και οι δύο φυλές μετέφεραν πολύτιμα αντικείμενα από το δάσος στην πόλη, όπου με μεγάλη προσοχή όλοι οι θησαυροί σε σεντούκια τοποθετήθηκαν ακριβώς στη μέση της τεράστιας αίθουσας αυτού του πολύ ψηλού όμορφου κάστρου με πυργίσκους, που χρειαζόταν επείγουσες επισκευές.

Μετά από αυτό, οι γάμστερες και οι κύβρεξοι γρήγορα και χωρίς να γίνουν αντιληπτοί έφυγαν από την πόλη. Στην άκρη του δάσους αποχαιρετίστηκαν και διασκορπίστηκαν στα χωριά τους.

Κεφάλαιο 18. Οι άνθρωποι πιστεύουν περισσότερο στα θαύματα παρά στη βοήθεια των κατοίκων των δασών

Ήταν μια ζεστή φθινοπωρινή ηλιόλουστη ημέρα. Και πάλι η ίδια οικογένεια βρισκόταν στην άκρη του δάσους: ο πατέρας, η μάνα, ο αδελφός και η αδελφή, ο Βίκτωρ και η Σοφία.

Όλοι διασκέδαζαν και ο μπαμπάς έλεγε στα παιδιά για ένα πρόσφατα πραγματικό θαύμα: στο Μουσείο Παραμυθιών που είχε υποστεί πλημμύρα, ξαφνικά εμφανίστηκαν κεφάλαια για επισκευές, έγινε μεταφορά κοσμημάτων από άγνωστους ευεργέτες. Ήταν τόσο παράξενο και μυστηριώδες που στις εφημερίδες έγραψαν για αυτή την υπόθεση.

«Μπαμπά, και αυτούς τους θησαυρούς δεν μπορούσαν να τους φέρουν οι γάμστερες;» Ρώτησε το αγόρι.

«Ή οι κύβρεξοι;» πρόσθεσε η αδελφή του.

«Φυσικά όχι, αγαπητοί μου,» απάντησε η μητέρα, αγκαλιάζοντας τα παιδιά.

«Είναι σίγουρο, ότι το έκαναν κάποιοι άνθρωποι,» συνέχισε ο μπαμπάς.

Τα παιδιά άρχισαν ξανά να τρέχουν γύρω από το ξέφωτο, και ξαφνικά το αγόρι φώναξε χαρούμενα:

«Μαμά! Μπαμπά! Βρήκα το φορτηγάκι μου, το οποίο είχα χάσει το καλοκαίρι!» Το αγόρι πήρε το αυτοκίνητο και το έδειξε στους γονείς του.

«Βλέπετε;; Αυτό σημαίνει ότι δεν το έκλεψαν οι γάμστερες,» ο μπαμπάς αστειεύτηκε και η μαμά γέλασε.

Το απόγευμα, τα χαρούμενα παιδιά με τους γονείς τους μπήκαν στο αυτοκίνητο και έφυγαν για την πόλη.

Μόλις ησύχασε ο θόρυβος του κινητήρα και το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε από τα μάτια τους, ο Φοξάκης, ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ εμφανίστηκαν από τους ψηλούς κιτρινισμένους θάμνους. Ο Φοξάκης κοίταξε το αυτοκίνητο και τακτοποίησε το παντελονάκι του.

«Είναι κρίμα που κανείς δεν θα ξέρει για την πράξη μας,» είπε ο Φοξάκης και κοίταξε τους φίλους του.

«Είμαστε μυστικοί ήρωες κρυμμένοι στο πυκνό δάσος,» είπε ο Τζάμπο περήφανα.

«Και δεν χρειαζόμαστε φήμη, μας δημιουργούν προβλήματα και πολλές δυσκολίες όλα αυτά, πρόσθεσε ο Τσουπόξ. Οι συνεντεύξεις σε εφημερίδες, τα αυτόγραφα, μια θάλασσα θαυμαστώ...»

« Ναι, καλύτερα οι γάμστερες να παραμένουν άγνωστοι για τους ανθρώπους. Τουλάχιστον ακόμη,» συμφώνησε ο Φοξάκης. « Λοιπόν, αδέλφια, ας ψάξουμε για τους χαμένους θησαυρούς.»

Ο Τζάμπο και ο Τσουπόξ κούνησαν με συναίνεση το κεφάλι τους και άρχισαν να ερευνούν τον χώρο ανάπαυσης των ανθρώπων, όπως έκαναν για πολλά χρόνια. Ο Φοξάκης βρήκε ένα γλειφιτζούρι στο γρασίδι, αφαίρεσε το περιτύλιγμα και κρυφά από τους φίλους του άρχισε να το γλείφει, σουφρώνοντας την μουσούδα του από την ευχαρίστηση.

ΤΕΛΟΣ